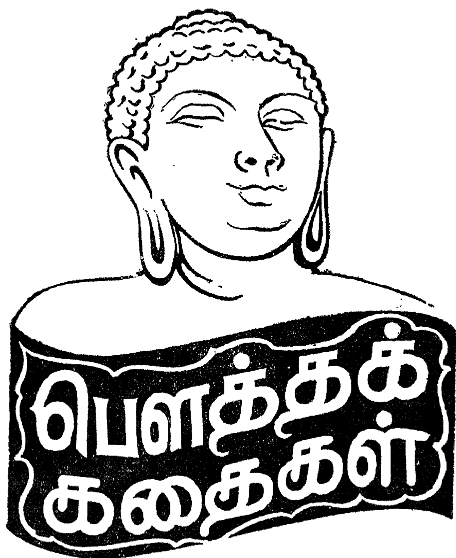

பௌத்தக்
கதைகள்

கழக வெளியீடு : ௯௨௪

பௌத்தக் கதைகள்

மயிலை
சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள்
எழுதியவை

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6. சென்னை-1.

1961

மயிலை சீனிவாசன் வேங்கடசாமி (1900)

Ed I Sep 1952
Reprint Mar 1961

Q41 ; 22512 : gx5x K1

Paari Achakam, Madras-1. K-36, C. 1200

பதிப்புரை

பௌத்த சமயத்தொடர்பான இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் உள்ள அறிவூட்டும் சிறந்த கதைகள் கற்பார்க்குப் பெருநயம் பயப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

அவற்றுள் தமிழாக்கப்பட்டுள்ள சிலவே இந்நூலுள் விளங்குவன. இத்தகைய அரிய முயற்சியில் ஈடுபட்டுச் சிறந்த முறையில் அவற்றைத் தமிழ் மக்கட்கு வழங்கியுள்ளனர் **மயிலை திரு. சீனி. வேங்கடசாமி** அவர்கள்.

இதனைத் தமிழகம் விரும்பி வரவேற்று மகிழும் என நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

தாகூர் சட்ட விரிவுரையாளராகவும், சென்னை சட்ட கலாசாலைப் பேராசிரியராக வும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் விளங்கிய தமிழ்ப் பெரியார், **திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எம்.ஏ., எம்.எல்.,** அவர்களின் நினைவுக்குறியாக இந்நூல் வெளியிடப் படுகிறது.

—**மயிலை. சீனி. வே. சாமி.**

முன்னுரை

பௌத்தக் கதைகள் என்னும் பெயருள்ள இந்தக் கதைகள் கௌதம புத்தர் காலத்தில் நிகழ்ந்தவை. அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றுடன் தொடர்புள்ளவை. மனித இயல்புக்கும் இயற்கைக்கும் உட்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் இக் கதைகளில் கூறப்படுகின்றன. மக்கள் வாழ்க்கையில் நிகழ்கின்ற இன்ப துன்பங்களை இக் கதைகள் காட்டுகின்றன.

முற்காலத்திலே நமது நாட்டில் பௌத்த மதம் தோன்றி வளர்ந்து செழித்திருந்தது. பிற்காலத்திலே இந்த மதம் குன்றி மறைந்துவிட்டது. ஆகவே, இந்த மதத்தைச் சார்ந்த பல கதைகளும் மறைந்துவிட்டன. தமிழ் இலக்கியம் பல துறைகளிலும் வளரவேண்டும் என்று கூறப்படுகிற இக்காலத்திலே, இத்தகைய கதைகளை வெளியிடுவது தகுதியே. நமது நாட்டாருக்கு இதுபோன்ற மறைந்துள்ள பழைய கதைகள் புதிய "விருந்தாக" இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இக்கதைகளில் பல, சூத்திர பிடகத்துக் குட்டக நிகாயப் பிரிவிலேயுள்ள தம்மபதம் என்னும் உட்பிரிவுக்கு ஆசாரியர் புத்தகோஷர் எழுதிய தம்ம பதார்த்த கதா (தம்ம பத அர்த்த கதை) என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன. சில கதைகள், ஷை குட்டக நிகாயத்தின் மற்றோர் உட்பிரிவாகிய தேரி காதைக்குத் தமிழராகிய ஆசாரியர் தம்மபால மகா தேரர் இற்றிய பரமார்த்த தீபனீ என்னும் அர்த்த கதையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன.

இந்நூலை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாருக்கு என் நன்றி உரியது.

மலரகம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை.

மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி

உள்ளுறை

பௌத்தக் கதைகள்

1. பிச்சைச் சோறு

சித்தார்த்த குமாரன் அரண்மனையை விட்டு வெளிவந்து துறவியாய் விட்டார். அரசபோகங்களும் இன்ப நலங்களும் அவருக்குப் பிறப்புரிமையாக இருந் தும், அவைகளை வேண்டாமென்று உதறித் தள்ளினார். தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் அரசுரிமை யாவும் துறந்து வந்துவிட்டார். இன்ப நலங்களைக் குறைவு இல்லாமல் துய்த்து வந்த அவர், தமது இருபத்தொன் பதாவது அகவையிலே (வயதிலே), மனித வாழ்க் கையின் வளமைப் பருவத்திலே, இல்லற வாழ்க்கை கையைப் புறக்கணித்துத் துறவு பூண்டார். ஆண் மையை விளக்கும் அழகிய மீசையையும் தாடியையும், தலைமுடியையும் சிரைத்து ஆடையணிகளை நீக்கிக்— காவியுடை உடுத்துத் துறவுக்கோலம் பூண்டார். கால் நடையாகவே நெடுந்தூரம் நடந்து சென்றார். ராஜ கிருக நகரத்தையடைந்து நகரவாயிலைக் கடந்து ஊருக் குள்ளே சென்றார். வீதிகளில் இவரைக் கண்டோர் இவருடைய உடல் தோற்றத்தையும் முகப் பொலிவை யும் கண்டு இமை கொட்டாமல் இவரையே பார்த் தார்கள். இவர் மண்ணுலகத்தில் வாழும் மனிதன் தானோ என்று ஐயுற்றார்கள். கடைத்தெருவில் பொருள்களை வாங்குவோரும் விற்போரும், தொழிற் சாலைகளில் தொழில் செய்வோரும்; ஏனைய மக்களும்

இவரை நெடுநேரம் பார்த்தவண்ணம் வியப்படைந்து நின்றனர். துறவுக்கோலம் பூண்ட சித்தார்த்தர், நேற்று வரையில் அரண்மனையில் அரச போகத்தில் இருந்தவர், இன்று கையில் திருவோடு ஏந்தி வீடு வீடாகச் சென்று பிச்சை ஏற்கிறார். வீட்டிலுள்ளவர் தங்களிடம் இருக்கும் மிகுதி உணவை அவருக்குஅளிக்கின்றனர்.

நகரத்தில், பிம்பிசார அரசனுடைய சேவகர்கள்—முகப்பொலிவும், அழகான தோற்றமும் உள்ள இந்தப் புதிய துறவியைக் கண்டு வியப்படைந்து அரசரிடம் சென்று இவரைப் பற்றிக் கூறினார்கள். பிம்பிசார அரசன் அரண்மனையின் மாடியில் சென்று இவரைப் பார்த்தான். பார்த்த பிறகு தனக்குள் ஏதோ நினைத்து "இந்த ஆள் எங்குச் சென்று என்ன செய்கிறார் என்பதைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள்," என்று கட்டளையிட்டு அனுப்பினான்.

வீதியிலே வீடுதோறும் சென்று ஓட்டிலே பிச்சை ஏற்ற புதிய துறவி தமக்குப் போதுமான உணவு கிடைத்ததும் வந்தவழியே திரும்பி நடந்து நகரவாயிலைக் கடந்து வெளிவந்தார். நகரத்திற்கு அப்பால் உள்ள பண்டவ மலையை நோக்கி நடந்தார். மலையடிவாரத்தை யடைந்ததும் கிழக்குப்புறமாக அமர்ந்து தாம் கொண்டுவந்த பிச்சைச் சோற்றைச் சாப்பிடத் தொடங்கினார். பாலும் தேனும், பாகும் பருப்பும், மணமும் சுவையும் உள்ள அறுசுவை உணவும் அரண்மனையிலே உணவாகக்கொண்டு பழகிய அரச குமாரன்—சுத்தோதன மன்னனுடைய ஒரே செல்வக் குமாரன்—தாமாகவே துறவியாகி வீடுவீடாகப் பிச்சைச்சோறு

வாங்கி அதை முதன் முதலாக உண்ணத் தொடங்கு கிறார்! ஒரு கவளம் கையில் எடுத்து வாயில் வைக்கிறார். வாய் குமட்டுகிறது; இந்த உணவை ஏற்றுக்கொள்ள மனம் மறுக்கிறது; குடலைப் புரட்டுகிறது. அவர் இது வரையில் பிச்சைச் சோற்றைக் கண்ணாலும் பார்த்த தில்லை. இப்போது இதைக் கண்டு இதை உண்ண மனம் மறுக்கிறது. வாயும் வயிறும் உண்ண மறுக்கிற தைக் கண்டு இந்தத் துறவி—புத்த நிலையையடையப் போகிறவர்—தம் மனத்திற்கு இவ்வாறு அறிவுரை கூறினார்:—

"சித்தார்த்த! நீ செல்வம் கொழித்த சிறந்த அரச குடும்பத்திலே பிறந்து வேளைதோறும் அறுசுவை உணவுகளை உண்ணவும், தின்னவும் பழகினாய். சாலி நெல் அரிசியால் சமைத்த மணமும், சுவையும் உள்ள சோற்றை உண்டனை. அமிர்தம் போன்ற சுவை யுடைய பாலும், தேனும், பாகும், பருப்பும் உட் கொண்டனை. இப்படியிருந்த நீ கந்தையை உடுத்தி யிருந்த ஒரு துறவியைக் கண்டு, "நானும், இவரைப் போலத் துறவு பூண்டு, உணவை இரந்துண்டு வாழும் நாள் எப்போது வரும்; அந்த நிலையை எப்போது அடையப்பெறுவேன்' என்று நினைத்து ஏங்கினாய், இப் போது நீ இல்லற வாழ்க்கையை விட்டு, நீ விரும்பிய துறவற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருக்கிறாய்! பிச் சைச் சோற்றைச் சாப்பிட ஏன் மறுக்கிறாய்? இதை ஏன் வெறுக்கிறாய்? நீ செய்வது முறையல்லவே. துறவி கள் உண்ணவேண்டியது பிச்சைச் சோறுதானே:"

இவ்வாறு இவர் தமக்குள் சொல்லிக் கொண்ட போது, இவர் மனத்தில் இருந்த வெறுப்பு உணர்ச்சி மறைந்தது. இந்த உணவை-இந்தப் பிச்சைச் சோற்றை

—முதன் முதலாக மன அமைதியோடு உட் கொண்டார்.

இவற்றை எல்லாம் மறைந்துஇருந்து பார்த்திருந்த அரசரின் சேவகர்கள் விரைந்து சென்று பிம்பிசார அரசனுக்குக் கூறினுர்கள். அரசரும் உடனே புறப் பட்டுச் சித்தார்த்தர் இருந்த பண்டவ மலைக்கு வந்தார். வந்து, இவருடைய உடல் பொலிவையும், முகத்தின் அமைதியையும் அறிவையும் கண்டு, இவர் அரச குமாரன் என்பதை அறிந்து கொண்டார். பிறகு இவ் வாறு கூறினுர்:—

"தாங்கள் யார்? ஏன் தங்களுக்கு இந்தத் துறவு வாழ்க்கை? உயர் குலத்திலே பிறந்த தாங்கள் ஏன் வீடுகள்தோறும் பிச்சை ஏற்று உண்ணவேண்டும்? இந்தத் துன்ப வாழ்க்கையை விடுங்கள். என்நாட்டிலே ஒரு பகுதியைத் தங்களுக்கு அளிக்கிறேன். தாங்கள் சுகமே இருந்து அரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்கலாம்."

இதைக் கேட்ட சித்தார்த்தர் கூறுகிறுர்: "மன்னரே! அரசர் மரபிலே, உயர்ந்த குலத்திலே பிறந் தவன்தான் நான். துய்ப்பதற்காக நிறைந்த செல்வ மும் வேண்டிய பல இன்பங்களும் ஆட்சி செய்யக் கபிலவஸ்து நகரமும் எனக்கு இருக்கின்றன. என் தந்தை சுத்தோதன அரசர், நான் அரண்மனையில் இருந்து அரசபோகங்களைத் துய்க்க வேண்டுமென்று தான் விரும்புகிறுர். ஆனுல், அரசரே! இன்ப நலங்களை நுகர்ந்துகொண்டு ஐம்புலன்களைத் திருப்திப்படுத்திக் கொண்டு காலம் கழிக்க என் மனம் விரும்பவில்லை. உயர்ந்த அறிவை, பூரண மெய்ஞ்ஞானத்தை அடைவ தற்காக இல்லற இன்ப வாழ்க்கையைத் துறந்து

வந்தேன். ஆகவே, தாங்கள் அளிப்பதாகக் கூறும் அரச நிலையும் இன்ப வாழ்க்கையும் எனக்கு வேண்டா."

பிம்பிசார அரசர், அரச நிலையையும் இன்ப வாழ்க்கையையும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி அழைத்தார். சித்தார்த்தர் அதனை மீண்டும் மீண்டும் உறுதியோடு மறுத்தார்.

சித்தார்த்தருடைய துறவு உள்ளத்தைக் கண்ட பிம்பிசார அரசர், வியப்படைந்தார்; இவரது மன உறுதியைக் கண்டு தமக்குள் மெச்சினார்.

"தாங்கள் புத்த நிலையை அடையப்போவது உறுதி. புத்த பதவியையடைந்த பிறகு தாங்கள் முதன் முதலாக அடியேன் நாட்டிற்கு எழுந்தருளவேண்டும்," என்று அரசர் கேட்டுக்கொண்டார். அரசர் பேசும் போது அவரை யறியாமலே அவருடைய தலை வணங்கிற்று; கைகள் கூப்பின.

சித்தார்த்தர் அவ்வாறே செய்வதாக விடையளித்தார். பிம்பிசாரர் விடை பெற்றுக்கொண்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பினார். வரும் வழியில் அரசருக்குச் சித்தார்த்தரைப்பற்றிய எண்ணமே இருந்தது. "நிறைந்த இன்ப நலங்களையும், உயர்ந்த அரச நிலையையும் வேண்டுமென்றே மனதறிந்து உதறித் தள்ளிய தூய துறவி இவர். இப்படிப்பட்ட உண்மைத் துறவிகளைக் காண்பது அருமை; அருமை. இவர் கட்டாயம் புத்த நிலையை யடைவார். இவர் எண்ணம் நிறைவேறட்டும். இவர் முயற்சி வெல்வதாக." தம்முள் இவ்வாறு நினைத்துக்கொண்டே பிம்பிசார அரசர் அரண்மனையை யடைந்தார்.

2. ஒரு பிடி கடுகு

கௌதமைக்குத் தன் குழந்தைமேல் அளவு கடந்த அன்பு உண்டு. இரண்டு வயதுள்ள அக் குழந்தையின் சிரிப்பும் களிப்பும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டின. அதன் ஓட்டமும் ஆட்டமும் அவளுக்குப் பெருங் களிப்பை யுண்டாக்கின. அதனுடைய மழலைப் பேச்சு அவள் காதுகளுக்கு இனிய விருந்து. களங்கமற்ற அக் குழந்தையின் இனியமுகம் அவள் கண்களுக்கு ஆனந்தக் காட்சி. அந்தக் குழந்தைதான் அவளுக்கு நிறைந்த செல்வம். அதற்குப் பால் ஊட்டுவதில் பேரானந்தம், அக்குழந்தையை அவள் கண்மணிபோல் கருதிச் சீராட்டிப் பாராட்டி நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமும் ஆக வளர்த்து வந்தாள்.

மற்றக் குழந்தைகளுடன் தன் குழந்தையையும் விளையாடவிட்டு மகிழ்வாள். நாய், பூனை, காக்கை. கோழி, குருவி, அணில் முதலியவைகளைக் காட்டி அதற்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவாள். வானத்தில் நிலவைக் காட்டி அதை அழைக்கச் சொல்வாள். பாட்டுகள் பாடித் தூங்க வைப்பாள். தலை நிறைய பூக்களைச் சூட்டுவாள். விளையாடுவதற்குப் பொம்மைகளை வாங்கித் தருவாள். அக்குழந்தை அவளுக்கு உயிராக இருந்தது. தலைச்சன் குழந்தை பெற்ற பெண்மணிகளுக்கு இது இயற்கைதானே.

வளர்பிறை போல வளர்ந்த அக்குழந்தைக்கு ஒரு நாள் நோய் கண்டது. கௌதமை மனவருத்தம் அடைந்தாள். வைத்தியர்களைக் கொண்டு மருந்து அளித்தாள். ஆனால், நோய் அதிகப்பட்டது. கடைசியில் அந்தோ! இறந்துவிட்டது. கௌதமை பெருந்

துயரம் அடைந்தாள். தன் குழந்தையைப் பிழைப்பிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாள். "என் கண்மணி பிழைக்க மருந்து கொடுப்போர் இல்லையோ" என்று அரற்றினாள். இறந்த குழந்தையைத் தோள்மேல் வளர்த்திக்கொண்டு அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களிடம், "குழந்தையைப் பிழைப்பிக்க மருந்து கொடுப்போர் யாரேனும் இருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டாள்; இவள் நிலைமையைக் கண்டு எல்லோரும் மனம் இரங்கினார்கள்; பரிதாபப்பட்டார்கள்; 'அம்மா! செத்தவரைப் பிழைப்பிக்க மருந்து இல்லை. வீணாக ஏன் வருந்துகிறாய்?" என்று ஆறுதலோடு அறிவுரை கூறினார்கள். கௌதமைக்கு அவர்கள் கூறியது ஒன்றும் மனத்தில் ஏறவில்லை. எத்தனை பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள். எத்தனை முனிவர்கள் இருக்கிறார்கள். செத்தவரைப் பிழைப்பித்த முனிவர்கள் உண்டென்று கதைகள் கேட்டும், படித்தும் இருந்த கௌதமைக்குத் தன் குழந்தையைப் பிழைக்கச் செய்யும் பெரியவர்கள் கிடைப்பார்கள் என்று தோன்றியது. ஆகவே அவள் இறந்த குழந்தையைத் தோள்மேல் சார்த்திக்கொண்டு எதிர்ப்படுகிறவர்களிடம் "குழந்தைக்கு உயிர் கொடுப்பவர் எங்கிருக்கிறார்?" என்று கேட்டாள். எல்லோரும் "பாவம்! செத்த குழந்தைக்கு மருந்து கேட்கிறாள்; பைத்தியக்காரி" என்று சொல்லி அவள்மேல் மனம் இரங்கினார்கள். அவர்களில் ஒருவராவது இறந்த குழந்தைக்கு உயிர் கொடுக்கும் பெரியவரைக் காட்டவில்லை.

அறிஞர் ஒருவர் கௌதமையின் துயரத்தைக் கண்டார். இவளுடைய மனோநிலையை யறிந்தார். "அளவு கடந்த அன்பினாலே இவள் மனம் குழம்பியிருக்கிறாள்; இந்த நிலையில் இவளுக்கு அறிவு புகட்டி உலக

இயற்கையைத் தெளிவு படுத்துவது கடினம். இவளைக் கௌதம புத்தரிடம் அனுப்பினால் இவள் குணப்படு வாள்" என்று தமக்குள் எண்ணினார். அவர் கௌதமை யிடம் வந்து, "அம்மா! உன் குழந்தைக்கு உயிர் கொடுக்கக் கூடியவர் ஒருவர்தான் இருக்கிறார். வேறு ஒருவராலும் முடியாது. வீணாக இங்கெல்லாம் ஏன் அலைகிறாய்? நேரே அவரிடம் போ" என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்டதும் கௌதமைக்கு மனம் குளிர்ந் தது. நம்பிக்கை பிறந்தது. "அவர் யார்? ஐயா! எங்கிருக்கிறார் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டாள்.

"அவர்தான் பகவன் புத்தர்; அவரிடம் போ," என்றார். இதைத் தெரிவித்தற்காக அப்பெரியவருக்கு, அவள் வாயால் நன்றிகூற நேரமில்லை. அவள் அவருக் குத் தன் கண்களால் நன்றி கூறிவிட்டு மடமடவென்று நடந்தாள். பகவன் புத்தர் எழுந்தருளி இருந்து உபதேசம் செய்கிற ஆராமம் அவளுக்குத் தெரியும். ஆகவே அவள் ஆராமத்தை நோக்கி வேகமாக நடந் தாள்; இல்லை, ஓடினாள். ஓடோடிவந்து ஆராமத்தை அடைந்தாள். ஆராமத்தில் கௌதமபுத்தர் எழுந் தருளியிருக்கும் கந்தகுடிக்குள் நுழைந்தாள். அவர் காலடியில் குழந்தையை வளர்த்தி விட்டுத் தானும், அவர் காலில் வேரற்ற மரம்போல விழுந்து வணங் கினாள். "பகவரே! என் குழந்தைக்கு உயிர் கொடுங் கள்" என்று கதறினாள்.

புத்தர் பெருமான் இறந்த குழந்தையையும் கௌதமையின் மனநிலைமையையும் உடனே உணர்ந்து கொண்டார். "குழந்தாய் எழுந்திரு" என்று அருளி னார். அவர் குரலில் தெய்வத்தன்மை உடைய ஓர் அமைதி இருந்தது. கௌதமை எழுந்து நின்றாள்.

"உன் குழந்தை இறந்து விட்டதா? அதற்கு உயிர் கொடுக்க வேண்டுமா? நல்லது மருந்து கொடுக்கிறேன். கொஞ்சம் கடுகு கொண்டு வா."

"இதோ கொண்டு வருகிறேன்" என்று கூறி ஓடினாள்.

"குழந்தாய்!" என்று கூப்பிட்டார் பகவர். கௌதமி திரும்பிவந்து, "இன்னும் ஏதேனும் கொண்டு வரவேண்டுமோ?" என்று வினவினாள். அவளுக்குத் தன் குழந்தை பிழைத்துக்கொள்ளும் என்னும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டது.

"வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். ஒரு பிடி கடுகு மட்டும் வேண்டும். ஆனால், கொண்டுவரும் கடுகு யாரும் சாகாதவர் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவர வேண்டும். ஆணோ, பெண்ணோ, பெரியவரோ, சிறியவரோ ஒருவரும் சாகாதவர் வீட்டிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டுவர வேண்டும். தெரிகிறதா......?"

"அப்படியே, இதோ கொண்டு வருகிறேன்."

"குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு போ. கடுகுடன் குழந்தையைக் கொண்டு வா."

கௌதமி இறந்த குழந்தையைத் தூக்கித் தோளில் சுமந்துகொண்டு வேகமாக நகரத்திற்குள் சென்றாள். நகரை யடைந்தவுடன் முதல் வீட்டில் சென்று, "ஒரு பிடி கடுகு வேண்டும்" என்று கேட்டாள். வீட்டுக்காரி உடனே சென்று கடுகு கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அப்போது கௌதமி, "அம்மா! உங்கள் வீட்டில் இதற்கு முன்பு யாரேனும் இறந்திருக்கிறார்களா!" என்று கேட்டாள்.

"ஏனம்மா கேட்கிறாய்? என் மாமனார் இறந்தார்; என் மாமியார் இறந்தார். இவர்களுக்கு முன்பு இவர்கள் தாய், தந்தையர்கள் இறந்தார்கள்" என்று அவ் வீட்டுக்காரி கூறினாள்.

"அப்படியானால் கடுகு வேண்டாம்," என்று சொல்லித் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு அந்த வீட்டை விட்டு அடுத்த வீட்டிற்குச் சென்றாள். அந்த வீட்டுக் காரியும் கடுகு கொடுத்தபோது "உங்கள் வீட்டில் யாரேனும் செத்திருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டாள் கௌதமை.

"போன வாரம் எங்கள் வீட்டு வேலைக்காரன் செத்துப்போனான்."

"அப்படியானால் கடுகு வேண்டாம். செத்தவர் வீட்டுக் கடுகு மருந்துக்கு உதவாது" என்று கூறிவிட்டு அடுத்த வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். அவ்வீட்டுக்காரியும் கடுகு கொடுத்தபோது, "உங்கள் வீட்டில் யாரேனும் இறந்திருக்கிறார்களா?" என்று வினவினாள். இதைக் கேட்டவுடன் அவ்வீட்டுக்காரியின் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாக வார்ந்தது. விம்மி, விம்மி அழுதாள். "ஐயோ! மூன்றும் நாள்தானே என் மகள் இறந்து போனாள், நல்ல வெண்கலச் சிலைபோல இருந்தாளே" என்று அழுதாள். "அப்படியானால் கடுகு வேண்டாம்" என்று கூறிவிட்டு அடுத்த வீட்டிற்குச் சென்றாள். இப் படியே அந்தத் தெரு முழுதும், வீடு வீடாக நுழைந்து கேட்டாள். சில வீடுகளில் குழந்தைகள் இறந்திருந்தன. சில வீடுகளில் பெரியவர்கள் இறந்திருந்தார்கள். சில வீடுகளில் கட்டிளமை வயதுடையவர்கள் இறந்திருந் தார்கள். சில வீடுகளில் கர்ப்பவதிகள் இறந்திருந்

தார்கள். ஆனால் சாகாதவர் வீடு ஒன்றுமில்லை. கௌதமி அடுத்த தெருவில் நுழைந்தாள். ஒரு வீடு விடாமல் நுழைந்து கடுகு கேட்டாள். சாகாதவர் வீடு ஒன்றேனும் இல்லை. பல தெருக்கள் சென்று வீடு வீடாகக் கேட்டாள். ஒரு வீடுகூட விடாமல் சென்று கேட்டுப்பார்த்தாள். வேண்டிய கடுகு கிடைத்தது; ஆனால், சாகாதவர் வீடுதான் கிடைக்கவில்லை. அவளுக்கு அப்போதுதான் உண்மை புலப்பட்டது. சாகாத வீடு கிடைக்காது. ஆகவே தன் குழந்தை பிழைக்க, மருந்துக்குக் கடுகு கிடைக்காது என்பதை உணர்ந்தாள். ஆனால், ஏதேனும் ஒரு வீடாவது இருக்காதா என்கிற ஆசை அவள் மனத்தில் இருந்தது. ஆகவே, அவள் அந்த சிராவத்தி நகரம் முழுதும், ஒரு வீடு விடாமல் நுழைந்து கேட்டுப் பார்த்தாள். சாகாதவர் வீடு கிடைக்கவே இல்லை. எல்லா வீடுகளும் செத்தவர் வீடுகள்தான். சூரியன் மறைந்தான்; இருள் சூழ்ந்தது. இருளைப் போக்க வீடுகளிலும், தெருக்களிலும் விளக்கேற்றினார்கள். கௌதமையின் மனத்தில் இருந்த மன மருட்சி—இறந்தவர் பிழைக்க மருந்து உண்டு என்னும் அறியாமை—நீங்கிவிட்டது. பிறந்தவர் எல்லோரும் இறக்கிறார்கள். அகவை முதிர்ந்தவர் என்பது மட்டும் அல்ல. நடுத்தர அகவையுள்ளவர், கட்டிளைஞர், சிறுவர், குழந்தைகள் எல்லோரும் இறக்கிறார்கள். இறந்தவர் மறுபடியும் பிழைப்பது இல்லை என்கிற உண்மை அவள் மனத்தில் தோன்றிற்று. அவள் நேரே சுடுகாட்டிற்குச் சென்றாள். தன் தோள்மேலிருக்கும் இறந்த குழந்தையை அடக்கம் செய்தாள். பிறகு நேரே பகவன் புத்தரிடம் வந்து அவர் காலில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து நின்றாள்.

" குழந்தாய் ! கடுகு எங்கே?"

" கொண்டுவரவில்லை. கிடைக்கவில்லை."

" ஏன் ?"

" பகவரே நான் மட்டுந்தான் என் குழந்தையைப் பறிகொடுத்தேன் என்று தவருக எண்ணினேன். என் குழந்தைமேல் இருந்த அன்பினுலே, இறந்த குழந்தையைப் பிழைக்கவைக்க மருந்து இருக்கும் என்றும் தவருக எண்ணினேன். தாங்கள் என்னுடைய மன நோய்க்கு உண்மையான மருந்து கொடுத்துப் போக்கி விட்டீர்கள். உலகத்திலே சாகாதவர் ஒருவரும் இலர். (கணக்கெடுத்தால் செத்தவர் தொகைதான் மிகுதி, சாகாதவர் தொகை குறைவாக இருக்கும்.) குடும்பந் தோறும், நாடுதோறும், ஊர்தோறும் இருக்கிறவர் தொகையைவிட, இறந்தவர் தொகைதான் அதிகம் என்பதை அறிந்துகொண்டேன்."

கௌதமை இயற்கைச் சட்டத்தை அறிந்து கொண்டது மட்டும் அல்லாமல், அதற்கு மேற்பட்ட நல்ஞானத்தையடையும் செவ்வி யடைந்திருப்பதையும் பகவன் புத்தர் அறிந்தார். ஆகவே அவர் இவ்வாறு அருளிச்செய்தார்:

" சாவு என்பது உயிர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நீக்க முடியாத சட்டம். அதனை மீறமுடியாது. இயமன் என்னும் அரசன் சாவு என்னும் ஆணையைச் செலுத்தி நடாத்துகிருன். அந்த ஆணையை உயிர்களால் மீறமுடியாது. மக்கள், மாடு, மனை முதலிய செல்வங்களில் மனஞ் செலுத்தி மகிழ்ச்சிகொண்டு, செய்யவேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யாமல் மனிதர் இருப்பாராளுல் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது, நாட்டைப் பெரு

வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போவதுபோல, அவரைச் சாவு அடித்துக்கொண்டு போய்விடும்.

இவ்வாறு, பகவன் புத்தர், நிலேயாமையையும் சாவையும் சுட்டிக்காட்டி அறநெறியைக் கூறினர். இதனைக் கேட்ட கௌதமை பகவரை வணங்கித் தான் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்து துறவு நெறியில் செல்லத் தன்மீது திருவுளம் கொண்டருள வேண்டுமென்று வேண்டினர். பகவன் அவரைப் பிக்குணிச் சங்கத்திற்கு அனுப்பித் துறவறத்தில் சேர்ப்பித்தார். துறவு பூண்ட கௌதமையார், பேர்போன ஏழு பௌத்தப் பெண் மணிகளில் ஒருவராக விளங்கி இறுதியில் வீடு பேறடைந்தார்.

---

3. பேருண்டியாளன் பிரசேனஜித்து

பிரசேனஜித்து என்பவர் கோசல நாட்டின் மன்னர். அரச போகங்களேக் குறைவில்லாமல் நிறையப் பெற்றிருந்தும் இவர் வாழ்க்கை இவருக்கே துன்பமாகவே இருந்தது. உடல்நலம் என்பது இவருக்குச் சிறிதளவும் கிடையாது. உடல்நலம் இல்லாமல் போகவே, மனநலமும் இல்லே. எப்போதும் சோம்பலும் உறக்கமுமாக இருப்பார். படுக்கையில் படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருப்பார். மூக்குக்குமேல் முன்கோபம் வரும். எல்லோரிடத்திலும் சிடுசிடு என்று சீறிவிழுந்து கடுமையாகப் பேசுவார். எந்த வேலேயிலும் மனம் செல்லுவதில்லே. அரச காரியங்களேயும் கவனிப்பதில்லே. மயக்கமும் சோம்பலும் இவரைவிட்டு அகலவில்லே.

இதற்குக் காரணம் என்ன? பிரசேனஜித்து உணவுப் பிரியர். அறுசுவை உணவுகளே அளவுமீறி அதிகமாக உண்பார். மிதமாக உணவுகொள்ள அவர்

பழகவில்லை. மிதூண் கொள்வதனாலே உடல்நலம் கெட்டு அதனால் சோம்பலும் உறக்கமும் மயக்கமும் ஏற்பட்டு வாழ்க்கையையே துன்பத்திற் குள்ளாக்கிக் கொண்டார். உடம்பு அவருக்கு ஒரு பாரமாகத் தோன்றியது. "தீயள வின்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணின் நோய்அள வின்றிப் படும்" என்னும் பொன்மொழியை அவர் அறியவில்லை. மேலும், தாம் பேருண்டி கொள்வதுதான் தமது உடல் நோய்க்கும் உளநோய்க்கும் காரணம் என்பதை அவர் அறியவில்லை.

இவ்வாறு உடல்நலத்தையும் மனநலத்தையும் கெடுத்துக்கொண்டு வாழ்நாளை வீண்நாளாக்கிக் கொண்ட பிரசேனஜித்து, ஒருநாள் தம் மருகன் சுதர்சனன் என்பவரை அழைத்துக்கொண்டு, பகவன் புத்தர் தங்கியிருந்த விகாரைக்குச் சென்றார். சென்று பகவன் புத்தரை வணங்கினார். அப்போதும் அவருக்குச் சோம்பலும் மயக்கமும் உறக்கமும் மேலிட்டன. இவற்றைத் தடுத்துக்கொள்ள அவ்விடத்தில் உலாவினார். உலாவியும் மயக்கமும் உறக்கமும் மாறவில்லை. அவர் படுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பினார். ஆனால், பெரியாராகிய பகவன் புத்தர் முன்னிலையில் அவ்வாறு செய்வது தவறு என்று கண்டு ஒருபுறமாக அமர்ந்தார். அரசருடைய நிலைமையைக் கண்ட புத்த பகவான், "அரசரே! தூக்கமில்லாமல் கண்விழித்திருக்கிறீர்கள்போல் தோன்றுகிறது" என்று கூறினார்.

"எனக்கு எப்போதும் இப்படித்தான் சாப்பிட்ட பிறகு சோம்பலும், தூக்கமும், மயக்கமுமாக இருக்கிறது. எதிலும் மனம் செல்லுவதில்லை" என்று விடையளித்தார் அரசர்.

பகவருக்கு உண்மை விளங்கிவிட்டது. அரசருக்குத் தேக சுகம் கெட்டிருப்பதன் காரணத்தை அறிந்தார். உடல் நலம் பெறுவதற்குரிய வழியை அருள் செய்ய எண்ணங்கொண்டார். ஆகவே, பகவர் இவ்வாறு அருளிச் செய்தார்; "அரசே! அளவுமீறி உணவு கொள்கிறவர்களுக்கு எப்போதும் இதுபோன்ற துன்பங்களும் இன்னல்களும் உண்டாகின்றன. சோம்பலுக்கு இடங்கொடுத்து மிதமிஞ்சி உணவுகொள்கிற பெருந்திண்டிக்காரர்கள், கூழ்வார்த்து வளர்க்கப்படுகிற பன்றிகளைப்போல, மயக்கங்கொண்டு படுத்துப் புரண்டு தூங்கியே காலங் கழிப்பார்கள். இத்தகைய பேதைமக்கள் மறுமையிலும் வீடுபேறடைய மாட்டார்கள்."

அரசர், முயற்சியோடு உறக்கத்தைத் தடுத்துக் கொண்டு மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திப் பகவர் அருளிய மொழிகளைச் செவிசாய்த்துக் கேட்டார். பகவர்மேலும் அருளிச் செய்தார்; "சாப்பிடும்போது விழிப்புடன் இருந்து மிதமாக உணவு கொள்ளவேண்டும். உணவை அளவோடு சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு எப்போதும் உடல் நலம் நன்ருக இருக்கும். இதை மனப்பாடம் செய்து கொள்ளுங்கள்;

சாப்பிடும்போது விழிப்பாக இருந்து மிதமாக உணவு கொள்கிறவர்கள், உடம்பில் நோயில்லாமல் இருப்பார்கள். அன்றியும், விரைவில் மூப்படைய மாட்டார்கள்; மேலும் நெடுநாள் உயிர் வாழ்ந்திருப்பார்கள்."

பிறகு பகவன் புத்தர், அரசர் அருகில் இருந்து தம் அறவுரைகளைச் செவிசாய்த்து ஊக்கத்தோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுதர்சன குமாரனை அழைத்து,

தாம் கூறியதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அரசர் உணவு கொள்ளும்போதெல்லாம் அருகில் அமர்ந்து அரசர் காதில் கேட்கும்படி பாராயணம் செய்துவரக் கட்டளையிட்டார். சுதர்சன குமாரனும் அவ்வாறு செய்வதாக உறுதி கூறினன்.

அன்று முதல், பிரசேனஜித்து அரசர் உணவு கொள்ளும் நேரங்களில், சுதர்சன குமாரன் அரசன் அருகில் அமர்ந்து பகவன் புத்தர் அருளிய வாக்கியத்தைப் பாராயணம் செய்துவந்தான்;

"சாப்பிடும்போது விழிப்பாக இருந்து மிதமாக உணவு கொள்கிறவர்கள் நோயில்லாமல் இருப்பார்கள். அன்றியும், விரைவில் மூப்படைய மாட்டார்கள். மேலும், நெடுநாள் உயிர் வாழ்ந்திருப்பார்கள்."

இந்தச் சொல்லைக் கேட்கும்போது அரசர் அதிகமாக உணவு கொள்வதை நிறுத்திவிடுவார். இவ்வாறு ஓதுதல் நாள்தோறும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அதனல், நாள்தோறும் மட்டாக உணவு கொள்ளும் வழக்கம் அரசருக்கு ஏற்பட்டது. இதனல் நாளடைவில் அவருக்குத் தேக நலம் உண்டாயிற்று. முன்பிருந்த சோம்பலும் தூக்கமும் மந்தமும் அவரைவிட்டு அகன்றன; சுறுசுறுப்பும் ஊக்கமும் மன மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டன. சிடுசிடுப்பும் முன்கோபமும் பறந்தோடின. அரச காரியங்களிலும் மற்றக் காரியங்களிலும் மனம் செலுத்தித் தமது கடமைகளைச் செவ்வனே செய்யத் தொடங்கினர். எல்லோரிடத்திலும் அன்பாகவும் பெருந்தன்மையாகவும் நடந்துகொண்டார். இவ்வித மாறுதல் தமக்கு ஏற்பட்டதை அரசர் தாமே உணர்ந்தார். அவருக்குப் பெரிதும் வியப்பு உண்டாயிற்று. பேருண்டி அருந்திய காலத்தில் தாம்

உடம்பிலும் மனத்திலும் அடைந்த துன்பங்களையும், அளவு உணவினால் இப்போது தாம் அடைந்துள்ள இன்பங்களையும் கண்கூடாகக் கண்ட அவர் பேருவகை யடைந்தார். இனிய வாழ்க்கை பெற்றதற்காக மனம் மகிழ்ந்து, பெரும்பொருளை ஏழை எளியவர்களுக்குத் தானம் செய்தார்.

பின்னர், பகவன் புத்தருக்குத் தமது நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ள அவரிடம் சென்றார். சென்று வணங்கி, "பகவரே, தங்கள் அருள் மொழிப்படி நடந்து அளவு உணவு கொண்டபடியினாலே இப்போது சோம்பலும், தூக்கமும், மயக்கமும், முன் சினமும் என்னைவிட்டுப் போய்விட்டன. இப்போது தேக நலம் பெற்றுச் சுறுசுறுப்பாகவும் ஊக்கமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறேன்," என்று கூறி நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டார். அப்போது பகவன் புத்தர் அரசனுக்கு இதனை அருளிச் செய்தார்:—

"உடல் நலத்தோடிருப்பது பெரும் பேறாகும். மனநிறைவுடன் இருப்பது பெருஞ் செல்வம் பெற்றதற்குச் சமம் ஆகும். மன உறுதியும் நன்னம்பிக்கையும் கொண்டிருப்பது, நல்ல உறவினரைப் பெற்றது போலாகும்; (மோக்ஷம்) வீடுபேறு பெறுவது இவை எல்லாவற்றிலும் பேரின்பம் தருவதாகும்."

குறிப்பு:—புத்தர் பெருமான், உணவு கொள்ளும் அளவைப்பற்றி அருளிச்செய்த பொன் மொழியோடு திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த பொன் மொழிகளையும் மனத்திற் கொள்வது பயனுடைத்து. அப்பொன் மொழிகளாவன :

இழிவறிந்து உண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும்
கழிபே ரிரையான்கண் நோய்.

அற்ருல் அளவறிந் துண்க அஃதுடம்பு
பெற்ருன் நெடிதுஉய்க்கும் ஆறு.

அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து.

மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்.

மாறுபா டில்லாத உண்டி மறுத்துண்ணின்
ஊறுபா டில்லை உயிர்க்கு.

---

4. "வீட்டு நெருப்பை அயலாருக்குக் கொடுக்காதே"

கோசல நாட்டின் தலைநகரமான சிராவத்தி நகரத்திலே மிகாரர் என்னும் செல்வச்சீமான் ஒருவர் இருந்தார். இவருடைய மகன் பெயர் புண்ணிய வர்த்தன குமாரன். இவன் வாலிப வயதடைந்து திருமணம் செய்வதற்கு உரிய வயதை அடைந்தான். ஆகவே, பெருஞ் செல்வராகிய மிகாரர் இவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க முனைந்தார். முதலில் புண்ணியவர்த்தன குமாரன் தனக்குத் திருமணம் வேண்டாம் என்று கூறினுன். இது எல்லா வாலிபர்களும் வழக்கமாகக் கூறுகிற வெற்றுப் பேச்சு என்பதைப் பிரபு அறிவார். ஆகையினுலே, தன் மகனுக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள் மூலமாக அவன் எப்படிப்பட்ட மங்கையை மணம் செய்ய விரும்புகிருன் என்பதை அறிந்துகொண்டார். ஐந்து சிறப்புகளும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற மங்கையைத்தான் மணம் செய்ய விரும்புவதாக அவன் தெரிவித்தான். ஐந்து சிறப்புகளாவன: மயிர் அழகு, சதை அழகு, எலும்பழகு, தோல் அழகு, இளமை அழகு என்பன.

மயிர் அழகு என்பது, மயில் தோகைபோன்று அடர்ந்து நீண்ட கூந்தலைப் பெற்றிருத்தல். கூந்தலை அவிழ்த்து விட்டால் அது கணைக்கால் வரையில் நீண்டு தொங்குவதோடு நுனியில் மேற்புறமாகச் சுருண்டிருக்க வேண்டும். சதையழகு என்பது வாய் இதழ். கொவ்வைக்கனி (கோவைப்பழம்) போலச் சிவந்து மென்மையாக இருத்தல். எலும்பழகு என்பது முத்துப் போன்ற வெண்மையான பற்கள் ஒழுங்காகவும், அழகாகவும், வரிசையாகவும் அமைந்திருத்தல். தோல் அழகு என்பது உடம்பின் மேனி அழகாகவும் செவ்வல்லி மலரைப் போன்று மென்மையாகவும் இருத்தல். இளமை அழகு என்பது பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்ற போதிலும் ஒரே குழந்தை பெற்றவள்போல, உடம்பு தளராமல் இளமையோடு இருத்தல்.

இவ்விதமாக ஐந்து பண்புகளும் ஒன்ருக அமையப் பெற்ற பெண்ணைத் தவிர வேறு ஒருத்தியைத் தான் மணம்செய்ய முடியாதென்று அவன் திட்டமாகக் கூறினன். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட தன்மை வாய்ந்த பெண் எங்கேனும் இருக்கிருளா என்று பிரபு தேடலானுர். சிராவத்தி நகரம் முழுதும் தேடிப்பார்த்தார். மணமகள் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, பிராமணர் சிலரை அழைத்து, இப்படிப்பட்ட சிறப்புக்களையுடைய மணமகள், நல்ல குலத்தில் பிறந்தவள் எந்த நாட்டிலாயினும் இருக்கிருளா என்று தேடிப்பார்க்கும்படி அனுப்பினுர். செலவுக்குப் போதிய பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு பிராமணர் பெண் தேடப் புறப்பட்டார்கள். நாடுகள் தோறும், நகரங்கள்தோறும் தேடியபிறகு சகேத நகரத்தை யடைந்தார்கள்.

சகேத நகரத்திலே தனஞ்சயன் என்னும் செல்வச் சீமான் ஒருவர் இருந்தார். இவருக்கு அளவற்ற செல்வம் இருந்தது. இவருக்கு ஒரே மகள் இருந்தாள். விசாகை என்னும் பெயருடைய இவர் மகள் மிகுந்த அழகுள்ளவள். அதோடு புண்ணியவர்த்தன குமாரன் கூறிய ஐந்து அழகுகளும் வாய்க்கப்பெற்றவள். இவள் மணம் செய்வதற்கு உரிய வயதை யடைந்திருந்தாள். இவள் ஒருநாள் மாலைவேளையில், பொழுது போக்குக்காக அந்நகரத்துப் பூஞ்சோலைக்குத் தன் தோழியர்களுடன் சென்றாள். அந்தச் சமயத்தில், மணமகளைத் தேடிச்சென்ற பிராமணர்கள், தற்செயலாக அந்தப் பூஞ்சோலைக்கு வந்தார்கள். வந்தவர்கள் விசாகையைப் பார்த்தார்கள். ஐந்து அழகும் பொருந்திய விசாகையைக் கண்டபோது தாங்கள் தேடிவந்த மணமகள் கிடைத்துவிட்டாள் என்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். அவர்கள் நகரத்தில் சென்று விசாகையின் குலம், சுற்றம், செல்வம் முதலிய எல்லா விபரங்களையும் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு நேரே சிராவத்தி நகரம் சென்று மிகாரப் பிரபுவினிடம், சகேத நகரத்து தனஞ்சயப் பிரபுவின் மகள் விசாகை எல்லா அழகும் வாய்க்கப் பெற்றிருப்பதைத் தெரிவித்தார்கள்.

தன்னைவிடச் சிறந்த பிரபுவின் வீட்டில், தகுந்த மணமகள இருப்பதைக் கேட்ட அவர் பெரிதும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார். உடனே விலையுயர்ந்த பொருள்களைக் கையுறையாகக் கொடுத்துத் தகுந்த பெரியவர்களை அனுப்பித் தன் மகன் புண்ணியவர்த்தன குமாரனுக்குப் பெண் கேட்கும்படி அனுப்பினார். அவர்கள் சகேத நகரம் சென்று தனஞ்சயப் பிரபுவின் மாளிகையடைந்து மணம் பேசினார்கள். தனஞ்சயச்

சீமான் தன் மகளைப் புண்ணியவர்த்தன குமாரனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டார்.

திருமணம், சகேத நகரத்திலே, மணமகள் மாளிகையிலே திருவிழாவைப்போல வெகு சிறப்பாக நடந்தது. தனஞ்சயச் சீமான் தன் மகள் விசாகைக்கு அளவற்ற பொன்னையும் பொருளையும் ஏராளமான பசு மந்தைகளையும் பணிப்பெண்கள் பணியாளர்கள் முதலான ஊழியர்களையும் சீதனப் பொருளாக வழங்கினார். சிறப்புகளும், விருந்துகளும் நடந்தபின்னர், மணமகனுடன் மணமகளைப் புக்ககத்திற்கு அனுப்பினார்கள். அனுப்புவதற்கு முன்பு தனஞ்சயச்சீமான் விசாகையை அழைத்து அறிவுரைகள் கூறினார்: "அம்மா, விசாகை! நீ புக்ககத்தில் வாழ்கிறபோது நடந்துகொள்ளவேண்டிய சில முறைகள் உள்ளன. அவற்றைக் கூறுகிறேன்; உன்னிப்பாகக் கேள். கேட்டு அதன்படி நடந்துகொண்டால் நன்மை யடைவாய்." என்று சொல்லி அறிவுரைகளை வழங்கினார். அப்போது விசாகையின் மாமனாகிய மிகார சீமானும் அங்கிருந்தார். தனஞ்சயச் சீமான் தன் மகளுக்குக் கூறிய அறிவுரை இது: "வீட்டு நெருப்பை அயலாருக்குக் கொடுக்காதே. அயலார் நெருப்பை வீட்டுக்குள் கொண்டு வராதே. கொடுக்கிறவர்களுக்குக் கொடு. கொடாதவர்களுக்குக் கொடாதே. கொடுக்கிறவர்களுக்கும் கொடாதவர்களுக்கும் கொடு. சிரித்துக்கொண்டு உட்காரு. சிரித்துக்கொண்டு சாப்பிடு. சிரித்துக்கொண்டு தூங்கு. எரி ஓம்பு. குலதெய்வங்களை வணங்கு."

இவைகளைக் கேட்ட விசாகை, இவ்வாறே செய்வதாகத் தந்தையிடம் கூறினாள். அருகில் இருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த மிகாரச் சீமானுக்கு இவை ஒன்றும்

விளங்கவில்லை. "இது என்ன பைத்தியம்! வீட்டு நெருப்பைக் கொடுக்காதே. அயல்நெருப்பைக்கொண்டு வராதே. சிரித்துக்கொண்டே தூங்கு, இதெல்லாம் என்ன கோமாளித்தனம்," என்று தமக்குள் எண்ணினார். ஆனால் அப்போது அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

விசாகை, மணமகனுடன் புக்ககம் வந்து சேர்ந்தாள். அவள் தன் கணவனுக்கும், மாமன் மாமிக்கும், மற்றவர்களுக்கும் செய்யவேண்டிய கடமைகளை முறைப்படி சரிவரச் செய்துகொண்டிருந்தாள். சில திங்கள் கழிந்தன.

ஒரு நன்னாள், விசாகையின் மாமனார் பொன்தட்டு களிலே சுடச்சுட நெய்ப்பொங்கலும், பால் பாயசமும் அருந்திக் கொண்டிருந்தார். விசாகை அருகில் நின்று விசிறிக்கொண் டிருந்தாள். அப்போது ஒரு பௌத்த பிக்கு அவ் வீட்டில் பிச்சைக்கு வந்தார். மாமனார் அவரைக் கண்டும், காணாதவர்போல உணவை அருந்திக்கொண்டிருந்தார். பிச்சையை எதிர்பார்த்து பிக்கு காத்துக்கொண்டிருந்தார். மாமனார் அவரைப் பாராதவர்போல இருந்து உணவு கொள்வதில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தார். அப்போது விசாகை பிக்குவைப் பார்த்து, "இப்போது போய் வா. மாமனார் பழைய சோறு சாப்பிடுகிறார்," என்று சொன்னாள். பிக்கு போய்விட்டார். ஆனால் மாமனாருக்குக் கடுங் கோபம் வந்துவிட்டது. மருமகள் தன்னை அவமானப் படுத்தியதாக நினைத்தார். உடனே. பொங்கலையும் பாயசத்தையும் உண்ணாமல், கையை உதறிவிட்டு, பணியாளரை அழைத்து, "அடே! இதை எடுத்து விடுங்கள். இந்தப் பெண்ணை வெளியே பிடித்துத் தள்ளுங்கள்," என்று கூவினார்.

விசாகை பெரிய இடத்துப் பெண். இந்தச் சீமானைவிடப் பன்மடங்கு செல்வத்தில் சிறந்தவர் இவள் தந்தை. ஆகவே, அவளை வெளியே துரத்த ஒருவரும் துணியவில்லை. விசாகை மாமனாரை நோக்கி:

"ஏன் மாமா நான் வீட்டை விட்டுப் போகவேண்டும்! நான் செய்த குற்றம் என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"போதும், வாயைமூடு. பிச்சைக்காரன் எதிரில் என்னை அவமானப்படுத்த வில்லையா நீ, பழைய சோறு சாப்பிடுகிறேன் என்று சொல்லி. வீட்டை விட்டு வெளியே போ, அதிகப்பிரசங்கி..." என்று உறுமினார்.

"நான் தங்களை அவமானப்படுத்தவில்லை. உண்மையைத்தான் சொன்னேன். இதை நாலு பேர் தப்பு என்று சொன்னால் நான் வெளியே போகிறேன். யாரிடத்திலாவது சொல்லிப்பாருங்கள்."

மாமனாருக்குக் கோபம் அடங்கவில்லை. ஆனாலும் சற்றுச் சிந்தித்தார். இவள் சீமான் வீட்டு மகள். வாளா விரட்டி அனுப்பிவிட முடியாது. இவள் குற்றத்தைப் பலருக்கும் தெரியும்படி கூறி அவளை அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். ஆகவே ஆட்களை அனுப்பி, பஞ்சாயத்தாரை அழைத்து வரும் படி கட்டளையிட்டார்.

பஞ்சாயத்தார் வந்தார்கள். அவர்களிடம் மாமனார், மருமகளின் செய்தியை விளக்கமாகக் கூறினார் ஒரு நல்ல நாளில் நெய்ப்பொங்கலும், பாயசமும் சுடச்சுடச் சாப்பிடும்போது, பழையசோறு சாப்பிடுகிறேன் என்று சொல்லலாமா? அதுவும் பிச்சைக்காரனிடத்திலா சொல்வது! நான் என்ன பழையசோறு சாப்பிடும் பரம ஏழையா? இந்த நகரத்திலேயே முதல்

சீமான் நான் அல்லவா? இந்தப்பெண் என்னை இப்படி அவமானப்படுத்துவதா? என்னை என்னவென்று நினைத்திருக்கிறாள். மாமனார் என்று மரியாதை இருந்தால் இப்படிப் பேசுவாளா? நீங்களே சொல்லுங்கள். இனி ஒரு நிமிடமும் இவள் இங்கு இருக்கக்கூடாது." என்று ஆத்திரத்தோடு பேசினார்.

"ஏன், குழந்தாய்! நீ அப்படிச் சொல்லலாமா? அது தவறுதானே!" என்று கேட்டார்கள் பஞ்சாயத்துப் பெரியோர்.

"நான் அப்படித்தான் சொன்னேன். ஆனால் அதற்கு அதுவா அர்த்தம்?"

"பின்னை, என்னதான் அர்த்தம்!"

"மாமா பொங்கலும், பாயசமும் சுடச் சுடத்தான் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார். நான்தான் விசிறிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது ஒரு பிக்கு பிச்சைக்கு வந்தார். மாமா அவரைக் கவனிக்கவில்லை. அவரும் நெடுநேரம் நின்றார். அப்போது எனக்குள் நான் எண்ணினேன்: "முன் பிறப்பில் மாமா நல்ல பெரியவர்களுக்கு உண்டியும் உணவும் கொடுத்ததனால் அதன் பயனை, இப்போது சீமானகப் பிறந்து உண்ணவும், உடுக்கவும் அனுபவித்து வருகிறார். ஆனால் இந்தப்பிறப்பில் இப்போது புதிதாகத் தானதருமம் செய்து புதிய புண்ணியத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. ஆகவே பழைய வினையின் பயனை அனுபவிக்கிறபடியால், இவர் பழைய சோறு சாப்பிடுகிறார் என்று சொன்னேன். இப்படிச் சொன்னது எப்படி அவமானப்படுத்துவது ஆகும்?"

இந்த அர்த்தத்தை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்கள் வியப்புடன் "அதற்கு இதுவா அர்த்தம்!"

என்று கூறி மகிழ்ந்தார்கள். பிரபுவைப் பார்த்து, "குழந்தை சொன்னதில் ஒன்றும் குற்றம் இல்லையே!" என்று கூறினார்கள்.

அவருக்கும் அப்போதுதான் உண்மை விளங்கிற்று. "பழையசோறு சாப்பிடுகிறார்," என்று கூறியது அவமானப்படுத்துவதற்கு அல்லவென்றும், அதற்குப் பருப்பொருளைவிட நுண்பொருள் இருக்கிறதென்றும் அறிந்தார். "ஆமாம்! விசாகை சொன்னதில் தவறு ஒன்றும் இல்லைதான்!" என்று சொன்னார். அப்போது விசாகையின் தந்தை அவளுக்குக்கூறிய அறிவுரை நினைவிற்கு வந்தது. அந்த அறிவுரைகளிலும் ஏதேனும் நுண்பொருள் இருக்கவேண்டும் என்றும் தான் அவற்றை அலட்சியமாக எண்ணியது தவறு என்றும் நினைத்தார். அவற்றின் பொருள் என்னவென்று அவளைக் கேட்டறியவேண்டும் என்னும் எண்ணம் அவருக்கு அப்போது உண்டாயிற்று. அவர் கூறினார்:—

"விசாகையை இங்கு அனுப்பி வைக்கும்போது தனஞ்சயச் சீமான் சில அறிவுரைகளைக் கூறினார். அதற்கு அர்த்தம் விளங்கவில்லை. "வீட்டு நெருப்பை அயலாருக்குக் கொடுக்காதே, அயலார் நெருப்பை வீட்டில் கொண்டுவராதே," என்று கூறினார். நெருப்பு இல்லாமல் வாழ முடியுமா? அண்டை அயலார் நெருப்புக்கேட்டால் கொடுக்காமல் இல்லை என்று சொல்லலாமா? நம் வீட்டில் நெருப்பு இல்லையானால், அயலாரிடம் வாங்காமல் இருக்க முடியுமா?* இதற்கு அர்த்தம் என்ன?" என்று கேட்டார்.

---

* தீக்குச்சியும், தீப்பெட்டியும் இல்லாத காலம் அது. அக்காலத்தில் அண்டை அயலில் உள்ளவர் ஒருவர்க்கொருவர் நெருப்பைக் கொடுப்பதும் கொள்வதும் வழக்கம்.

விசாகை இதற்கு விளக்கம் கூறினாள்:—"வீட்டு நெருப்பை அயலாருக்குக் கொடுக்காதே," என்றால், நெருப்பைக் கொடுக்காதே என்பது அல்ல. கணவன், மாமன், மாமி இவர்களிடத்தில் ஏதேனுங் குற்றங் களைக் கண்டால், நீ போகிற வீடுகளில் அந்தக் குற்றங் களை மற்றவர்களிடம் சொல்லாதே என்பது அர்த்தம். அயலார் நெருப்பை வீட்டுக்குக் கொண்டு வராதே என்றால், புருஷனைப்பற்றியாவது, மாமனார் மாமியா ரைப்பற்றியாவது அண்டை அயலில் இருப்பவர்கள் ஏதேனும் அவதூறு சொன்னால், அதைக் கேட்டுக் கொண்டுவந்து, 'உங்களைப்பற்றி இன்னின்னார் இப்படி இப்படிச் சொன்னார்கள்,' என்று வீட்டில்சொல்லாதே என்பது அர்த்தம். இவ்வாறு பேசுவது கலகத்துக்குக் காரணம் ஆகும். ஆகையால் அது நெருப்பு என்று சொல்லப்படும்." இதைக் கேட்டு எல்லோரும் மகிழ்ந் தார்கள்.

"சரிதான்! மற்றவற்றிற்கு என்ன அர்த்தம்? 'கொடுக்கிறவருக்கு மட்டும் கொடு','கொடாதவர்களுக் குக் கொடாதே, கொடுக்கிறவருக்கும், கொடாதவருக் கும் கொடு,' இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?" என்று கேட்டார் மாமனார்.

கொடுக்கிறவர்களுக்கு மட்டும் கொடு என்றால் உன் வீட்டுப் பொருளை யாரேனும் இரவல் கேட்டால், அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறவர்களுக்கு மட்டும் கொடு என்பது அர்த்தம்.

கொடாதவர்களுக்குக் கொடாதே என்றால், உன் வீட்டுப் பொருளை இரவல் வாங்கிக் கொண்டுபோய், அதைத் திருப்பிக் கொடுக்காதவர்களுக்குக் கொடாதே என்பது அர்த்தம்.

கொடுக்கிறவர்களுக்கும், கொடாதவர்களுக்கும் கொடு என்றால் உன் உற்றார் உறவினர் உன்னிடம் ஏதேனும் உதவியைக் கோரினால், அதை அவர்கள் திருப்பிக் கொடுத்தாலும், கொடாவிட்டாலும் அவர்களுக்குச் கொடுத்து உதவிசெய் என்பது பொருள்.

சிரித்துக்கொண்டு உட்காரு என்றால், மாமன், மாமி, கணவன் இவர்களைக் கண்டால் உட்கார்ந்திராமல் எழுந்து நில் என்பது அர்த்தம்.

சிரித்துக்கொண்டு சாப்பிடு என்றால், மாமன், மாமி, கணவன் இவர்கள் சாப்பிட்ட பிறகு சாப்பிடு என்பது கருத்து.

சிரித்துக்கொண்டு தூங்கு என்றால், மாமன், மாமி, கணவன் இவர்கள் தூங்குவதற்கு முன்பு தூங்காதே என்பது, இவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்த பிறகு தூங்கு என்பது கருத்து.

எரி ஓம்பு என்றால், மாமன், மாமி, கணவன் இவர்களைத் தீச்சுடர்போலக் கருதி நடந்துகொள் என்பது.

குலதெய்வங்களை வழிபடு என்றால், மாமன், மாமி, கணவன் இவர்களைக் குடும்ப தெய்வம்போல எண்ணி இவர்களைப் போற்றி வழிபட வேண்டும் என்பது.

இவற்றைக் கேட்டபோது மாமனாருக்கும், மற்றவர்களுக்கும் திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாயின. அவர்கள் விசாகையின் அறிவைப் புகழ்ந்தார்கள். மாமனார், அன்று முதல் விசாகையிடத்தில் நன்மதிப்புக் கொண்டார்.

விசாகை நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, பேரன் பேத்திகளைப் பெற்றெடுத்துப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தார். இவர்

பகவன் புத்தரின் முக்கியமான சிராவகத் தொண்ட ராக இருந்து, புத்தருக்கும், பௌத்த சங்கத்துக்கும் அரிய பெரிய தொண்டுகளைச் செய்துவந்தார். பௌத்த பிக்குகள் தங்கி வசிப்பதற்கு விகாரைகளைக் கட்டிக் கொடுத்ததோடு, அவர்களுக்கு அவ்வப்போது தான தருமங்களைச் செய்துவந்தார். தமது முதுமைக் காலத் திலே துறவு பூண்டு பௌத்த பிக்குணியாக இருந்து பேர்பெற்ற தேரியாக விளங்கி இறுதியில் வீடுபே றடைந்தார். பௌத்தர்களின் ஏழு சிறந்த பெண்மணி களில் இவர் ஒருவர்.

5. கேமன்: பிறன்மனை நயந்த பேதை

இராசக்கிருக நகரத்தில் பிம்பிசார அரசன் அர சாண்ட காலத்தில், அந்த அரசனுக்குப் பொருள்காப் பாளராக இருந்தவர் பெருஞ் செல்வரான அனுதபிண் டிகர் என்பவர். இவருக்கு அழகில் சிறந்த மருகன் ஒருவன் இருந்தான். இந்தக் கட்டழகன் பெயர் கேமன் என்பது. கேமன் வாலிப வயது அடைந்து கட்டழகு மிக்க காளையாக விளங்கினான். இவனுடைய உடல் அழகையும் வாலிப வயதின் செவ்வியையும் காணும் மகளிர் இவனைப் பெரிதும் விரும்பினர். கேமனும், ஆண்மகனுக்கு இருக்கவேண்டிய நிறையுடைமை என்னும் மனத்தை அடக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவனாகி, பிறன்மனை நயந்து ஒழுக்கந் தவறி நடந்துகொண் டான். ஆகவே, இவனை எல்லோரும் வெறுத்தார்கள்.

ஒருநாள் இரவு கூடாவொழுக்கத்தின் பொருட்டு நகரத்தில் சுற்றித்திரிந்த கேமன் பின்னிரவில் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான். காவல்

சேவகர் இவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் அரசனிடம் விட்டார்கள். அரசன் இவன் இன்னான் என்பதை அறிந்து, இவனைத் தண்டித்தால் மந்திரியின் மானம் கெடும் என்று கருதி, மன்னித்து விட்டுவிட்டார். ஆனால், கேமன் தன் தீய ஒழுக்கத்தைத் திருத்திக் கொள்ளவில்லை. பழையபடியே பிறன்மனை நயந்து ஒழுகினான். மீண்டும் ஒருமுறை நகரக் காவலரிடம் சிக்குண்டான். மீண்டும் அரசர், அமைச்சரின் மானத்தைக் கருதி அவனைத் தண்டிக்காமல் விட்டார். கேமன் அப்போதும் திருந்தவில்லை. தனது தீயொழுக்கத்தைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டேயிருந்தான். மூன்றாந் தடவையும் கேமன் சேவகரால் பிடிக்கப்பட்டான். அரசர் இவன் செயலைக் கண்டு மனம் வருந்தினார். அறிவுரைகளைக் கூறி அவனை மீண்டும் மன்னித்து விட்டார். ஆனால், கேமன் தனது தீயொழுக்கத்தைத் திருத்திக்கொள்ளவில்லை.

தன் மருகனுடைய தீயொழுக்கத்தையும், மூன்று முறை சேவகரிடம் அவன் அகப்பட்டுக்கொண்டதையும் அரசர் தம்பொருட்டு அவனை மூன்று தடவை மன்னித்துவிட்டதையும் நகரமக்கள் இவனை இகழ்ந்து பேசுவதையும் அமைச்சர் அனாதபிண்டிகர் கேள்விப் பட்டார். பெரிதும் மனம் வருந்தினார். அவனுக்கு நல்லறிவு கொளுத்தி, நன்னெறியில் நிறுத்தக்கூடியவர் பகவன் புத்தர் என்பதை அறிந்து, கேமனைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு, பகவன் புத்தரிடம் சென்றார். சென்று பகவரை வணங்கி, தாம் வந்த நோக்கத்தை அவருக்குத் தெரிவித்துக் கேமனுக்கு நல்லறிவு புகட்டி யருளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். புத்தர் பெருமான், கேமனுக்கு நல்லறிவு கொளுத்தினார். அதன் சுருக்கம் இது :—

"பிறன்மனை நயக்கும் பேதை நான்கு தீமைகளைத் தேடிக்கொள்கிறான். முதலில் பாவம் அவனைச் சேர்கிறது. இரண்டாவது அவன் கவலையின்றித் தூங்கும் நல்லுறக்கத்தை இழந்துவிடுகிறான். மூன்றாவது, எல்லோராலும் நிந்திக்கப்பட்டுப் பழிக்கப்படுகிறான். நான்காவது, நரகத்தை யடைகிறான். ஆகையால் நல்லறிவுள்ள ஆண்மகன் பிறன்மனைவியை விரும்பமாட்டான்.

"பாவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு மறுமையில் துன்பத்தை யடைகிறபடியினாலும், கூடாவொழுக்கத்தினாலே ஆணும் பெண்ணும் அடைகிற இன்பம் அற்பமானதாகையினாலும், மனத்தில் எப்போதும் அச்சம் குடிகொள்ளுகிறபடியாலும், அரசனால் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுவதினாலும், அறிஞனாகிய ஆண்மகன் பிறன் மனைவியை விரும்பி ஒழுக்கந்தவறி நடப்பது கூடாது."

புத்தர் பெருமான் அருளிய இந்த நல்லுபதேசத்தைக் கேட்ட கேமன் அன்றுமுதல் தீயொழுக்கத்தை, பிறன் மனைவியை நாடும் இழிசெயலைவிட்டு, நல்லொழுக்கத்தோடு நடந்துகொண்டான். அவன் திருந்தியதைக் கண்டு எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

குறிப்பு :—பிறன்மனை விரும்பியொழுகும் தீயொழுக்கத்தைப் பற்றிப் புத்தர்பெருமான் அருளிய பொன்மொழிகளோடு, திருவள்ளுவர் அருளிய நன்மொழிகளையும் மனத்திற் கொள்வது நலம்.

பகைபாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்.

எனைத்துணையர் ஆயினும் என்னாம்? தினைத்துணையும்
தேரான் பிறன்இல் புகல்.

அறன்வரையான் அல்ல செயினும் பிறன்வரையாள்
பெண்மை நயவாமை நன்று.

அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம் பிறன்கடை
நின்றாரில் பேதையார் இல்.
அறன் இயலான் இல்வாழ்வான் என்பான் பிறன் இயலாள்
பெண்மை நயவா தவன்.

பிறன்மனை நயத்தலைப்பற்றிப் பகவன் புத்தர் அருளிய நல்லுரைகளும் வள்ளுவர் கூறிய நன்மொழிகளும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

---

6. ஆனந்தர்: அணுக்கத் தொண்டர்

கௌதம புத்தர் புத்த நிலையை அடைந்த பிறகு ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டு வரையில், நிரந்தரமான அணுக்கத் தொண்டரை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. அவ்வப்போது ஒவ்வொரு சீடர் அவருக்கு அணுக்கத் தொண்டராக இருந்து வந்தனர். சிலகாலம் நாகசமாலர் அணுக்கத்தொண்டராக இருந்து அவர் செல்லுமிடங்களுக்குத் திரு ஓட்டையும் சீவர ஆடையையும் எடுத்துச் செல்வார். இன்னொரு சமயம் நாகிதர் அணுக்கத் தொண்டராக இருப்பார். வேறொரு சமயம் உபவாணர்: மற்றொரு சமயம் சுனக்கதர். இவ்வாறே சுந்தர், சாகதர், மேகியர் முதலானவர்கள் அவ்வக் காலங்களில் பகவரின் அணுக்கத் தொண்டராக இருந்தார்கள். பகவரும் இன்னார்தான் தமக்கு ஊழியராக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பவில்லை. இவ்வாறு ஆண்டுகள் பல கழிந்தன. கடைசியில், ஏறக்குறைய ஐம்பத்தைந்தாவது வயதில் நிரந்தரமான ஒரு அணுக்கத் தொண்டர் தமக்கு வேண்டுமென்று பகவன் புத்தருக்குத் தோன்றியது.

ஒருநாள் கந்தகுடி என்னும் அரங்கத்திலே பகவன் புத்தர் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். சீடர்களான

பிக்குகள் அவரைச் சூழ்ந்து அமர்ந்திருந்தார்கள்; அப்போது பகவர் அவர்களை நோக்கி இவ்வாறு அருளிச் செய்தார்:—

"பிக்குகாள்! எனக்கு வயதாகிறது. எனக்கு அணுக்கத் தொண்டராக இருந்து பணிவிடை செய்கிற பிக்குகள், இந்தப் பக்கம் போ என்றால், இன்னொரு பக்கம் போகிறார்கள். சிலர் திருவோட்டையும் சீவரத்தையும் தவற விடுகிறார்கள். எனக்குத் துணை செய்யக் கூடிய நிரந்தரமான அணுக்கத் தொண்டர் வேண்டும். அணுக்கத் தொண்டராக இருக்க விருப்பம் உள்ளவர் கூறுங்கள்."

இதைக் கேட்டதும் பிக்குகளுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. வணக்கத்திற்குரிய சாரி புத்திர தேரர் எழுந்து நின்று தாம் அணுக்கத் தொண்டராக இருக்க விரும்பினார். பகவர், அவரை வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டார். மொக்கல்லான தேரர் எழுந்து தமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். அவரையும் வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டார். இவ்வாறு அங்கிருந்த எல்லாப் பிக்குகளும் ஆர்வத்தோடு அணுக்கத் தொண்டராக இருக்க விரும்பினார்கள். அவர்கள் எல்லோரையும் பகவர் மறுத்துவிட்டார். ஆனந்ததேரர் மட்டும் ஒன்றும் பேசாமல் வாளா அமர்ந்திருந்தார். மற்றப் பிக்குகள் பேசா அவரைப் பார்த்து, "பகவர் தங்களை ஏற்றுக்கொள்வார்; தங்கள் விருப்பத்தைக் கூறுங்கள்," என்று சொன்னார்கள்.

அப்போது பகவர், "பிக்குகாள்! ஆனந்தருக்கு விருப்பம் இருந்தால் அவரே தமது விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பார். நீங்கள் அவரைக் கட்டாயப் படுத்தாதீர்கள்," என்று அருளினார். அப்போதும் பிக்குகள்,

"ஆனந்தரே! எழுந்திரும். சொல்லும்," என்று கூறினார்கள்.

ஆனந்த தேரர் எழுந்து நின்று கூறினார். "பகவர், நான்கு பொருள்களை எனக்கு மறுக்கவும், நான்கு பொருள்களை அளிக்கவும் அருள் புரிந்தால், அடியேன் அணுக்கத் தொண்டனாக இருக்க விரும்புகிறேன். எனக்குப் பகவர் மறுக்கவேண்டிய நான்குபொருள்கள் என்னவென்றால், 1. பகவருக்கு ஏதேனும் நல்லஉணவு கிடைக்குமானால் அதை அடியேனுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. 2. நல்ல ஆடைகள் கிடைத்தால் அதையும் அடியேனுக்குக் கொடுக்கக்கூடாது. 3. பகவருக்கு அளிக்கப்படுவதைப் போன்ற கந்தகுடி (ஆசனம்) அடியேனுக்குக் கொடுக்கக்கூடாது. 4. பகவரைப் பூசை செய்ய யாரேனும் அழைத்தால் அந்த இடத்திற்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகக்கூடாது. இந்த நான்கையும் பகவர் எனக்கும் அளிப்பாரானால், மற்றவர்கள், நான் இவற்றைப் பெறுவதற்காகத்தான் அணுக்கத் தொண்டனாக அமர்ந்திருக்கிறேன் என்று சொல்லக்கூடும். ஆகையால் இந்த நான்கையும் பகவர் எனக்கு அளிப்பதில்லை என்று வரம் அருளவேண்டும்.

"பகவர் எனக்கு அருளவேண்டிய மற்ற நான்கு பொருள்கள் எவை என்றால், 1. என்னைப் பூசைசெய்ய யாரேனும் அழைத்தால் அந்தப் பூசையைப் பகவர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். 2. பகவரைக் காண விரும்புகிறவர்களை, நான் அழைத்து வந்தால் அவர்களை மறுக்காமல் பகவர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். 3. நான் மனம் தடுமாறித் திகைக்கும்போது பகவர் என்னைத் தேற்றி வழிப்படுத்த வேண்டும். 4. நான் இல்லாத காலத்தில் மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்த உபதேசங்

களை, எனக்கும் போதித்தருள வேண்டும். இந்த வரங் களைப் பகவர் அருள்வாரானால் அடியேன் அணுக்கத் தொண்டனாக இருந்து ஊழியம் செய்யச் சித்தமாயிருக் கிறேன்'' என்று பணிவோடு கேட்டுக்கொண்டார்.

பகவன் புத்தர் அவர் கேட்ட எட்டு வரங்களையும் அளித்தார். ஆகவே, ஆனந்த தேரர் அன்று முதல் பக வருக்குப் பணிவிடை செய்து வந்தார். பல் தேய்க்கக் குச்சியும், கை கால் கழுவ நீரும் கொண்டுவந்து கொடுப்பார். செல்லும் இடங்களுக்கு உடன் செல் வார். பகவர் தங்கி இருக்கும் இடத்தைத் திருவலகு இட்டுச் சுத்தம் செய்வார். அருகிலே இருந்து குற் றேவல் செய்வார். இரவில் ஒன்பது தடவைகளில் தடி யையும் விளக்கையும் எடுத்துக்கொண்டு கந்தகுடி யைச் சுற்றிவருவார். கூப்பிடும் போதெல்லாம் ஏனென்று கேட்பார். இவ்வாறு ஆனந்ததேரர், பக வன் புத்தருக்குக் குற்றேவல் செய்யும் அணுக்கத் தொண்டராக இருந்தார். இவருடைய ஊழியத்தைப் பாராட்டிப் பகவன் புத்தர் ஐந்து சிறந்த குணங்களை யுடையவர் இவரென்று புகழ்ந்துள்ளார். கல்வி யுடைமை, மனம் விழிப்போடிருத்தல், நடக்கும் ஆற்றல், உறுதியுடைமை, மறதியின்மை என்னும் ஐந்து குணங்கள் இவரிடம் உள்ளன என்று பகவன் புத்தர் இவரைப் பாராட்டினார்.

ஆனந்ததேரர், பகவன் புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைகிறவரையில் அவர் உடன் இருந்து அவருக்குத் தொண்டு செய்துவந்தார்.

* * * *

பகவன் புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைந்த சில திங் களுக்குப் பின்னர் அவருடைய சீடர்களான தேரர்கள்

ஐந்நூறு பேர், ராஜகிருஹ நகரத்துக்கு அருகிலே யிருந்த ஸத்தபணி என்னும் மலைக் குகையிலே ஒன்று கூடி முதலாவது பௌத்த மகாநாட்டை நடத்தினார்கள். புத்தர் பெருமான் அருளிச்செய்த உபதேசங்களைத் தொகுப்பதற்காக அந்த மகாநாடு கூட்டப் பட்டது. அந்த மகாநாட்டில் புத்தர் அருளிய தர்ம போதனைகளை அவருடைய அணுக்கத் தொண்டரா யிருந்த ஆனந்ததேரர் ஓதினார். இவர் ஓதியவற்றை ஒன்று சேர்த்துத் தம்ம பிடகம் என்று பெயர் இட்ட னர். பௌத்தர்களின் மூன்று மறைநூல்களில் தம்ம பிடகமும் (அபிதம்ம பிடகம்) ஒன்று.

---

7. படசாரி

காட்டின்வழியே கணவனும் மனைவியும் தனியே நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் காட்டுப்பாதை சிராவத்தி நகரத்திற்குப் போகிறது. இவ்வழிப் போக்கரும் சிராவத்தி நகரத்திற்குத்தான் போகிறார்கள். நடையுடை பாவனைகளில் தொழிலாளிபோலக் காணப் படும் அவள் கணவன், தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் இரண்டு வயதுக் குழந்தையைத் தன் மார்பில் சார்த்திக் கொண்டு வழி நடக்கிறான். அவனுடன் செல்லும் அவன் மனைவி இளவயதுள்ளவள். பெரிய குடும்பத் தில் பிறந்து வளர்ந்தவள்போல் காணப்படுகிறாள். முழுக் கர்ப்பவதியாகையால் விரைந்து நடக்கமுடியா மல் மெல்ல நடக்கிறாள். கண்ணுக் கெட்டியவரையில் நெடுந்தூரம் காடாக இருக்கும் இந்த இடத்திலே, மனிதரைக் காண முடியவில்லை. மரங்களில் காட்டுப் புறாக்களும் மைனா முதலிய பறவைகளும் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

திடீரென்று சூரியனை மேகங்கள் மறைத்துவிட்டன. காற்று வீசத் தொடங்கியது. தூறல் தூறத் தொடங்கிற்று. இச்சமயத்தில் அப் பெண்மணி, தன் கணவனிடம் வயிறு வலிக்கிறது என்று கூறினாள். நன்றாக மழைபெய்யும்போல் தோன்றுகிறது. நடுக் காட்டில், மக்கள் நடமாடாத இடத்தில், மழை பெய்கிற வேளையில், அவளுக்குப் பிரசவகாலம் ஆரம்பித்து விட்டது. தங்குவதற்கு அங்கே இடம் இல்லை. இடம் காலம் இரண்டும் தனக்கு மாறுபட்டுப் பகையாக இருப்பதைக் கண்டு என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் அவன் திகைத்தான். வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தால் இந்தச் சங்கடம் ஒன்றுமில்லையே என்று எண்ணினான். அவன் மார்பில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தை விழித்துக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்தது. "சிறு குடிசை ஒன்றைக் கட்டுங்கள்" என்றாள் அவள். ஆம், அதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. குழந்தையையும் அவளையும் ஒரு வேப்பமரத்தடியில் விட்டுவிட்டு, குடிசை கட்டக் கிளைகளையும் புல்லையும் கொண்டுவர விரைந்து சென்றான். தூறலாக இருந்த மழை நன்றாகப் பெய்யத் தொடங்கிற்று.

அவளுக்கும் பிள்ளைப்பேறு தொடங்கிவிட்டது. வயிறு நொந்தது. அந்தோ பாவம்! உதவி செய்ய அருகில் ஒருவரும் இலர். காற்றடித்தால் என்ன? மழை பெய்தால் என்ன? காட்டில் உதவியில்லாமல் மரத்தடியில் இருந்தால்தான் என்ன? இவற்றை எல்லாம் இயற்கை எண்ணிப் பார்க்கிறதா? பிரசவ வேதனை மும்முரமாக இருந்தது. காட்டில் சென்ற கணவன் இன்னும் வரவில்லை. மழையும் விடவில்லை. பிரசவ நோய் பலப்பட்டுக் கடைசியாகப் பிள்ளைப்

பேறும் உண்டாயிற்று. பிறந்த பச்சிளங் குழந்தையை மழையில் நனையாதபடி மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு மற்றக் குழந்தையையும் அருகில் அணைத்துக்கொண்டு கவிழ்ந்து குனிந்துகொண்டாள். மழை கொட்டு கொட்டு என்று கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. போன ஆள் இன்னும் திரும்பிவரவில்லை. அவனுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேரிட்டதா? அல்லது அவளைக் கைவிட்டு எங்கேனும் போய்விட்டானா? தான் நேசித்த தன் கணவன் தன்னை இந்நிலையில் கைவிட்டுப் போய்விட்டிருந்தால்...? இதை நினைக்கும்போது அவளுக்குக் கழுத்தைக் கத்தி கொண்டறுப்பது போலத் தோன்றியது. ஆதரவு அற்ற நிலையில், நடுக்காட்டில், இரவு வேளையில், காற்று மழையில் நனைந்துகொண்டு பிரசவம் செய்யும் கொடுந் துன்பத்தைவிட மிகமிகக் கொடுந்துன்பமாகத் தோன்றியது, அவன் அவளைக் கைவிட்டான் என்னும் எண்ணம். அவள் உடம்பைக் காற்றும் மழையும் தாக்கியது அவளுக்குத் துன்பமாகத் தோன்றவில்லை. தன் கணவன் தன்னைக் கைவிட்டானோ என்னும் ஐயம், அவள் மனத்திலே பெரும்புயலை வீசி அவளைப் பெருந்துன்பத்திற்குள்ளாக்கிற்று. இந்த நிலையிலே உறக்கமின்றிக் காற்றிலும் மழையிலும் நனைந்துகொண்டு, பறவை குஞ்சுகளைச் சிறகுகளால் அணைத்துக்கொள்வது போல, தன் குழந்தைகளை மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு, இரவைக் கழித்தாள். கடைசியாக அந்த நீண்ட இரவு கழிந்து, பொழுது விடியத் தொடங்கிற்று. மழையும் ஓய்ந்து நின்றது. ஆனால், காற்று சில்லென்று வீசிற்று.

தன் கணவன் திரும்பி வராதது அவள் மனத்தை வாள்கொண்டு அறுப்பதுபோல இருந்தது. காலை

வெளிச்சத்தில் அவள் குழந்தைகளுடன் அவனைத் தேடத் தொடங்கினாள். அவன் சென்ற திசையாகச் சென்று தேடினாள். சிறிது தூரத்திலே ஒரு மேட்டின் மேல் ஒரு ஆள் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டாள். ஓடோடி அருகில் சென்று பார்த்தாள். அந்தோ! தன் கணவன் பிணமாகக் கிடப்பதைக் கண்டாள். அவன் பக்கத்தில் புல் கட்டுகள் கிடந்தன. வெட்டிப் போடப் பட்ட சில கிளைகளும் கிடந்தன. அவன் காலில் இரத்தம் வடிந்திருந்தது. அருகில் இருக்கும் புற்றிலிருந்த பாம்பு அவனைக் கடித்திருக்க வேண்டும். ஆகவே அவன் விஷம் ஏறிப் பிணமாய்க் கிடக்கிறான். இந்தக் காட்சியைக் கண்டவுடன் அவளுக்குச் சந்தோஷமும் துக்கமும் கலந்து அவள் உள்ளத்தைத் தாக்கின. அவள் கணவன் அவளைக் கைவிடவில்லை, என்று நினைக்கும்போது உண்டானது சந்தோஷம். அவன் குடிசை கட்டப் புல்லையும் கிளைகளையும் வெட்டி இருப்பதே அவளை அவன் கைவிடவில்லை என்பதற்குச் சான்று. பாம்பு கடித்து இறந்ததற்காக உண்டானது துக்கம். அவள் மனம் பொறுமல் அவன்மேல் விழுந்து அழுதாள். ஓவென்று கதறினாள். காடும் கரையும் படி அழுது புலம்பினாள். இந்த நடுக்காட்டில் இவளுக்கு ஆறுதல் கூற ஒருவரும் இலர். நன்றாகப் பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. வெயில் காயத் தொடங்கிற்று. இப்போது வானத்தில் மேகங்கள் இல்லை.

மனத்துயரம் தாங்கமுடியாமல், தான் இருக்கும் திக்கற்ற நிலையை நினைத்து நெஞ்சுருகினாள். தான் இப்போது செய்யவேண்டியது என்ன என்று சிந்தித்தாள். சிராவத்தி நகரம் சென்று தன் உறவினரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து இறந்தவனை அடக்கம் செய்வதைத்

தவிர வேறு வழி இல்லை என்று எண்ணினாள். ஆகவே குழந்தைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு காட்டு வழியே நடந்தாள்.

* * *

சிராவத்தி நகரத்திலே பெரிய பிரபு ஒருவர் இருந்தார். அந்தப் பிரபுவுக்கு ஒரே பெண்ணும் ஒரே மகனும் ஆக இரண்டு மக்கள் இருந்தனர். மகள் பெரியவளாக வளர்ந்து மணம் செய்யும் வயதடைந்தாள். வயதடைந்திருந்த அவள், அந்த மாளிகையில் வேலை செய்யும் ஏவலாளர்களில் ஒரு வாலிபனுடன் கூடாவொழுக்கம் கொண்டாள். பிரபு, அவளுக்குத் தக்க இடத்திலே திருமணம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தார். இதையறிந்த அந்தப் பெண், தன் காதலனாகிய வேலைக்காரனுடன் ஒருவரும் அறியாமல் புறப்பட்டு ஒரு கிராமத்திற்குப் போய்விட்டாள். கிராமத்திலே, அப்பிரபுவின் மகள் அவனுடன் வாழ்ந்து வந்தாள். அவன் ஏதோ தொழில் செய்து அவளைக் காப்பாற்றி வந்தான். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு அவள் வயிறு வாய்த்தாள். சூல் முதிர முதிர அவள், தனக்கு உதவி செய்ய ஒருவரும் இல்லாததை அறிந்து, தன்னைத் தன் பெற்றோர் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விடும்படி, தன் கணவனிடம் கூறினாள். பெற்ற மனம் பித்து என்பார்களே! தன் குற்றத்தைத் தன் பெற்றோர் மன்னித்துத் தன்னுடைய பிள்ளைப்பேறு காலத்தில் தன்னைக் கவனிப்பார்கள் என்று அவள் அவனிடம் சொன்னாள். ஆனால் அவனுக்கு அழைத்துச் செல்ல மனமில்லை. ஆகவே நாளைக்காகட்டும், பிறகு ஆகட்டும் என்று காலங் கடத்திக் கொண்டிருந்தான். பிரசவ காலம் நெருங்கிவிட்டதையும், தன் கணவன் தன்னைத் தாய்வீட்டுக் கழைத்துக்கொண்டு போக மனமில்லாமலிருப்பதையும் அறிந்த அவள், தன் தாய் வீட்டிற்கு (சிராவத்தி நகரத்திற்கு)ப் போவதாக அக்கம் பக்கத்தில் இருந்தவர்களிடம் சொல்லிவிட்டுத் தன்னந் தனியே புறப்பட்டுச் சென்றாள். செல்லும் வழியில்

வெளிச்சத்தில் அவள் குழந்தைகளுடன் அவனைத் தேடத் தொடங்கினாள். அவன் சென்ற திசையாகச் சென்று தேடினாள். சிறிது தூரத்திலே ஒரு மேட்டின் மேல் ஒரு ஆள் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டாள். ஓடோடி அருகில் சென்று பார்த்தாள். அந்தோ! தன் கணவன் பிணமாகக் கிடப்பதைக் கண்டாள். அவன் பக்கத்தில் புல் கட்டுகள் கிடந்தன. வெட்டிப் போடப் பட்ட சில கிளைகளும் கிடந்தன. அவன் காலில் இரத்தம் வடிந்திருந்தது. அருகில் இருக்கும் புற்றிலிருந்த பாம்பு அவனைக் கடித்திருக்க வேண்டும். ஆகவே அவன் விஷம் ஏறிப் பிணமாய்க் கிடக்கிறான். இந்தக் காட்சியைக் கண்டவுடன் அவளுக்குச் சந்தோஷமும் துக்கமும் கலந்து அவள் உள்ளத்தைத் தாக்கின. அவள் கணவன் அவளைக் கைவிடவில்லை, என்று நினைக்கும்போது உண்டானது சந்தோஷம். அவன் குடிசை கட்டப் புல்லையும் கிளைகளையும் வெட்டி இருப்பதே அவளை அவன் கைவிடவில்லை என்பதற்குச் சான்று. பாம்பு கடித்து இறந்ததற்காக உண்டானது துக்கம். அவள் மனம் பொறாமல் அவன்மேல் விழுந்து அழுதாள். ஓவென்று கதறினாள். காடும் கரையும் படி அழுது புலம்பினாள். இந்த நடுக்காட்டில் இவளுக்கு ஆறுதல் கூற ஒருவரும் இலர். நன்றாகப் பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. வெயில் காயத் தொடங்கிற்று. இப்போது வானத்தில் மேகங்கள் இல்லை.

மனத்துயரம் தாங்கமுடியாமல், தான் இருக்கும் திக்கற்ற நிலையை நினைத்து நெஞ்சுருகினாள். தான் இப்போது செய்யவேண்டியது என்ன என்று சிந்தித்தாள். சிராவத்தி நகரம் சென்று தன் உறவினரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து இறந்தவனை அடக்கம் செய்வதைத்

தவிர வேறு வழி இல்லை என்று எண்ணினாள். ஆகவே குழந்தைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு காட்டு வழியே நடந்தாள்.

* * *

சிராவத்தி நகரத்திலே பெரிய பிரபு ஒருவர் இருந்தார். அந்தப் பிரபுவுக்கு ஒரே பெண்ணும் ஒரே மகனும் ஆக இரண்டு மக்கள் இருந்தனர். மகள் பெரியவளாக வளர்ந்து மணம் செய்யும் வயதடைந்தாள். வயதடைந்திருந்த அவள், அந்த மாளிகையில் வேலை செய்யும் ஏவலாளர்களில் ஒரு வாலிபனுடன் கூடாவொழுக்கம் கொண்டாள். பிரபு, அவளுக்குத் தக்க இடத்திலே திருமணம் செய்ய ஏறபாடு செய்தார். இதையறிந்த அந்தப் பெண், தன் காதலனாகிய வேலைக்காரனுடன் ஒருவரும் அறியாமல் புறப்பட்டு ஒரு கிராமத்திற்குப் போய்விட்டாள். கிராமத்திலே, அப்பிரபுவின் மகள் அவனுடன் வாழ்ந்து வந்தாள். அவன் ஏதோ தொழில் செய்து அவளைக் காப்பாற்றி வந்தான். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு அவள் வயிறு வாய்த்தாள். சூல் முதிர முதிர அவள், தனக்கு உதவி செய்ய ஒருவரும் இல்லாததை அறிந்து, தன்னைத் தன் பெற்றோர் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விடும்படி, தன் கணவனிடம் கூறினாள். பெற்ற மனம் பித்து என்பார்களே! தன் குற்றத்தைத் தன் பெற்றோர் மன்னித்துத் தன்னுடைய பிள்ளைப்பேறு காலத்தில் தன்னைக் கவனிப்பார்கள் என்று அவள் அவனிடம் சொன்னாள். ஆனால் அவனுக்கு அழைத்துச் செல்ல மனமில்லை. ஆகவே நாளைக்காகட்டும், பிறகு ஆகட்டும் என்று காலங் கடத்திக் கொண்டிருந்தான். பிரசவ காலம் நெருங்கிவிட்டதையும், தன் கணவன் தன்னைத் தாய்வீட்டுக் கழைத்துக்கொண்டு போகமன மில்லாமலிருப்பதையும் அறிந்த அவள், தன் தாய் வீட்டிற்கு (சிராவத்தி நகரத்திற்கு)ப் போவதாக அக்கம் பக்கத்தில் இருந்தவர்களிடம் சொல்லிவிட்டுத் தன்னந் தனியே புறப்பட்டுச் சென்றாள். செல்லும் வழியில்

ஒரு கிராமத்தை யடைந்தபோது அவளுக்குப் பிரசவ வேதனை உண்டாயிற்று. அந்தக் கிராமத்திலே ஒரு வீட்டிலே தங்கி ஒரு குழந்தையைப் பெற்ருள். பிள்ளைப் பேறு உண்டாகிவிட்டபடியால் இனி, தன் தாய்வீடு போவது பயனற்றது என்று கருதி அவள் குழந்தை யுடன் தன் கணவன் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தாள். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மறுபடியும் அவள் வயிறு வாய்த்துச் சூல் கொண்டாள். ஒன்பது மாதம் நிறைந்து பத்தாவது மாதம் ஆனபோது, தன் தாய்வீட்டில் போய் பிள்ளைப் பேறு பெறவேண்டு மென்று விரும்பினுள். தன் விருப்பத்தைக் கணவ னிடம் கூறினுள். அவளை அவள் பெற்ருேரிடம் அனுப்ப அவனுக்கும் விருப்பந்தான். ஆனுல், அவர்கள் முகத்தில் விழிக்க வெட்கப் பட்டான். ஆகட்டும், ஆகட்டும் என்று சில நாட்களைக் கழித்தான். பிரசவ காலம் நெருங்கவே அவன் அவளைச் சிராவத்தி நகரம் அழைத்துக்கொண்டு போக உடன்பட்டுக் குழந்தையையும் அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு போனுன். ஏழை ஆகையால் வண்டியில் போக முடியாமல் கால்நடையாகவே அழைத்துச் சென்ருன். பல கிராமங்களைக் கடந்து, சிராவத்தி நகரத்திற்கு மூன்றுகல் தூரத்தை யடைந் தான் ; அவ்விடம் காட்டு வழி. அக் காட்டுவழியைக் கடந்தால் சிராவத்தி நகரத்தை யடையலாம். காட்டு வழியாக வரும்போதுதான் மேலே கூறியபடி விடா மழை பிடித்துக்கொண்டது. பிரசவ வேதனையும் உண்டாயிற்று. அவள் தங்கிப் பிள்ளைப்பேறு பெறு வதற்காகச் சிறு குடிசை ஒன்றைக் கட்டுவதற்காகக் காட்டில் சென்ருன். சென்று கிளையை வெட்டும் போது பாம்பு கடித்து இறந்துவிட்டான். அவளும்

மழையிலும் காற்றிலும் நனைந்துகொண்டு மரத்தடியில் நள்ளிரவில் தன்னந் தனியளாய்ப் பிள்ளையைப் பெற்ருள். பொழுது விடிந்ததும் அவனைத் தேடிக் கொண்டுபோய், பாம்பு கடித்து இறந்து கிடப்பதைக் கண்டாள்.

* * *

சிராவத்தி நகரத்தில் தன் பெற்ருேரிடம் சென்று யாரையேனும் அழைத்து வந்து இறந்த கணவனை அடக்கம் செய்யவேண்டும் என்பது அவளுடைய எண்ணம். அவள் தன் இரண்டு குழந்தைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு வழிநடந்தாள். ஓட்டமும் நடையுமாக நடந்து நெடுந்தூரம் வந்தாள். காட்டு வழியைக் கடந்துவிட்டாள். வழியில் ஒரு சிற்ருறு குறுக்கிட்டது. சாதாரண காலத்தில் இதில் தண்ணீர் இருப்பது அருமை. எல்லோரும் காலால் நடந்தே இந்த ஆற்றைக் கடப்பது வழக்கம். ஆனல், நேற்று இரவு பெய்த மழையினல், ஆற்றில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வெள்ளத்திலும் கஷ்டத்தோடு ஓர் ஆள் இதைக் கடந்துவிடலாம். ஆனல் இரண்டு குழந்தைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆற்றைக் கடக்க அவளால் முடியவில்லை. ஆகவே அவள் சற்றுச் சிந்தித்தாள். இரண்டு வயதுள்ள பெரிய குழந்தையை இக்கரையில் உட்கார வைத்துவிட்டு, அவள் கைக் குழந்தையுடன் வெள்ளத்தில் இறங்கி மெல்ல மெல்ல அக்கரைக்குச் சென்ருள். சென்று புல்லின்மேல் அக் குழந்தையைக் கிடத்திவிட்டுப், பெரியகுழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக இக்கரைக்கு வரும் பொருட்டு வெள்ளத்தில் இறங்கினள். இன்றுபிறந்த இக் குழந்தையைத் தனியே கிடத்திவிட்டு வருவது அவளுக்கு மனம் தாழவில்லை. அடிக்கடி குழந்தை

யைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே நடு ஆற்றண்டை வந்தாள். அப்போது, அந்தோ !.......

எங்கிருந்தோ ஒரு கழுகு வேகமாய்ப் பறந்து வந்து அக் குழந்தையைக் கால்களால் பற்றிக்கொண்டு பறந்தது. புதிதாகப் பிறந்து செக்கச் செவேலென்றிருந்த அக் குழந்தை கழுகின் கண்ணுக்கு மாமிசம்போல் காணப்பட்டது. நெடுந்தூரத்திலிருந்தும் பார்க்கக் கூடிய கூர்மையான பார்வையுடைய கழுகு எங்கிருந்தோ இதைக்கண்டு வேகமாகப் பறந்துவந்து ஒரேயடியாய்க் கொண்டுபோய்விட்டது. நட்டாற்றில் இருந்து இதைக்கண்ட தாய்க்கு மனம் துடித்தது. அவள் கைகளை வீசி "சூ-சூ-" என்று கூவித் துரத்தினாள். கழுகு குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் விட்டது. அவளுக்குக் குலை நடுங்கிற்று ; மனம் பதறிற்று ; உயிர் துடித்தது.

தன்னுடைய தாய் நட்டாற்றில் நின்று "சூ-சூ-" என்று கூவிக் கைகளை வீசுவது கண்டு, அக்கரையிலிருந்த குழந்தை, தாய் என்னைக் கூப்பிடுகிறாள் என்று நினைத்துக்கொண்டு, தாயிடம் செல்ல ஓடிவந்து தண்ணீரில் குதித்தது. பெருவெள்ளம் வேகமாய் ஓடி வருகிறபடியால், வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது. அது "அம்மா! அம்மா" என்று கத்துகிற ஓசையைக் கேட்டு அவள் எதிர் கரையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். கரையில் இருந்த குழந்தை காணப்படவில்லை. வெள்ளத்தில் குழந்தை அடித்துக்கொண்டு நெடுந்தூரம் போய்விட்டதைக் கண்டாள். அந்தோ ! அவளுடைய இரண்டு குழந்தைகளும் போய்விட்டன! குழந்தையைப் பிடிக்க வெள்ளத்தில் தொடர்ந்து சென்றாள். குழந்தை

வெள்ளத்தில் மறைந்து விட்டது. அந்தோ! இந்தக் குழந்தையும் போய்விட்டது. அவளுக்கு இடிமேல் இடி விழுந்தது போலாயிற்று. என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் திகைத்தாள். அவள் பித்துப் பிடித்தவள் போலானாள். நிலைகொள்ளாத வெவ்ளத்திலிருந்து ஒருவாறு சமாளித்துக் கரை யேறினாள். கரைமேல் அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து ஓ என்று அலறி அழுதாள். அவள் நெஞ்சு வெடித்து விடும்போல் இருந்தது. நெடுநேரம் வரையில் கோவென்று அலறி அழுதாள். அவளைத் தேற்றுவ தற்கு அருகில் ஒருவரும் இலர். ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தனக்கு நேர்ந்த துன்பங்களை எண்ணி எண்ணி மனம் புழுங்கினாள். முன்னாள் இரவில் கணவன் பாம்பு கடித்து இறந்தான்; இன்று காலையில் ஒரு குழந்தை யைக் கழுகு கொண்டுபோய் விட்டது, மற்றொரு குழந் தையை வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போயிற்று. அந்தோ, கொடுமை! கொடுமை! தன் ஊழ்வினையை நினைத்து ஒருவாறு தேறினாள். ஆனாலும் அவள் மனம் குழம்பியிருந்தது. சிராவத்தி நகரம் அண்மையில் தெரிந்தது. தன் பெற்றோரிடம் சென்று அவர்களைக் காணவேண்டும் என்று அவள் மனம் துடித்தது. இவளுடைய துன்பங்களைக் கேட்டால் இவள் தாயார் எவ்வளவு வேதனை அடைவாள்! தகப்பனார் எவ்வளவு துன்பம் அடைவார்! சகோதரன் எவ்வளவு வருந்து வான்! இவர்களைத் தவிர இவளுக்கு இந்த உலகத்தில் உறுதுணையாவார் யார்? அவள் உடம்பில் நடக்கச் சக்தியில்லை. தன்னால் கூடுமானவரையில் விரைவாகவே நடந்தாள். கணவனையும் குழந்தைகளையும் ஒரேநாளில் இழந்து விட்டதை நினைத்து அவள் மனம் ஏங்கியது. நகர எல்லைக்கு அருகில் வந்துவிட்டாள். எதிரிலே நக ரத்திலிருந்து வரும் ஓர் ஆள் எதிர்ப்பட்டான். தன்னந் தனியே வெகு தூரத்திலிருந்து கால் நடையாக வருகிற

இவள் தோற்றத்தையும் முகவாட்டத்தையும் கண்ட அவன் மனம் இரங்கிற்று. தன்னையறியாமலே, "அம்மா! எங்கே போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

சீமான் பெயரைச் சொல்லி, அவர் வீட்டுக்குப் போவதாகக் கூறினாள். அதைக் கேட்டதும் அந்த ஆளின் முகத்தில் வருத்தக்குறி காணப்பட்டது.

"அவர் வீட்டில் எல்லோரும் சுகந்தானே!" என்று கேட்டாள்.

"ஐயோ! அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள்......" என்று இழுத்தான் வருத்தத்துடன். அவளுக்கு மனம் துடித்தது. "என்ன? அவருக்கு ஒன்றும் இல்லையே! சௌக்கியமாக இருக்கிறாரா?" என்று கேட்டாள் ஆவலுடன்.

"நேற்று இரவெல்லாம் நல்லமழை பெய்ததல்லவா?

"ஆமாம்!"

"வீடு இடிந்து விழுந்து அவரும் அவர் மனைவியும் மகனும் இறந்து போனார்கள்." இதைக் கேட்டதும் தலையில் இடி விழுந்ததுபோல் ஆனாள்.

"அதோ, புகைகிறது பார்! அவர்களைக் கொளுத்தும் புகைதான் அது!" என்று அந்தப் பக்கமாகக் கையைக் காட்டினான். அந்தப் பக்கமாகத் திரும்பினாள். சுடுகாட்டிலிருந்து பெரும் புகை எழும்பி வானத்தில் போகிறதைக் கண்டாள்.

"அவர்களுக்கும் இந்தக் கதியா!" என்று நினைத்த போது அவள் மனம் பித்துப் பிடித்ததுபோல்ஆயிற்று. மூளை குழம்பிற்று. பைத்தியம் பிடித்தவள்போல் ஓடினாள். ஆடை நெகிழ்ந்து விட்டதையும் அவள் சரியாக உடுத்தவில்லை. பித்துக்கொள்ளிபோல், பைத்தியக்

காரிபோல் ஆனாள். தன் நினைவை இழந்தாள். மனம் போனபடி தெருத் தெருவாகச் சுற்றியலைந்தாள். அவளைக் கண்டவர்கள் துரத்தி விரட்டினார்கள். "தூரப் போ! இங்கே வராதே! போ, போய்விடு," என்று துரத்தினார்கள். அவள் ஆடை விலகி நெகிழ்ந் திருந்தது. அது அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

உணவையும் உறக்கத்தையும் மறந்தாள். இரவு பகல் என்று இல்லாமல் எப்போதும் திரிந்து அலைந்து கொண்டேயிருந்தாள். அவளை ஏன் என்று கேட்போர் இந்த உலகத்திலே ஒருவரும் இல்லை. அவள் ஏன் இந்த நிலையையடைந்தாள் என்று ஒருவரும் யோசிக்க வில்லை. இவளைப்பற்றி யாரும் கவலைப்படவில்லை. இவ் வாறு பல திங்கள் கழிந்தன.

* * *

பகவன் புத்தர் சொற்பொழிவு செய்து கொண் டிருக்கிறார். பௌத்த பிக்குகளும் நகர மக்களும் அமர்ந்து பகவர் அருளும் அறமொழிகளைச் செவி மடுத் துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தற்செயலாகப் *படசாரி அவ்விடத்தில் ஓடிவந்தாள். கூட்டத்தில் நுழையப் பார்க்கிறாள். அங்கிருந்தவர்கள், "இங்கே வராதே அப் படிப்போ, எட்டிப்போ," என்று விரட்டினார்கள். புத்தர் பெருமான் கண்டார். அவள் மனம் துன்பத் தினால் குழப்பம் அடைந்திருப்பதை அறிந்தார். "அவளை விரட்டாதீர்கள். அவள் இங்கே வரட்டும்," என்று அருளினார். கூட்டத்தில் அவளுக்கு வழிவிட் டார்கள். கூட்டத்தில் புகுந்து வந்து "பேந்தப் பேந்த"

---

* அவளைப் படசாரி என்று கூறினார்கள். (படம் அல்லது படாம் = துணி. நழுவின துணியோடு நடக்கிறவள் என்பது பொருள்.)

நாள். கூட்டத்தில் அமைதி. என்ன நடக்கப் போகிறது என்றறியக் கூட்டத்தில் ஓர் ஆவல்.

"குழந்தாய்! உன் மனத்தைச் சிதறவிடாதே. மனத்தைத் தன் நிலையில் நிறுத்து," என்று உரத்த குரலாகவும் கம்பீரமாகவும் கணீரென்று அருளிச் செய்தார் பகவன் புத்தர். அவர் குரலில் ஏதோ மந்திர சக்தி பொருந்தியிருப்பதுபோல் தெரிந்தது. அக்குரலில் ஓர் ஆணை—கட்டளை, தொனித்தது.

இந்தக் கட்டளை வந்த-ஓசை வழியே படாசாரி மெல்ல மெல்ல முகத்தைத் திருப்பினாள். அவள் கண்கள் பகவர் முகத்தில் பதிந்தன. இரண்டு நிமிடம் அவர் முகத்தையே அவள் பார்த்தாள். அந்த முகத்தில் எப்போதும் உள்ளதுபோல் சாந்தியும் தெய்வீக ஒளியும் காணப்பட்டன. எல்லோரும் அவளுடைய முகத்தையே பார்த்தனர். அவள் கண்களில் நிலைத்திருந்த பயங்கரத் தோற்றம் சிறிது சிறிதாக மறைந்து விட்டது. முகம் சாந்தம் அடைந்தது. சிதறி உடைந்திருந்த அவள் மனம் குவிந்து இயற்கை நிலையை அடைந்தாள். தன் உணர்வு வரப்பெற்றாள். அப்போதுதான், பெருங்கூட்டத்தின் இடையிலே தான் நிற்பதையும், தன் உடை கிழிந்துவிலகி அரை நிர்வாணமாக இருப்பதையும் உணர்ந்தாள். உடனே வெட்கத்தினால் தலை குனிந்து உடம்பை இரண்டு கைகளினாலும் மூடிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

கூட்டத்திலிருந்த யாரோ ஒருவர் துணி ஒன்றை அவள் மேல் எறிந்தார். அதை எடுத்து அவள் உடம்பில் சுற்றிப் போர்த்திக்கொண்டு எழுந்தாள். நேரே சென்று பகவர் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினாள்.

"குழந்தாய் எழுந்திரு" என்று அருளினார் பகவர். அவள் எழுந்து நின்று, தன் மனத்தில் பதிந்துகிடக்கும் துயரத்தை அவருக்குக் கூறினாள். தன் கணவர் பாம்பு கடித்து இறந்ததையும் ஒரு குழந்தையைக் கழுகு தூக்கிக்கொண்டு போனதையும், இன்னொரு குழந்தையை வெள்ளம் கொண்டு போனதையும், தன் தாயும் தந்தையும் தம்பியும் வீடு இடிந்து விழுந்து இறந்து போனதையும் அவள் அவரிடம் கூறிக் கண்ணீர் உகுத்து மனம் புழுங்கினாள்.

கனிவோடு கேட்ட பகவர் அருளினார்: "குழந்தாய்! நீயடைந்துள்ள துன்பம் பெரிதுதான். நீ சிந்திய கண்ணீரும் பெரிது. சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்; பிறந்தவர் இறப்பது உலக இயற்கை. இதற்கு முந்திய பிறப்புக்களில் நீஉன் சுற்றத்தாருக்காகச் சிந்திய கண்ணீரைக் கணக்குப் பார்த்தால் அது ஒரு கடலுக்குச் சமானம் ஆகும். மனம் கலங்காதே. அறிவைச் சிதற விடாதே. உலக வாழ்வின் இயல்பைச் சிந்தித்துப் பார். பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம். பிறவார் உறுவது பெரும் பேரின்பம். பிறவா நிலையாகிய வீடு பேற்றை அடைவதற்கு முயற்சி செய்வாயாக," என்று அருளிச்செய்தார்.

அவள் மனம் இயற்கை நிலையை யடைந்தது. சிந்தித்துப் பார்த்துப் பகுத்தறியும் நிலையை யடைந்தாள். அவளுக்கிருந்த பைத்தியம்—மனமருட்சி, நீங்கி விட்டது.

படசாரி அன்றுமுதல் நாள்தோறும் பகவன் புத்தர் அருளும் திருமொழிகளைச் சிரம் வணங்கிச் செவி சாய்த்துக் கேட்டு வந்தாள். ஒரு நாள் பகவரை வணங்கித் தன்னைப் பௌத்தசங்கத்தில் சேர்த்து அரு

ளும்படி வேண்டினாள். புத்தர் பெருமான் படசாரி யைத் தேரி சங்கத்தில் அனுப்பித் துறவு கொடுக்கச் சொன்னார். தேரியரிடம் துறவுபெற்ற படசாரி முழு ஞானம் அடைந்து பேர்போன பௌத்த பிக்குணியாக விளங்கினாள். இறுதியில் வீடுபேற்றை யடைந்தாள்.

8. சீமான் குரல்

வைகறைப் பொழுது. கிழக்கு வெளுத்திருக்கிறது. சேவல்கள் கூவுகின்றன. விடியற்காலத்துக் குளிர்ந்த காற்று வீசுவது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. ராஜகிருஹ நகரத்து அரண்மனையிலே பிம்பிசார அரசர், காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஏதோ சிந்தனையில் இருக்கிறார். பக்கத்திலே சண்பகம் என்னும் வெள்ளாட்டி அரசருக்குப் பணிவிடை செய்யக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இந்தச் சமயத்தில், சந்தடியற்ற அமைதியான இக் காலை வேளையிலே, ஒரு குரல் அரசர் காதுகளில் விழுந்தது. "விடிந்து விட்டது : எழுந்திருங்கள்; தொழிலுக்குப் போங்கள்; எழுந்திருங்கள்." இந்தக் குரல், அரண்மனை வேலைக்காரர்கள் குடியிருக்கும் தெருவிலிருந்து வந்தது. யாரோ ஒரு ஆள் இந்த வைகறைப் பொழுதிலே அரசருடைய பணியாளர்களை விழித்தெழும்படி கூவுகிறான்; இந்தக் குரல்தான் அரண்மனையிலிருக்கும் அரசர் காதில் விழுந்தது. பலமுறை கூவிக்கொண்டு சென்ற இக்குரல் கடைசியில் மறைந்துவிட்டது :

இந்தப் புதுக்குரல் அரசர் மனத்தைக் கவர்ந்தது. அக்குரல் மறையும் வரையில், அரசர் செவிசாய்த்துக்

கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். இது வெள்ளாட்டி சண்ப கத்திற்கு வியப்பை உண்டாக்கிற்று. வேலைக்காரர்கள் விடுதிகளில் வேலைக்காரர்களை எழுப்புகின்ற ஒரு கீழ்த் தர வேலைக்காரனுடைய குரல், மகத தேசத்து மன்னர் பிம்பிசார அரசருடைய மனத்தைக் கவர்ந்தது அவ ளுக்கு வியப்பை உண்டாக்கிற்று. அந்தக் குரலைக் கூர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த அரசர், அக்குரல் மறைந்த பிறகு சண்பகத்தைப் பார்த்து, "இது செல்வச் சீமானுடைய குரல்" என்று கூறினார்.

சண்பகம் மறுத்துக்கூற எண்ணினாள். ஆனால் அரசரோ சிறந்த அறிவாளி; நுண்மதியுடையவர் என்று பலராலும் புகழப்படுகிறவர், ஆகவே, இவர் கூறுவதில் ஏதோ உண்மை இருக்கலாம் என்று சிந்தித்து, ஓர் ஏவலாளனை அழைத்து வேலைக்காரர் விடுதிகளில், அவர்களைக் கூவி எழுப்பியவன் யார் என்று அறிந்து வரும்படி அனுப்பினாள். அந்த ஏவ லாளன் சென்று அறிந்து வந்து, "இவன் ஒரு பரம ஏழை. பெயர் கும்பகோசன். வயது சுமார் இருபத் தைந்து இருக்கும். வேலைக்காரர்களை அடுத்து ஏதே னும் வேலை கொடுக்கும்படி கேட்டானாம். அவர்கள் இவன்மேல் இரக்கம் கொண்டு, நாள்தோறும் விடியற் காலையில் தங்களைக் கூவி எழுப்பவேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதற்காக இவனுக்கு இருக்க ஒரு சிறு வீடும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சாப் பாட்டிற்குப் படி அரிசியும் தருகிறார்கள்," என்று கூறினான்.

சண்பகம் அரசரிடம், "இவன் வேலைக்காரர்களின் வேலைக்காரன்," என்று கூறினாள். அரசர் ஒன்றும் சொல்லாமல் வாளா இருந்தார். அடுத்த நாள் விடியற்

காலையிலும் அதே குரல் வேலைக்காரர் குடியிருக்கும் தெருவிலிருந்து கேட்டது. "எழுந்திருங்கள். விடிந்து விட்டது. தொழிலுக்குப் புறப்படுங்கள்." இந்தக் குரல் பல தடவை கேட்டது. அரசர் செவி மடுத்துக் கேட்டார். கடைசியாக நேற்றுக்கூறியது போலவே, அதிலும் திட்டவட்டமாகச் சண்பகத்தினிடம் கூறினார். "இது ஒரு செல்வச் சீமானுடைய குரல்," என்று.

சண்பகம் வியப்படைந்தாள். "ஒருவேளை, நேற்று விசாரித்து வந்த ஆள் பொய்ச் செய்தியைக் கூறி இருப்பானோ?" என்று திகைத்தாள். அந்த ஆள் அப்படிப் பட்டவன் அல்லன். அவள் மனம் குழம்பியது. இன்னொரு பணியாளை அழைத்து, வேலைக்காரர்களை எழுப்பியவன் யார் என்றும், அவன் வரலாறு என்னவென்றும் விசாரித்து வரும்படி அவனை அனுப்பினாள். இந்த ஆள் போய்த் தகுந்தவர்களைக் கண்டு விசாரித்து வந்து, வேலைக்காரன் நேற்றுச் சொன்ன செய்தியையே தெரிவித்தான். சண்பகம் இதையும் அரசருக்குச் சொன்னாள். அரசர் ஒன்றும் கூறாது வாளா இருந்தார்.

மூன்றும் நாள் வைகறைப் பொழுதில் அதே குரல், வேலைக்காரர் விடுதியிலிருந்து வந்தது. அரசர் ஊன்றிக் கேட்டார். கடைசியில் சண்பகத்திடம் முன்னினும் திட்டவட்டமாக, "இது ஒரு செல்வச் சீமானுடைய குரல்," என்று உறுதியுடன் கூறினார். சண்பகத்திற்கு ஐயமும், வியப்பும், குழப்பமும் உண்டாயின. இன்னோர் ஆளை அனுப்பி அந்த ஆளைப்பற்றிய முழுவிபரங்களை அறிந்து வரும்படி அனுப்பினாள். அந்த ஆள் சென்று எல்லாவற்றையும் விசாரித்து வந்து முன் கூறியவர்கள் சொன்ன செய்தியையே சொன்னான்.

நாலாம் நாள் விடியற்காலையிலும் கும்பகோச னுடைய குரல் கேட்டது. அரசர் சண்பகத்தினிடம் "இது ஒரு சீமானுடைய குரல்தான்," என்று கூறினார். சண்பகம் மனத்தில் பலவித எண்ணங்கள் உண்டா யின. "மகாராஜா இது செல்வந்தன் குரல் என்கிறார். அவனோ பரம ஏழை. அரசரோ, செல்வந்தன் என்று துணிந்து, உறுதியாகக் கூறுகிறார். இதன் உண்மை யைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். வேறு நாட்டு அரச ருடைய ஒற்றர்களில் இவன் ஒருவனோ? இந்த வேடத் துடன் இங்கு இருக்கிறானோ," என்று பலவாறு எண்ணினாள்.

அவள் அரசரிடம் விண்ணப்பம் செய்து கொண் டாள்: "மகாராஜா! அவனைப் பிரபு என்று கூறு கிறீர்கள். அவனோ பரம ஏழையாக இருக்கிறான். மகாராஜாவுக்குத் திருவுளம் இருந்தால், உண்மையை நானே நேரில் சென்று கண்டுபிடித்து வருகிறேன்."

அரசர், "இதன் உண்மையை அறிய நமக்கும் எண்ணம் உண்டு. நீ போய் உண்மையைக் கண்டு பிடித்துவா. செலவுக்கு வேண்டிய பொருளை நிதிமந்திரியிடம் பெற்றுக்கொண்டு போ," என்று கட்டளையிட்டார்.

சண்பகம் செலவுக்கு வேண்டிய பொருளைப் பெற் றுக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குச் சென்றாள். அவளுக்கு மல்லிகை என்ற பெயருள்ள, மணமாகாத மகள் ஒருத்தி இருந்தாள். அவளைச் சண்பகம் அழைத்துச் செய்தியை இரகசியமாகக் கூறினாள். பிறகு இருவரும் ஏழைகளைப் போல அழுக்கு ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு வெளியே புறப்பட்டனர். அரண்மனை வேலைக்காரர்கள் குடி யிருக்கும் இடத்தை அடைந்து, தாங்கள் நெடுந்தூரத்தி

விருந்து ஊர்ப்பிரயாணம் செய்கின்றவர்களைப்போல நடித்து, அங்கிருந்த ஒரு வீட்டில் நுழைந்தார்கள். அவ் வீட்டுக்காரியிடம், "அம்மா! தூரதேசத்திற்குப் போகிறோம். நாங்கள் களைப்படைந்திருப்பதால் இங்கே இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருக்க இடங்கொடுங்கள்," என்று கேட்டனர்.

"இந்த வீட்டில் நிறைய ஆட்கள் உள்ளனர். இங்குத் தங்க இடம் கிடையாது. அதோ கும்பகோசன் வீடு காலியாயிருக்கிறது; அங்குப்போய்க் கேளுங்கள்," என்று கூறி அவ்வீட்டுக்காரி, கும்பகோசன் வீட்டைக் காட்டினாள்.

கும்பகோசன் வீட்டிற்கு இருவரும் சென்றார்கள். கும்பகோசன் தனியே இருந்தான். சண்பகம் அவனைப் பார்த்து, "ஐயா! நாங்கள் தூரதேசத்திலிருந்து பிரயாணம் செய்து வருகிறோம். இங்கே, இரண்டு நாட்கள் தங்கிப்போக இடம் தரவேண்டும். நாங்கள் மிகவும் களைத்திருக்கிறோம்," என்றாள்.

கும்பகோசன், "இங்கே இடமில்லை; வேறு எங்கேனும், போய்க் கேளுங்கள்," என்று கூறினான். அவள் மீண்டும், மீண்டும் வேண்டினாள். அவன் மீண்டும், மீண்டும் முடியாது என்று மறுத்தான். சண்பகம் விடவில்லை. கும்பகோசன் மனம் இளகும்படி மிகவும் வினயமாக, "ஐயா! நாங்கள் அதிகக் களைப்போடு இருக்கிறோம். பல இடங்கள் சென்று அலைந்து திரிந்து இடம் பார்க்க எங்களால் முடியாது. உடலில் சக்தி இல்லை. இன்று ஒருநாள் மட்டும் இடம் கொடுங்கள். நாளைப், பொழுது விடிந்ததும் போய் விடுகிறோம்," என்று கூறி அங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவன், வேண்டாவெறுப்பாக, முணுமுணுத்துக்கொண்டே ஒப்புக்கொண்டான்.

கும்பகோசன் விடியற் காலையில் எழுந்து தன் தொழிலுக்குப் புறப்பட்டான். அப்போது சண்பகம், "ஐயா! சமையல் செய்து வைக்கிறேன். காசு கொடுத்துவிட்டுப் போங்கள்," என்றாள்.

"வேண்டாம். நான் வந்து சமைத்துக் கொள்வேன்," என்றான். அவள் விடவில்லை, "ஏன் ஐயா உங்களுக்கு வருத்தம்? இன்று ஒரு நாளைக்கு நான் சமைக்கிறேன்; சாப்பிடுங்களேன்," என்று வற்புறுத்தினாள்.

அவன் சம்மதப்பட்டுத், தனக்கு மட்டும் வேண்டிய உணவுக்கு அவளிடம் காசு கொடுத்தான். கொடுத்து வேலைக்குப் போய்விட்டான். விடிந்தவுடன் சண்பகம் கடைக்குப்போய்த், தான் கொண்டுவந்திருந்த பணத்தில் சமையற் பாத்திரங்களையும், அரிசி, பருப்பு, காய் கறி முதலியவற்றையும் வாங்கிவந்தாள். அரண்மனையில் சமைத்துப் பழகினவள் ஆகையால் சுவையுள்ள உணவை நன்கு சமைத்து வைத்தாள். கும்பகோசன் வந்தவுடன் தன் கையாலேயே அவனுக்கு உணவளித்தாள்.

கும்பகோசன் இத்தகைய உணவை இதுவரையில் உண்டதில்லை. சுவைமிகுந்த உணவை அவன் மகிழ்ச்சியோடும், திருப்தியோடும் சாப்பிட்டான். சாப்பிட்டவுடன் களிப்போடு உட்கார்ந்து இருந்தான். அச்சமயம், சண்பகம், "ஐயா! நாங்கள் அதிக தூரம் பிரயாணம் செய்திருக்கிறோம். இங்கே தங்கிக் களைப்பாற்றிக் கொண்டு எங்கள் ஊருக்குப் புறப்பட்டுப் போகிறோம். தயவுசெய்து நாலு நாட்களுக்கு இடம் கொடுத்தால் போதும்," என்று நயமாகக் கேட்டாள்.

கும்பகோசன் யோசித்தான். "நளபாகம், வீமபாகமென்பார்களே! அத்தகைய உணவை இவள் சமைக்

கிருள். அத்தகைய சாப்பாட்டை இன்னும் நான்கு நாட்களுக்குத்தான் சாப்பிடலாமே! ஏன், இன்னும் எத்தனை நாளுக்கேனும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே," என்று தனக்குள் எண்ணினன். கடைசியில், "உங்கள் விருப்பம்போல் செய்யுங்கள்," என்று சொல்லித் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான்.

சண்பகம், காலையிலும் மாலையிலும் அறுசுவையுள்ள உணவை ஆக்கிப் படைத்தாள். அவன் திருப்தியோடு, மனம்மகிழ்ந்து சாப்பிட்டான். மூன்ரும் நாள் சண்பகம், கும்பகோசனிடம், "ஐயா! இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் இங்குத் தங்கிவிட்டுப் போகிருேம்," என்று கேட்டாள். அவன் சரி என்று சம்மதித்தான். சண்பகம் தன் மகளுடன் அந்த வீட்டிலேயே தங்கி இருந்தாள்.

ஒருநாள் அவன் வெளியே போயிருந்த நேரத்தில், கூர்மையான கத்தியால், சண்பகம், அவன் படுக்கிற கயிற்றுக் கட்டிலில் சில கயிறுகளைக் கீறிவிட்டாள். கும்பகோசன் அன்றிரவு கட்டிலில் படுக்கும்போது சில கயிறுகள் அறுந்துவிட்டன. அவன் "எப்படி இந்தக் கயிறுகள் அறுந்துவிட்டன!" என்று வினவினன்.

அவள், "அக்கம் பக்கத்துப் பிள்ளைகள் வந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் செய்த வேலையாயிருக்கும்," என்று பிள்ளைகள்மேல் பழி போட்டாள்.

"உங்களால் வந்த வினை இது. நீங்கள் வருவதற்கு முன்பு, நான் வெளியே போகும்போது கதவைப் பூட்டி விட்டுப் போவேன். இப்போது கதவு திறந்திருப்பதனல் பிள்ளைகள் வந்து கயிறுகளை அறுத்துவிட்டார்கள்," என்று இரைந்து கூறினன்.

"என்ன ஐயா செய்வது? பிள்ளைகள் வந்தால் வேண்டாமென்று சொல்ல முடியுமா?" என்று சண்பகம் வினயமாகக் கூறினாள்.

ஆனால், அடுத்த இரண்டு நாட்களிலும் அவன் வெளியே போய்விட்ட பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கயிறுகளை அறுத்துவிட்டாள். அவன் படுத்தபோது கயிறுகள் அறுந்து தாழ்ந்துவிட்டன. கும்பகோசன் பெரிதும் சினம்கொண்டு சண்பகத்தைக் கண்டித்த போதெல்லாம் அக்கம் பக்கத்துப் பிள்ளைகளின்மேல் பழிபோட்டாள். அடுத்த நாள் ஒன்றிரண்டு கயிறு தவிர மற்றக் கயிறுகளை எல்லாம் அறுத்துவிட்டாள். அன்று இரவு அவன் படுத்தபோது கயிறுகள் அறுந்து விட, அவன் தொப்பென்று கீழே விழுந்தான். அவன் கடுஞ் சினத்தோடு, "இப்போது என்ன செய்வது! கயிறுகள் எல்லாம் அறுந்துவிட்டன. அக்கம் பக்கத்துப் பிள்ளைகளைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு, இப்படி என் கட்டிலைப் பாழ்படுத்திவிட்டீர்கள். இப்பொழுது நான் எங்கே படுப்பது? நானோ ஏழை. எனக்குப் படுக்கப் பாயும் இல்லையே," என்று கோபமாகக் கண்டித்தான்.

"அப்பா! நான் என்ன செய்வேன். அந்தப் பாழும் பிள்ளைகள் இப்படி எல்லாம் செய்துவிட்டுப் போகின்றார்கள். நாளைக்கு ஒரு ஆளைக் கூப்பிட்டுக் கட்டிலைச் சரிசெய்து வைக்கிறேன், கோபப்படாதீர்கள்," என்று கூறினாள். பிறகு அடுத்த அறையில் படுத்திருக்கும் தன் மகள் மல்லிகைக்குக் கேட்கும்படி, "அம்மா, மல்லிகை! உன் பாயில் படுத்துக்கொள்ள அவருக்குக் கொஞ்சம் இடம் கொடு," என்று உரத்துக் கூறினாள். மல்லிகை தன் பாயில் சிறிது இடம் ஒதுக்கிக் கொடுத்து, 'இதோ

இடம் இருக்கிறது. படுத்துக்கொள்ளுங்கள்,' என்று அழைத்தாள். கும்பகோசன் அங்குச் சென்று அவள் பாயில் படுத்துக்கொண்டான். மல்லிகை கூச்சலிட்டாள். நடந்த செய்தியை அறிந்த சண்பகம் அடுத்த அறையில் படுத்துக்கொண்டே, "ஏன் மல்லிகா! என்ன?" என்று கேட்டாள். மல்லிகை நடந்ததைக் கூறினாள். சண்பகம் கோபப்படவில்லை. "சரி நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனி என்ன செய்வது? உன்னையும் ஒருவருக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்துத்தானே ஆகவேண்டும். அவரும் மணம் செய்துகொள்ள வேண்டியவர்தானே. உனக்கும் அவருக்கும், இப்படிப் பிராப்தம் இருக்கிறதுபோல் இருக்கிறது," என்று சொன்னாள். அன்றுமுதல் கும்பகோசனும், மல்லிகையும், கணவனும் மனைவியும் ஆக இருந்தார்கள். சில நாட்கள் சென்றன.

சண்பகம் அரசருக்கு இரகசியமாகச் செய்தி சொல்லி அனுப்பினாள். அரண்மனை வேலைக்காரர்களுக்கு ஒருநாள் விடுமுறை விடவேண்டும் என்றும், அந்த நாளை அவர்கள் சந்தோஷமாகக் கழிக்கவேண்டும் என்றும் விடுமுறை கொண்டாடாதவர்கள் தண்டனை அடைவார்கள் என்றும் ஆணையிடும்படி தெரிவித்தாள். அரசர் அவ்வாறே கட்டளையிட்டார். அரச சேவகன் ஒருவன் வேலைக்காரர் விடுதியில் பறையறைந்து அரசர் கட்டளையைக் கூறினான்.

கும்பகோசனிடம் சண்பகம் இந்தச் செய்தியைச் சொன்னாள். "அரண்மனை வேலைக்காரர்களுக்கு விடுமுறையாமே. விடுமுறை கொண்டாடாதவர்கள் தண்டனை அடைவார்களாமே," என்று கூறினாள்.

"ஆமாம். அப்படித்தான் அரசர் உத்தரவு. அதனால் எனக்கென்ன? நான் ஏழை. என்பாடே

பெரும்பாடாக இருக்கிறது. விடுமுறை கொண்டாட எனக்குக் காசு ஏது?'' என்று கூறினன்.

"அப்படியல்ல. அரசர் ஆணையை மீறக்கூடாது. எப்படியாவது கடன் வாங்கியாவது விடுமுறை கொண் டாடுங்கள்,'' என யோசனை கூறினள் சண்பகம்.

கும்பகோசன் சற்று யோசித்தான். "அப்படித் தான் செய்யவேண்டும். எங்கேயாவது போய்க் கடன் கேட்டு வாங்கி வருகிறேன்,'' என்று சொல்லிப் புறப் பட்டான். போனவன் இருட்டின பிறகு இரவு வேளை யில் வீட்டுக்கு வந்தான். சண்பகம், "காசு எங்கேனும் கிடைத்ததா?'' என்று கேட்டாள்.

"வருந்தித்தேடி இரண்டு காசு கொண்டு வந்தேன். கடனுகக் கிடைத்தது,'' என்று கும்பகோசன் கூறி, அவளிடம் காசுகளைக் கொடுத்தான். அவற்றைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்து ஏதோ புதுமையைக் கண்ட வள்போல் வியப்படைந்தாள். ஆனல் வியப்பை மறைத் துக்கொண்டு விருந்துக்கு வாங்கவேண்டிய பொருள் களைப்பற்றிப் பேசினள். என்னென்ன பலகாரங்கள் செய்வது என்பதைப்பற்றி முடிவு கட்டினர்கள். பின்பு எல்லோரும் நித்திரை செய்யப் போய்விட் டார்கள்.

சண்பகம் காசைக்கண்டு வியப்படைந்ததற்குக் காரணம் யாதெனில், அது அப்போது வழங்கப்படாத மிகப் பழைய பொற்காசு; "இஃது இப்போது கிடைக் காதே; இவனுக்கு எப்படிக் கிடைத்தது,'' என அதி சயப்பட்டாள். அரசர் கூறியதுபோல இவன் செல்வந்த னகத்தான் இருக்கவேண்டும். இது கடன் வாங்கிய காசு அல்ல என்று தீர்மானித்தாள். ஆகவே, அந்தக் காசுகளைப் பத்திரப்படுத்திவிட்டுத் தன் கைக் காசு

களைச் செலவு செய்து விருந்துக்கு வேண்டிய பொருள் களை வாங்கிவந்து பலகாரங்களையும், உணவையும் செய்து வைத்தாள். விருந்து சாப்பிட்டவுடன், கும்ப கோசன் விடுமுறை கொண்டாட வெளியே போய் விட்டான்.

சண்பகம், கும்பகோசன் தந்த இரண்டு பொற் காசுகளையும்; வெகு பத்திரமாக ஒரு சேவகனிடம் கொடுத்து, அரசரிடம் சேர்க்கும்படியும், கும்ப கோசனை அழைத்து இக் காசு வந்த விதத்தைக் கேட்கச் சொல்லும்படியும் இரகசியமாகச் சொல்லி அனுப்பினாள்.

விடுமுறை கழிந்த பிறகு அடுத்தநாள் விடியற் காலையில் கும்பகோசன் தன் வழக்கமான தொழிலுக் குப் போய் வீடு வந்து சேர்ந்தான். சண்பகம் சமைத்த நல்ல உணவைச் சாப்பிட்ட பிறகு கயிற்றுக் கட்டிலில் உட்கார்ந்தான். அப்போது ஓர் ஆள் வீட்டுவாசலில் நின்று, "இந்த வீட்டில் கும்பகோசன் இருக்கிறாரா?" என்று உரத்துக் கேட்டான்.

கும்பகோசன், "யார் அது?" என்று கேட்டுக் கொண்டே எழுந்து வெளியில் வந்தான். அரச சேவகன் நிற்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, "நான் தா னுங்க கும்பகோசன்; என்ன சங்கதியோ," என்று கேட்டான்.

சேவகன், "மாட்சிமை தங்கிய அரசர் பெருமான் உங்களை அரச சபைக்கு வரும்படி கட்டளையிட்டிருக் கிறார். உடனே வரவேண்டும்." என்று அரசாங்க பாஷையில் அதிகார தோரணையில் கூறினான்.

கும்பகோசனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. "அரசர் ஏன் வரச்சொன்னார்? நான் என்ன தவறு செய்தேன்," என்று பலவாறு சிந்தித்தான். இதற்குள் சேவகன், "ஏன் நிற்கிறீர்கள் ஐயா? புறப்படுங்கள்," என்றான்.

கும்பகோசன் சேவகனுடன் புறப்பட்டுச் சென்ருன். அவன் மனம், காரணம் தெரியாமல் குழம்பியது. இருவரும் அரண்மனையை அடைந்தனர். அரசர் அமர்ந்திருந்த அவைக்குக் கும்பகோசன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். கும்பகோசன் ஒன்றும் தோன்ருமல், மனக்குழப்பத்துடன் அரசரை வணங்கி ஒதுங்கி நின்ருன். அரசர் கும்பகோசனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பிறகு அருகிலிருந்த சேவகனை நோக்கினுர். அவன் ஒரு வெள்ளித் தட்டைக் கொண்டுவந்து அரசர் முன்பு வைத்துச் சென்ருன். அதில் இரண்டு பழைய பொற் காசுகள் இருந்தன. அருகில் இருந்த மந்திரி, "கும்பகோசரே இந்தப் பொற்காசுகளைச் சண்பகத்திடம் கொடுத்தீரா? இந்தக் காசுகள் உமக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தன?" என்று கேட்டார்.

கும்பகோசன் தட்டிலிருக்கும் பொற்காசுகளைப் பார்த்தான். பிறகு, என்ன சொல்வது என்று தோன்ருமல் அங்கிருந்தவர் முகங்களை எல்லாம் பார்த்தான். கடைசியில் அவன் பார்வை அந்தச் சபா மண்டபத்தின் கோடியில் இருந்த வாயிலின் கதவருகில் நிற்கும் இரண்டு பெண்கள்மீது பதிந்தது. உடனே அவன் திடுக்கிட்டு நோக்கினுன். சண்பகமும், மல்லிகையும் உயர்ந்த ஆடையணிகள் அணிந்து அலங்காரம் செய்து கொண்டு நிற்பதையும், தன்னைக்கண்டு நகைப்பதையும் கண்டான். அவனுக்கு உண்மை விளங்கிவிட்டது. தன்னுடைய உண்மை நிலையை எப்படியோ கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். இனி, மறைப்பது வீண்முயற்சி என்று அறிந்து அவன் அரசரை வணங்கி இவ்வாறு கூறினுன்:

"மகாராஜாவே! சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு பிரபு இந்த நகரத்தில் இருந்தார். அப்போது

இந் நகரத்தில் கொள்ளை நோய் உண்டாயிற்று. கொள்ளை நோய் அந்தப் பிரபுவின் வீட்டிலும் பரவிற்று. கொள்ளை நோய்க்குத் தப்பித்துக்கொள்ள ஜனங்களில் பலர் வேறு இடத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். அந்தப் பிரபு வேறு இடம் போகவில்லை. பிரபுவின் வீட்டிலே முதலில் ஆடு மாடுகள் இறந்தன. பிறகு அடிமைகளும் வேலையாட்களும் நோய்கண்டு இறந்தனர். பின்பு குடும்பத்திலுள்ளவர்களில் பலர் இறந்துபோனார்கள். கடைசியில் பிரபுவுக்கும், அவர் மனைவிக்கும் அந்நோய் கண்டது. அப்போது அவர்கள் தம் ஒரே மகனான சிறுவனைக் கொள்ளைநோய்க்குத் தப்பித்திருந்த ஒரு கிழ வேலைக்காரனிடம் ஒப்படைத்தார்கள். "நீங்களிருவரும் இந்த இடத்தைவிட்டு வேறு ஊருக்குப் போய்விடுங்கள். கொள்ளைநோய் போனபிறகு இவ்விடம் வந்து இன்ன இடத்தில் தோண்டிப் பாருங்கள். அங்கு ஒரு கோடிபொன், நம் குடும்பச்சொத்து இருப்பதைக் காண்பீர்கள். அதை வைத்துக்கொண்டு சுகமே இருங்கள். நாங்கள் இனிப் பிழைக்கமாட்டோம். உடனே நீங்கள் போய்விடுங்கள்," என்று அனுப்பினார்கள்.

"நம்பிக்கையுள்ள அவ் வேலைக்காரக் கிழவன் அந்தச் சிறுவனை அழைத்துக்கொண்டு ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றான். அது குக்கிராமம். மலையையடுத்த காட்டின் அருகில் இருந்தது. அது அக்கிழவன் பிறந்த கிராமமாகையால் அவன் அச் சிறுவனுடன் தங்கினான். கிழவனும், சிறுவனும் சில ஆண்டுகள் அங்கேயே தங்கியிருந்தார்கள். கடைசியில் கிழவன் இறந்துவிட்டான். சிறுவன்மட்டும் அவ் வூரிலேயே தங்கியிருந்தான். ஆண்டுகள் சில சென்றன. சிறுவனும், காளையானான். அவனுக்குத் தன் தாய், தந்தையர் சொன்னதும், அவர்கள்

செல்வம் புதைத்து வைத்திருக்கும் இடமும் ஞாபகத்தில் இருந்தன. ஒருநாள் அவன் புறப்பட்டுக் கால் நடையாக நடந்து இந்நகரத்தை அடைந்தான். அப்போது செல்வந்தனுடைய மாளிகை இருந்த இடம் தெரியாமல் இடிந்து விழுந்து மண்மேடிட்டு, மரஞ் செடிகள் முளைத்திருந்தது. அந்தப் பிரபுவின் மாளிகை இருந்த இடத்தை இந் நகரவாசிகளில் பழமையானவர் களைக்கேட்டு அறிந்தான். ஒரு நாள் இரவு அவ்விடம் சென்று பிரபு சொன்ன அடையாளமுள்ள இடத்தைக் கண்டுபிடித்துத் தோண்டிப் பார்த்தான். அங்கே அவர் கூறியபடி பொற்காசுள்ள ஜாடிகள் இருந்தன. பொற் காசுகள் வைத்தபடியே குறையாது இருந்தன.

" அந்த வாலிபன் பொற்சாடிகளை முன்போலவே மூடிவைத்துவிட்டு நகரத்திற்கு வந்தான். அவன் தனக்குள் எண்ணினான். 'இந்தப் புதையலைத் தோண்டி எடுத்து வைத்துக்கொண்டால், இந்த ஏழைக்குச் செல் வப் புதையல் கிடைத்தது எவ்வாறு? என்று மக்கள் என்னைத் தொல்லைப்படுத்துவார்கள். நான் இன்னார் மகன்,எனது பரம்பரைச்சொத்து இது என்று கூறினால் அதை ஒருவரும் நம்பமாட்டார்கள். தகுந்த காலம் ஏற்படும் வரையில் கூலிவேலையாவது செய்து பிழைப் போம்,' என எண்ணினான். ஆகவே அரண்மனைச் சேவகரிடம் வந்து தனக்கு ஏதேனும் வேலை கிடைக் குமா? என்று கேட்டான். அவர்கள், அதிகாலையில் எங்களை எழுப்பிவிடு, உனக்குச் சம்பளமும் இருக்க இடமும் தருகிறோம், என்று கூறி, அவனை வேலைக்கு வைத்துக்கொண்டார்கள். அரசர், சேவகர்களுக்கு விடுமுறையளித்தபோது அன்றைய செலவுக்காக அவன் அந்தப் புதையலிலிருந்து இரண்டு பொற்காசு

களை எடுத்துவந்தான். அந்த ஆள்தான் அடியேன். அடியேன் பெயர் கும்பகோசன். அடியேன் கொண்டு வந்த பொற்காசுகளை அதோ நிற்கும் சண்பகத்தினிடம் கொடுத்தேன். அப்போது அவள் என் வீட்டில் தங்கியிருந்தாள். அந்தக் காசுகள்தாம் இதோ இந்தத் தட்டில் இருப்பவை,'' என்று கூறிக் கும்பகோசன் தன் கதையை முடித்தான்.

சபையிலிருந்தோர் வியப்படைந்தனர். கும்பகோசன் சொல்லியபடி, ஒரு கோடி பொன் நிறைந்த ஜாடி, அவன் காட்டிய இடத்தில் அகப்பட்டது. அரசர் கும்பகோசனை அரண்மனைப் பொருள் காப்பாளராக அமர்த்தி அவனுக்குத் தகுந்த பதவியை அளித்தார். அரசரிடம் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்த பிறகும் கும்பகோசன் முன்போலவே அடக்கமாகவும், பெருமிதமில்லாமலும் நடந்து கொண்டான்.

ஒருநாள் பிம்பிசார அரசர், கும்பகோசரை அழைத்துக்கொண்டு பகவன் புத்தரிடம் சென்றார். சென்று வணங்கிக் கும்பகோசருடைய அடக்கமான தன்மையை அவரிடம் கூறினார். அதைக்கேட்ட பகவர் மகிழ்ந்தார். "ஊக்கத்தோடு நல்ல காரியங்களைச் செய்து கொண்டு நீதிநெறியில் நடந்து அடக்கமாக இருப்பவர், மக்கள் வாழவேண்டிய முறைப்படி வாழ்கிறவர் ஆவர்,'' என்று புத்தர்பெருமான் அருளிச்செய்தார்.

''எல்லார்க்கும் நன்றும் பணிதல், அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து''

என்பது தமிழ்மறை வாக்கு அன்றோ?

---

9. "பிள்ளைத் தாய்ச்சி"

ஜேதவனம் என்னும் இடத்திலே பகவன் புத்தர், வழக்கம்போல மாலைநேரத்திலே அறவுரைகளை விளக்கிக்கூறி விரிவுரை நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்தார். நகரத்திலிருந்து மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரண்டுவந்து சொற்பொழிவைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பகவன் புத்தருடைய செல்வாக்கு அதிகமாயிருந்தபடியினாலே நகரத்துச் செல்வர்களும் சீமான்களும் வந்து இக்கூட்டத்திலே அமர்ந்திருந்தார்கள். ஆண்கள் ஒருபுறம்; பெண்கள் ஒருபுறம் அமர்ந்திருந்தனர். புத்தருடைய சீடர்கள் இன்னொருபுறத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். சொற்பொழிவு உச்சநிலையை அடைந்தது. கூட்டத்திலே எல்லோரும் தம்மை மறந்து பகவன் புத்தர் கூறுவதையே ஊன்றிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அமைதியான இந்தப் பெருங்கூட்டத்திலே புத்தர்பெருமானுடைய குரல் வெண்கல ஓசைபோலக் கணீர் என்று ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

இந்த வேளையிலே சுமார் முப்பது வயதுள்ள ஒரு பெண்மணி இந்தக் கூட்டத்தில் வந்தாள். வந்து கூட்டத்தைக் கடந்து பகவன் புத்தர் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு அருகிலே சென்றாள். இவள் கண்ணையும் மனத்தையும் கவரத்தக்க நல்ல அழகுவாய்ந்தவள். நிறைந்த சூல் கொண்டவள்போல அவள் வயிறு பருத்திருந்தது. சந்நியாசிப்பெண்கள் உடுத்தும் புடைவையை உடுத்தியிருந்தாள். சிஞ்சா மாணவிகை என்னும் பெயருள்ள இந்தச் சந்நியாசினியை அவ்வூரார் நன்கறிவார்கள். பௌத்த மதத்திற்கு மாறுபட்ட வேறு மதத்தைச் சேர்ந்தவள் இவள். பகவன் புத்தரின்

அருகிலே இவள் வந்து நின்றபோது, அங்கிருந்தவர், "இவள் ஏன் இங்கு வந்து நிற்கிறாள்! பகவர் கொள்கையை இவள் மறுத்துப் பேசப்போகிறாளா! சமயவாதம் செய்ய வந்திருக்கிறாளா?" என்று தமக்குள் எண்ணினார்கள். இவள் என்ன சொல்லப்போகிறாள் என்பதை அறிய எல்லோரும் ஆவலாக நோக்கினார்கள்.

அவள் புத்தரைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னாள்: "பகவரே! விரிவுரையைச் சற்று நிறுத்துங்கள். நான் கேட்பதற்கு முதலில் விடைகூறுங்கள்." தன் சூல் கொண்ட வயிற்றைச் சுட்டிக்காட்டி மேலும் பேசினாள்: "என்னை இந்த நிலையில் விட்டுவிட்டுத் தாங்கள் அறவுரை போதித்துக்கொண்டிருந்தால், என் கதி என்னாவது? எனக்கு என்னவகை செய்தீர்கள்? இன்னும் சில நாட்களில் குழந்தை பிறக்கப்போகிறது. பிரசவத்திற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுங்கள்," என்று கூறினாள். இவள் தன்னை எல்லாரும் காணும்படி அங்கு நின்றாள். இவள் பேசியதைக் கேட்ட பகவன் புத்தர் ஒன்றும் மறுமொழி கூறாமல் மௌனமாக இருந்தார்.

கூட்டத்தில் ஒரே அமைதி காணப்பட்டது. ஆனால், எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் பரபரப்பும் கொந்தளிப்பும் ஏற்பட்டன. வியப்பும், திகைப்பும், பலவித எண்ணங்களும் எல்லாருடைய மனத்தையும் அலைக்கழித்தன. எல்லோரும் அவளைப் பார்த்தார்கள். சூல்கொண்ட பிள்ளைத்தாய்ச்சியாக அவள் காணப்பட்டாள். பெரிய சபையிலே, பலர் முன்னிலையிலே, பகவன் புத்தர்மீது குற்றம் சாட்டுகிறாள். அவள் கூறுவது உண்மையாயிருக்குமோ? பகவருக்கும் அவளுக்கும் தொடர்பு—கூடா ஒழுக்கம்—உண்டோ?

இந்தத் தொடர்பின் பயனாக இவள் வயிறுவாய்த்துச் சூல்கொண்டாளோ? இது உண்மையாயிருக்குமோ? இதற்குப் பகவர் என்ன விடை கூறப்போகிறார்!

பகவன் புத்தர் மௌனமாக இருந்தார். அவர் மௌனமாக இருந்தது, இவள் சாற்றிய குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டது போல அங்குள்ளவருக்குத் தோன்றியது.

அப்போது மேலும் அவள் பேசினாள்: "ஏன் மௌனமாக இருக்கிறீர். என்னை ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாக்கிவிட்டு, இந்த நிலையில் என்னை அனாதையாக விடுவது அழகா? என் பிள்ளைப்பேறுக்காகவும் மருத்துவத்திற்காகவும் வழிவகை செய்துகொடுங்கள்."

இதைக் கேட்டுப் பகவன் புத்தர், மேலும் மௌனமாகவும் அமைதியாகவும் இருந்தார். பகவர் மௌனமாக இருந்தது, சிஞ்சா மாணவிகை கூறியது உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்வதுபோல அங்கிருந்தவர்களுக்குத் தோன்றியது. அவள்மீது இரக்கமும் பகவன் புத்தர் மீது வெறுப்பும் அக்கூட்டத்திலிருந்தவர்களில் பலருக்கும் ஏற்பட்டன. பகவன் புத்தர்மேல் இருந்த நல்லெண்ணமும் உயர்ந்த மதிப்பும் அங்கிருந்தவர்களில் பலருக்கு இல்லாமல் போயின. இதனால் எல்லோர் உள்ளத்திலும் ஒருவிதப் பரபரப்புத் தோன்றியது. ஆனால், கூட்டத்தில் அமைதி நிலவியது.

பகவர் மௌனமாக இருந்தது, சிஞ்சா மாணவி கைக்கு மேலும் ஊக்கம் அளித்தது. அவள் "ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்? எனக்கு ஒரு வழி செய்து கொடுங்கள்" என்று கூறினாள்.

பகவர் அப்போதும் மௌனமாகவும், அமைதியா கவும் இருந்தார்.

அப் பெரிய கூட்டத்திலே பெண்மணிகள் அமர்ந் திருந்த இடத்திலே சற்று வயதுசென்ற அம்மையார் ஒருவர் எழுந்து நின்றார். எல்லோருடைய பார்வையும் அந்த அம்மையாரிடம் சென்றன. அம்மையார் இவ் வாறு கேட்டார்: "சிஞ்சா மாணவிகே! உங்களுக்கு எத்தனைமாத கர்ப்பம்?"

"ஒன்பது மாதம் நிறைந்துவிட்டது. இது பத்தா வது மாதம்!"

இவை வேண்டப்படாத கேள்வியும் விடையும் என்று பல்லோரும் எண்ணினார்கள்.

மூதாட்டியார், "இல்லை. உனக்குக் கர்ப்பமே இல்லை. நீ பொய் சொல்லுகிறாய்! வீணாகப் பொய்க் குற்றம் சாட்டுகிறாய்!"

மூதாட்டியார் கூறியது, முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பதுபோல் தோன்றிற்றுப் பலருக்கு. வயிற்றைப் பார்த்தாலே தெரிகிறதே முழுக் கெர்ப்பம் என்று. இல்லை என்று சொல்லுகிறார் அம்மையார். இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்.

மூதாட்டியார் சிஞ்சா மாணவிகை அருகில் சென் றார். சிஞ்சா மாணவிகை, "அருகில் வராதே, தூரத்தில் நில்" என்றாள். அம்மையார் நிற்கவில்லை. அருகில் சென்றார். கர்ப்பவதி அம்மையாரைத் தள்ளினாள். அம்மையார் அவள் வயிற்றைத் தடவிப் பார்த்தார். மாணவிகை தன்னைத் தொடவிடாமல் சண்டித்தனம் செய்தாள். அம்மையார் விடவில்லை. இருவருடைய

சச்சரவுக்கிடையே மாணவிகையின் வயிற்றிலிருந்து ஒரு கனத்த பொருள் தொப்பென்று கீழே விழுந்தது. அம்மையார் அந்தப் பொருளைக் கையில் எடுத்தார்; அது திரண்டு அரை வட்டவடிவமாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு மரத்துண்டு! அம்மையார் அதைக் கையில் பிடித்து உயரத் தூக்கிக்காட்டி, "இதோ பாருங்கள், இதுதான் சிஞ்சா மாணவிகையின் ஒன்பது மாதக் கர்ப்பம்," என்று கூறினர்.

அதே சமயத்தில் சிஞ்சா மாணவிகையின் வயிறு சுருங்கிக் காணப்பட்டது. அவள் உப்புக்கண்டம் பறி கொடுத்த பார்ப்பனியைப்போலத் திகைத்தாள்.

அம்மையார் கூறினர்: "இவள் இந்த மரக்கட்டையை வயிற்றில் கட்டிக்கொண்டு, சூல்கொண்டவள்போல நடித்து பகவர்மேல் வீணைப் பழிசுமத்துகிறாள். இப்போது இவள் வயிற்றைப் பாருங்கள். வயிற்றில் கர்ப்பம் இல்லையே. அது எங்கே போயிற்று? இவளைப் பார்க்கும்போதே தெரியவில்லையா இவளுக்குச் சூல் இல்லை என்று? சூல்கொண்டவர்களுக்கு முகத்திலும் மற்ற உறுப்புகளிலும் மாறுதல்கள் ஏற்படுவது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட மாறுதல்கள் இவள் உடம்பில் இல்லையே! இவள் நீலி! பழிகாரி" என்று கூறினர்.

கூட்டத்தில் ஆத்திரம் உண்டாயிற்று.

"மோசக்காரி" "சண்டாளி" "பழிகாரி" "துரத்துங்கள் அவளை" "விரட்டியடியுங்கள்" "மகாபாபி."

மக்கள் இப்போது உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். அமைதி கலைந்து கூச்சலும், சந்தடியும் ஏற்பட்டது. சிஞ்சா மாணவிகை கூட்டத்தைவிட்டு ஓடி

ளுள். மக்கள் அவளை விரட்டித் துரத்தினார்கள். தலை தப்பினால் தம்பிரான் புண்ணியம் என்று அவள் விரைவாக ஓடிவிட்டாள்.

சிஞ்சா மாணவிகை, வேறு மதத்தைச் சேர்ந்த சந்நியாசினி. பௌத்தமதம் சிறப்படைந்து செல்வாக்கடைந்திருப்பதைக் கண்டு பொறாமைகொண்ட வேறு மதத்துச் சந்நியாசிகள் பகவன் புத்தர்மீது அபவாதம் உண்டாக்கி அவருடைய மதத்தை அழிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் சிஞ்சா மாணவிகையை ஏவி இவ்வாறு அவதூறு சொல்லச் செய்தார்கள். ஆனால், அவளே அவமானப்பட்டு ஓடினாள்.

10. கொலைக் குற்றம்

ஜேதவனம் என்னும் ஆராமத்திலே பகவன் புத்தர் பிக்கு சங்கத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தபோது, வழக்கம்போலக் காலையிலும் மாலையிலும் சொற்பொழிவு செய்துவந்தார். அவருடைய சொற்பொழிவைக் கேட்பதற்தாக நகரத்திலிருந்து மக்கள் திரள் திரளாகச் செல்வார்கள். இது நாள்தோறும் வழக்கமாக நடந்துவந்த நிகழ்ச்சி. மாலைநேரச் சொற்பொழிவு முடிந்தவுடன் மக்கள் நகரத்திற்குத் திரும்பிவரும்போது இரவு வந்துவிடும். ஒருநாள் இரவு மக்கள் நகரத்திற்குத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தபோது, சுந்தரி என்னும் சந்நியாசினிப்பெண் அவர்கள் எதிரில் வந்துகொண்டிருந்தாள். சுந்தரி தன் பெயருக்கேற்ப அழகுள்ளவள். நடுத்தர வயதுள்ளவள். பௌத்த மதத்திற்குப் புறம்பான வேறு மதத்தைச்சேர்ந்த சந்நியாசினி. இவள், பூ, பழம், சந்தனம் முதலியவற்றைக் கையில்

எடுத்துக்கொண்டு ஜேதவனச்சாலை வழியாக வருவதை மக்கள் கண்டார்கள். 'இந்த அகால வேளையில், இந்தப் பொருள்களுடன் தனித்து இவள் எங்கே போகிறாள்?' என்று மக்களுக்கு வியப்புத் தோன்றிற்று. அவர்கள், "எங்கே அம்மா போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்கள். "கௌதமரிடம் போகிறேன்," என்று அவள் விடை சொன்னாள்.

அடுத்தநாள் காலையில் மக்கள் ஜேதவன ஆராமத்திற்குப் புத்தரின் உபதேசங்களைக் கேட்கச் சென்று கொண்டிருந்தபோது, சுந்தரி எதிரில் வந்துகொண்டிருந்தாள். "அவர்கள் வியப்படைந்து எங்குச் சென்று வருகிறீர்?" என்று கேட்டார்கள். "கௌதமரிடம் இருந்து வருகிறேன். இராத்திரி அங்குத் தங்கியிருந்தேன்," என்று கூறினாள். அன்று மாலையிலும் சுந்தரி அவர்களுக்கு எதிர்ப்பட்டாள். "எங்குப் போகிறீர்கள் அம்மா?" என்று கேட்டார்கள். "கௌதம முனிவரிடம் போகிறேன். இரவு முழுதும் அங்கே தங்கியிருப்பேன்," என்று விடைகூறிச் சென்றாள். அடுத்த நாள் காலையிலும் அவள் அவர்களுக்கு எதிர்ப்பட்டாள். "எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்கள். "ஏன்? கௌதம முனிவரிடம் இரவில் தங்கிவிட்டு வருகிறேன்," என விடைகூறிச் சென்றாள்.

இவ்வாறு பல நாட்கள் சென்றன. ஒவ்வொரு நாளும் சுந்தரி காலையிலும் மாலையிலும் ஜனங்கள் வரும்போதும் போகும்போதும் எதிர்ப்பட்டாள். எதிர்ப்படும் போதெல்லாம் அவர்கள் சுந்தரியை, "எங்கே போகிறாய்? எங்கிருந்து வருகிறாய்?" என்று கேட்பார்கள். "கௌதம புத்தரிடம் போகிறேன் இரவில் அவருடன் தங்கியிருப்பேன்," "கௌதமரிட

மிருந்து வருகிறேன், இரவில் அவருடன் தங்கியிருந் தேன்,'' என்று அவள் விடை கூறுவாள். ஜனங்கள் பலவாறு பேசத் தலைப்பட்டார்கள். இவளுடைய வயது, அழகு, எடுத்துச் செல்லும் பொருள்கள், செல் லும் நேரம், திரும்பும் காலம் இவையெல்லாம் மக்கள் மனத்தில் ஐயம் உண்டாக்கிவிட்டன. 'சந்நியாசினி யாகிய சுந்தரிக்கும் துறவியாகிய கௌதம புத்தருக்கும் ஏதோ கூடா ஒழுக்கம் உண்டுபோல் தெரிகிறது,' என்று பேசிக்கொண்டார்கள். ஊர் வாயை மூட உலை மூடி யுண்டா? அதிலும், அவளே தன் வாயால் சொல் லும்போது, மக்கள் அவதூறு பேசுவதற்குச் சொல்ல வேண்டுமா! இந்தச் செய்தி நகரத்தில் இரகசியமாக வும், வெளிப்படையாகவும் பேசப்பட்டது. இதன் உண்மையை அறிய மக்கள் காலையிலும் மாலையிலும் அவ்வழியாக வரத்தொடங்கினார்கள். சுந்தரி, தவ றுமல் அவர்களுக்கு எதிர்ப்பட்டுக்கொண்டே யிருந் தாள். நகரம் முழுவதும் இதைப்பற்றிய பேச்சுபேசப் பட்டது. பௌத்த பிக்ஷுக்களைப்பற்றியும், கௌதம புத்தரைப்பற்றியும் இழிவாகப் பேசத் தலைப்பட்டனர்.

* * *

ஒருநாள் காலையில் சுந்தரி கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்தாள். அவளுடைய உடம்பு, ஜேதவன ஆராமத் துக்கு அருகில் குப்பை மேட்டிலே கிடந்தது. மார்பில் கத்தியால் குத்துப்பட்டுப் பிணமாகக் கிடந்தாள். இச் செய்தியறிந்து ஏராளமான ஜனக்கூட்டம் கூடி விட்டது. சுந்தரி சார்ந்திருந்த மதத்துத் துறவிகளும் பெருங் கூட்டமாய் அவ்விடம் வந்துவிட்டனர். அவர்கள் கூச்சலிட்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். 'எங்கள் மதத்துச் சுந்தரியை பௌத்தப் பிக்ஷுக்கள்

கொலை செய்து விட்டார்கள்,' என்று குற்றம் சாட்டினர். பிறகு அந்தத் துறவிகள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து அரசனிடம் முறையிடச் சென்றார்கள். அவர்கள் பின்னே ஜனக்கூட்டம் பெருந்திரளாகச் சென்றது.

அரண்மனையை யடைந்து அரசன் அவைக்களம் சென்றார்கள். "எங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்தவளாகிய சுந்தரி என்னும் சந்நியாசினியை, பௌத்த பிக்ஷுக்கள் கொலைசெய்து குப்பைமேட்டில் போட்டுவிட்டார்கள். இது முறையா? தகுமா?" என்று முறையிட்டார்கள்.

"ஏன் கொலை செய்தார்கள்?" என்று கேட்டார் அரசர்.

"சுந்தரி அழகுள்ள ஸ்திரீ. அவளுக்கும் கௌதம புத்தருக்கும் சிலகாலமாகக் கூடாவொழுக்கம் ஏற்பட்டிருந்ததாக ஊரில் பேசிக்கொண்டார்கள். அந்தக் குற்றத்தை மறைப்பதற்காக அவருடைய சீடர்கள் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்," என்று கூறினர் சமய வாதிகள்.

"இன்னார் கொலை செய்தார் என்பதற்குச் சான்று ஏதேனும் உண்டோ?"

"இல்லை. இன்று காலையில் சுந்தரியின் பிணம் பௌத்த பிக்ஷுக்களுடைய குப்பைமேட்டில் கிடக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டோம். போய்ப் பார்த்தோம். அங்கே பிணம் கிடக்கிறது," என்றார்கள்.

"நல்லது! குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிப்பது எங்கள் வேலை. நீங்கள் போய், உங்கள் மதத்துச் சுந்தரியின் பிணத்தை அடக்கம் செய்யுங்கள்," என்று கூறினார் அரசர்.

சமயவாதிகள் திரும்பிவந்து, சுந்தரியின் பிணத்தை அடக்கம் செய்வதற்காகச் சுடுகாட்டிற்கு ஊர்வலமாகக் கொண்டுபோனார்கள். போகும்போது, "பௌத்த பிக்ஷுக்கள் சுந்தரியைக் கொன்றுபோட்டார்கள்," என்று தெருவில் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு சென்றார்கள். பௌத்தர்களைப் பற்றியும், கௌதம புத்தரைப்பற்றியும் முன்னமே ஏற்பட்டிருந்த அபவாதத்தோடு இவர்கள் செய்த பிரசாரம், மக்களிடத்தில் வெறுப்பையுண்டாக்கிற்று. பௌத்தபிக்ஷுக்களைப் பற்றி பலவாறு அவதூறு பேசத் தொடங்கினார்கள். போலித் துறவிகள், பகல் சந்நியாசிகள் என்றும், கொலைகாரக் கூட்டம் என்றும், மக்களை ஏமாற்றுகிறவர்கள் என்றும் நகரமெங்கும் பௌத்த பிக்ஷுக்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டார்கள். பிக்ஷுக்களைக் காண்கிற இடத்தில் அவர்களை நிந்தித்துப் பேசியும், இழிவுபடுத்தியும் அவமரியாதை செய்யத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் மீது வசைமாரி பொழியப்பட்டது. பௌத்தர்களுக்கு முன்பிருந்த பெருமதிப்பும் கௌரவமும் மரியாதையும் பறிபோயின. நிந்தனையும் ஏசலும் கேலிப்பேச்சும் பிக்ஷுக்களின்மேல் வீசி எறியப்பட்டன.

பிக்ஷுக்களின் நிலைமை மோசமாய்விட்டது. அவர்கள் வெளியே தலைகாட்ட முடியவில்லை. அவர்கள் பகவன் புத்தரிடம் சென்று, தங்கள்மீது மக்கள் சுமத்தும் பழியையும், நிந்தனைகளையும் கூறினார்கள். தங்கள்மீது மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள வெறுப்பை நீக்காவிட்டால், தங்கள்மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் வீண்பழியைப் போக்காவிட்டால், பௌத்த மதமே அழிந்துவிடும் என்று முறையிட்டார்கள்.

பகவன் புத்தர் அமைதியோடு இவர்கள் கூறியதைக் கேட்டார். கடைசியில், "பிக்ஷுக்களே! பொய் கூறுகிறவர்கள் நரகம் அடைவார்கள். வீண்பழி சுமத்துகிறவர்களும் நரகம் அடைவார்கள். உண்மை வெளிப்படும். நீங்கள் அஞ்சவேண்டா," என்று அருளினார்.

* * *

நகரத்துக்கு வெளியே யிருக்கும் மதுபானக் கடையிலே வழக்கம்போலக் குடிகாரர்களின் ஆர்ப்பாட்டம் அதிகமாயிருந்தது. வெறியாட்டமும், கூச்சலும் ஏசலும், பிதற்றலும் பேச்சும் உச்சநிலையில் இருந்தன. சுந்தரியின் கொலையைப்பற்றிய பேச்சும் அங்குப் பேசப்பட்டது.

"சுந்தரியைக் கொன்னுபூட்டாங்கடா. அவன்களை சும்மாவிடரனு பார்," என்று கூறி ஒரு வெறியன் மார்தட்டி மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு, குடிமயக்கத்தில் நிற்கமுடியாமல் தள்ளாடினான்.

அப்பொழுது இன்னொரு குடியன், "அடே, என்னடா சொன்னே! என்ன செய்வே நீ? கிட்ட வாடா. அவளே குத்தினமாதிரி ஒரே குத்துலே யமலோகம் அனுப்பிடுறேன்," என்று சொல்லி, கத்தியால் குத்துவது போலக் கையை ஓங்கி அவனைக் குத்தவந்தான். ஆனால், குடிமயக்கத்தினால் கீழே விழுந்தான். எழுந்திருக்க முடியாமல் உட்கார்ந்தபடியே மேலும் உளறினான். "டேய்! நான் யார் தெரியுமா? ஆம்பளேடா; சிங்கக் குட்டி!" என்று வீரம்பேசி மீசையை முறுக்கினான்.

"ஆமாண்டா பொம்பளெயே கொன்னுபூட்ட ஆம்பளேடா இவன்! ஆம்பளேயாம். ஆம்பளே மீசெயெ பாரு!" என்று பேசினான் மற்றவன்.

"என்னடா சொன்னே. இதோர் பார் உன்னை கொன்னுடறேன்," என்று கோபத்தோடு எழுந்து பாய்ந்தான்; வெறிமயக்கத்தில் விழுந்தான்.

இந்தச் சமயத்திலே நாலைந்து ஆட்கள் அவர்களை அணுகி அவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் சாதாரண ஆட்களைப்போலக் காணப்பட்ட போதிலும், உண்மையில் அரசாங்கச் சேவகர்கள், சுந்தரியின் கொலையைப்பற்றிப் புலன் விசாரித்து உண்மைக் கொலையாளியைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட சேவகர்கள். குடிகாரர்கள் அடுத்த நாள் நீதிமன்றத்திலே நிறுத்தப்பட்டனர். விசாரணையில், சுந்தரியைக் குத்திக் கொன்றவன் அந்தக் குடிகாரன் என்றும், மற்றக் குடிகாரன் அவனுக்கு உதவியாக இருந்தவன் என்றும் தெரிந்தது.

"சுந்தரியை ஏன் கொலைசெய்தீர்கள் ?" என்ற கேள்விக்கு யாரும் எதிர்பாராத விடைவந்தது. பௌத்த மதத்தாருக்கு மாருக இருக்கிற வேறு மதத்துச் சந்நியாசிகள் சிலர், தங்களுக்குக் காசு கொடுத்து, சுந்தரியைக் கொன்று, பௌத்த சந்நியாசிகள் தங்கியிருக்கும் ஜேதவனத்துக் குப்பைமேட்டில் போட்டு விடும்படி சொன்னுர்கள் என்றும், பெருந்தொகை கொடுத்தபடியால் அதற்குத் தாங்கள் உடன்பட்டு அவளைக் கொன்றுவிட்டதாகவும் சொன்னுர்கள். இந்தச் செய்தி பெரிய பரபரப்பை உண்டாக்கிவிட்டது.

பணம் கொடுத்துக் கொலை செய்யச் சொன்ன சந்நியாசிகள் இன்னின்னுர் என்பதையும் அவர்கள் கூறினுர்கள். அந்தச் சந்நியாசிகள் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டனர். அவர்கள்

முதலில் தங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்று கூறினார்கள். ஆனால், தப்ப முடியவில்லை. இவர்கள்தாம் தங்களை இரகசியமாக அழைத்துச் சுந்தரியைக் கொலை செய்யும்படித் தூண்டினார்கள் என்று கொலை செய்தவர்கள் சான்றுகளோடு கூறினார்கள். கடைசியில் சந்நியாசிகள் தங்கள் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டார்கள். "உங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்த சந்நியாசினியாகிய சுந்தரியை நீங்களே கொலை செய்யச் செய்ததின் காரணம் என்ன?" என்ற கேள்விக்கு விசித்திரமான விடை கிடைத்தது. "பௌத்த மதத்துக்கு நாட்டில் பெரிய செல்வாக்கும் மதிப்பும் இருக்கிறபடியினாலே, தங்கள் மதத்தை மக்கள் முன்போல் மதிப்பதில்லை. ஆகையினாலே, பௌத்தமதத்துத் தலைவராகிய புத்தர் மேல் கூடாவொழுக்கப் பழிசுமத்தி அவர் செல்வாக்கைக் குறைக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் கருதினார்களாம். அதற்குச் சுந்தரியின் உதவியை நாடினார்களாம். அவளும் அதற்கு உடன்பட்டு நாட்டிலே பொய்வதந்தியை உண்டாக்கினாள். தனக்கும் புத்தருக்கும் கூடாவொழுக்கம் உண்டு என்பதாக மக்களைக் கருதும்படி செய்தாள். மக்களில் பெரும்பான்மையோர் இந்த வதந்தியை நம்பினார்கள். இந்தச் சமயத்தில் சுந்தரியைப் பௌத்தர்கள் கொலை செய்துவிட்டார்கள் என்று மக்கள் நம்பினால், பௌத்தர்களுக்குச் அடியோடு செல்வாக்கு இல்லாமல் போகும் என்று கருதிச் சுந்தரியைக் கொலைசெய்யும்படி ஏற்பாடுசெய்தார்களாம். இந்தச் செய்தி விசாரணையில் வெளியாயிற்று.

கொலைசெய்யத் தூண்டியவர்களையும், கொலை செய்தவர்களையும் நகரத் தெருக்களில் ஊர்வலமாக

அழைத்துக்கொண்டுபோய் இவர்கள் செய்த சூதுகளை யும், புரட்டுக்களையும் மக்களுக்கு வெளிப்படுத்தும்படி அரசர் சேவகர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். அதன் படியே இவர்கள் நகரமெங்கும் சுற்றிக்கொண்டு வரப் பட்டனர். பிறகு, அவர்கள் குற்றத்திற்குத் தக்கபடி தண்டனை கொடுக்கப்பட்டனர்.

நகரமக்கள் உண்மை அறிந்த பிறகு ஆச்சரிய மடைந்தார்கள். சுந்தரி வேண்டுமென்றே பொய்ப் பிரசாரம் செய்து மக்களை நம்பச் செய்ததை எண்ணி அவள்மேல் கோபங்கொண்டார்கள். பௌத்த பிக்ஷுக்களின்மேல் மக்கள் வீணாக அவதூறு பேசி நிந்தனை செய்ததை எண்ணி மனம் வருந்தினார்கள். பௌத்த மதம் நாளுக்கு நாள் மக்களிடம் செல்வாக்கு அடைந்து சிறப்புப் பெறுவதைப் பொறாமல், வேறு மதத்துச் சந்நியாசிகள் வஞ்சனையாகச் செய்த சூது, வீண்பழி என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொண் டார்கள்.

அன்றுமுதல் பௌத்தர்களிடம் மக்களுக்கு முன் பிருந்ததைவிட நல்ல அபிப்பிராயமும் நன்மதிப்பும் ஏற்பட்டன. அன்பாகவும் ஆதரவாகவும், புத்தரைப் போற்றினார்கள்.

11. அஜாதசத்துருவின் அதிகார வேட்கை

பகவன் புத்தருக்கும் அவருடைய பௌத்த மதத்திற்கும் நாட்டிலே அதிக செல்வாக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. மகதநாட்டு மன்னராகிய பிம்பசார அரசர், புத்தருடைய தொண்டராக இருந்து பௌத்த மதத்தின் வளர்ச்சிக்காகப் பல பெருந்தொண்டுகள் செய்து வந்தார். ஆகவே, மற்ற மதங்களைவிடப் பௌத்தமதம் அதிகப் புகழும் பெருமையும் மதிப்பும் பெற்று இருந்தது.

புத்தருடைய மருகன் தேவதத்தன் என்பவன் பௌத்தமதத்தில் சேர்ந்து பிக்ஷுவாக இருந்தான். பௌத்தமதத்திற்கிருந்த புகழையும் பெருமையையும் கண்டு இவனுக்கு ஓர் ஆசை—தகுதியற்ற ஒரு பேராசை உண்டாயிற்று. பிக்ஷு சங்கத்திற்கும் பௌத்த மதத்திற்கும் தானே தலைவனாகவேண்டும், பகவன் புத்தர் அடைந்துள்ள சிறப்பையும் புகழையும் தான் அடைய வேண்டும் என்பதுதான் இவனுக்கு உண்டான பேரவா. இந்தப் பதவிக்குச் சிறிதும் தகுதியற்ற இவன் இந்தப் பதவியில் அமர உறுதி செய்துகொண்டான். ஆனால், பகவன் புத்தரும் பிம்பசார அரசரும் உயிரோடு உள்ளவரையில் தனக்கு இந்தத் தலைமைப் பதவி கிடைக்காது என்பதை நன்றாக அறிந்தான். ஆகவே, பகவன் புத்தரைக் கொன்றுவிட்டு அவர் இடத்தைத் தான் கைப்பற்றவும், பிம்பசார அரசனைக் கொன்றுவிட்டு அவர் இடத்தில் அவருடைய மகனும் தன் சீடனுமாகிய அஜாதசத்துருவை அரசனாக்கவும் எண்ணங்கொண்டான். இந்த எண்ணத்தில் உறுதியும் ஊக்கமும் கொண்டு,

தன்னுடைய கருத்து நிறைவேறும் வகையில் சுறு சுறுப்பாக வேலைசெய்யத் தொடங்கினான்.

அரசகுமாரனான அஜாதசத்துரு அரண்மனையிலே தனித்திருந்த சமயத்தில் தேவதத்தன் சென்று அவனைக் கண்டான். தேவதத்தனிடத்தில் அஜாத சத்துரு பயபக்தியுடையவன்; அவனிடத்தில் மதிப் புடையவன்; தேவதத்தனும் அரசகுமாரனைத் தன் சீடன் முறையில் வைத்துப் பழகிவந்தான். அஜாத சத்துரு, தேவதத்தனைப்போலவே இயற்கையில் தற் பெருமையும் அதிகார ஆசையும் உள்ளவன். தேவ தத்தன், ஆசை வார்த்தைகளைப் பேசி அஜாதசத்துரு வின் மனத்தில் அதிகார வேட்கையைத் தூண்டிவிட் டான். "நீ அரசகுமாரன், இளைஞன், ஊக்கமும் ஆற்றலும் உள்ள வீரன்! நீ அரசனாக இருந்தால் மற்ற அரசர்கள் எல்லோரையும் வென்று நீ சக்கரவர்த்தி யாக விளங்குவாய். இந்தக் கிழ அரசர், பிம்பசார அரசர், சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து வீணாகக் காலங்கழிக் கிறார். உன்னைப்போன்ற வாலிபன் அன்றோ அரசனாக அமரவேண்டும்? நீ ஏன் அரசனாகக் கூடாது? உன்னு டைய ஆற்றலையும், வீரத்தையும், திறமையையும் வீணாக்கிவிடுகிறாய். நீ மகத தேசத்தின் அரசனாகவும் நான் பௌத்தமதத்தின் தலைவனாகவும் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாகஇருக்கும்! கிழவர்களாகிய பிம்பசார அரசனும், பகவன் புத்தரும் ஏன் பதவிகளில் இருக்க வேண்டும்? இந்தப் பதவிகளில் நம்மைப்போன்ற இளைஞர்கள் அமர்ந்தால் எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்யலாமே," என்று பேசினான்.

தேவதத்தன் பேசிய வார்த்தைகள் அஜாதசத்துரு வின் மனத்தில் அதிகார வேட்கையையும், அரச பதவி

ஆசையையும் தூண்டிவிட்டன. தன் தந்தையாகிய பிம்பசார அரசரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி மகத நாட்டின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து அரசாட்சியையும் அதிகாரத்தையும் தான் செலுத்தவேண்டும் என்னும் ஆசைத் தீ அவன் மனத்தில் கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கிற்று. உடனே அவன் செயல் ஆற்றத் தொடங்கினுன்.

குற்றுவாள் ஏந்திய கையுடன் அரண்மனையிலேயே அஜாதசத்துரு இரவும் பகலும் சுற்றித் திரிந்தான். அவனுடைய கண்களும் நடவடிக்கையும் அவன் ஏதோ தகாத செயலைச் செய்யத் துணிந்தவன் போலக் காணப்பட்டன. பிம்பசார அரசர் தனித்திருக்கும்போது அந்த அறையிலே குற்றுவாளுடன் புகுவதற்குப் பல முறை முயன்ருன். அவன் அவ்வாறு நுழைவதைக் காவல் சேவகர் தடுத்துவிட்டனர். அரசகுமாரனுடைய நடவடிக்கைகள் காவல் சேவகர் மனத்தில் ஐயத்தை உண்டாக்கின. அவர்கள் அரசனிடம் சென்று இந்தச் செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள். அரசர் இவர்கள் கூறியதை நம்பவில்லை. "அரசகுமாரன் இவ்வாறு செய்யமாட்டான். நீங்கள் ஐயப்படுவது தவறு," என்று அவர் கூறினுர்.

அஜாதசத்துரு தன் எண்ணத்தை முடிக்க ஊக்கமாக இருந்தான். கட்டாரியும் கையுமாக அரசர் இருக்கும் இடங்களில் நடமாடிக்கொண்டிருந்தான். சேவகர் அவனைக் காணும்போது, அவர்கள் முகத்தில் விழிக்காமல் முகத்தை வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக்கொண்டான். காவல் சேவகருக்கு அரசகுமாரன் மீது மேன்மேலும் ஐயம் அதிகப்பட்டது. அவர்கள் மற்றும் ஒரு

முறை அரசகுமாரன் நடவடிக்கையைப்பற்றி அரச ரிடம் கூறினார்கள்.

அரசர் அஜாதசத்துருவை அழைத்து, "குமார! கட்டாரியும் கையுமாக அரண்மனையிலே இரவும் பகலும் நடமாடுவதாகக் காவல் சேவகர் கூறுகிறார்கள். நீ யாரையோ கொலைசெய்ய எண்ணங்கொண்டிருப்ப தாக அவர்கள் ஐயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் கூறுவது பொய் அல்லவா?" என்று கேட்டார்.

"அவர்கள் கூறுவது உண்மை," என்றான் அரச குமாரன். இந்த விடை அரசருக்கு வியப்பை யுண் டாக்கிற்று.

"நீ ஏன் அவ்வாறு செய்கிறாய்?"

"தங்களைக் கொல்வதற்காக!"

"எதற்காகக் கொல்லவேண்டும்?"

"அரச பதவிக்காக."

"பிள்ளையின் பகைமையோடு அரசாள்வது சிறந்த தன்று. நீ விரும்புவதுபோல் உனக்கு ஆட்சியைத் தரு கிறேன். இன்று முதல் நீயே மகத தேசத்து மன்னன்!"

அரசர் அப்பொழுதே அஜாதசத்துருவிடம் அர சாட்சியைக் கொடுத்துவிட்டார். அன்று முதல் மகத தேசத்தின் மன்னன் அஜாதசத்துரு என்பதை நாட் டில் பறையறைந்து தெரிவிக்கச் செய்தார்.

அஜாதசத்துரு அரசாட்சியைப் பெற்றுக்கொண்ட வுடன், தன் தந்தையாகிய பிம்பசார மன்னனுக்கு உயர்ந்த மரியாதைகளைச் செய்தான். ஆனால், தேவ தத்தனுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. பிம்பசார அரசன் உயிரோடு உள்ளவரையில் தன் எண்ணம் நிறை வேறாது என்று அவன் கருதினான். அவன், அரசபத

வியில் இருக்கும் அஜாதசத்துருவிடம் வந்து தனது தீய எண்ணங்களை அவனுக்குக் கூறி அவனை மேலும் குற்றச்செயல்களைச் செய்யத் தூண்டினான்.

"நீ அரசாட்சியைப் பெற்றுக் கொண்டதினாலே மட்டும் பயன் இல்லை. உன் தந்தை பிம்பசார அரசனிடம் இன்னும் அதிகாரம் இருக்கிறது. அவரைப் பின்பற்றி அவரை ஆதரிப்பவர் பலர் நாட்டில் இருக்கிறார்கள். உன் தந்தை உயிருடன் இருக்கிறவரையில், உனக்கு முழு அதிகாரமும் கிடைக்காது. அது போலவே, புத்தருடைய செல்வாக்கு நாட்டிலே பலமாக இருக்கிறது. அவரை ஒழிக்கும் வரையில் எனக்கும் பௌத்தமதத் தலைமைப் பதவி கிடைக்காது..." என்று பற்பல கொடிய யோசனைகளைக் கூறினான்.

அதிகாரங்களைப் பெறுவதற்குப் பேரவாக்கொண்டிருந்த அரசகுமாரன், தேவதத்தனுடைய யோசனைகளைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. முழுவதும் ஏற்றுக் கொண்டான். தன் தந்தையைக் கொன்றுவிட மனம் துணிந்தான். பகவன் புத்தரைக் கொல்வதற்காகத் தேவதத்தனுக்கு உதவி செய்யவும் துணிந்தான்.

தன் தந்தையாகிய பிம்பசார அரசனைப் பட்டினி போட்டுக் கொல்ல முடிவு செய்தான். ஆகவே, தன் தந்தையைச் சிறைச்சாலையில் அடைத்து அவருக்கு ஒருவரும் உணவு கொடுக்கக் கூடாதென்று கண்டிப்பாகக் கட்டளையிட்டான்.

அரண்மனையின் ஒருபுறத்திலே பிம்பசார அரசன் அமைத்திருந்த புத்த சேதியத்தை யாவரும் தொழக் கூடாதென்றும் அதற்குச் சிறப்புச் செய்யக்கூடாதென்றும் கண்டிப்பான கட்டளையிட்டான்.

இந்தப் புத்த சேதியத்திலே (சிறு கோயிலிலே) பிம்பசார அரசன், பகவன் புத்தருடைய, தலைமயிர் ஒன்றைப் பொற் பேழையில் வைத்து அதை நாள் தோறும் போற்றிச் சிறப்புச் செய்துவந்தான். அரண் மனையில் இருந்தவர் எல்லோரும் இந்தச் சேதியத்தைத் தொழுதுவந்தார்கள். புத்தருடைய செல்வாக்கைக் குறைக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தோடு அஜாத சத்துரு இந்தச் சேதியத்தை ஒருவரும் தொழக்கூடா தென்று கட்டளையிட்டான்.

அரசனுடைய ஆணைப்படி ஒருவரும் சேதியத் திற்குச் செல்லவில்லை. சேதியம் பாழடைந்து காணப் பட்டது. திருவலகிட்டுத் தரையைத் தூய்மைப்படுத் தாதபடியினாலே புழுதி படிந்திருந்தது. திருவிளக்கு ஏற்றாதபடியினாலே இருளடைந்திருந்தது.

அரண்மனையிலே ஊழியம் செய்யும் சிறீமதி என்ப வள் பகவன் புத்தரிடம் பற்றுடையவள்; மிகுந்த பக்தி யுடையவள்; சமயம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் புத்த ருடைய உபதேசங்களைக் கேட்டு இன்புறுகிறவள். சிறீமதி, சேதியம் பாழடைந்து கிடப்பதைக் கண்டாள். அதன் காரணத்தையும் அறிந்தாள். மனம் வருந் தினாள். அரசன் ஆணையை மீறிச் சேதியத்தைச் சிறப் புச்செய்யத் துணிந்தாள். இப்படிச் செய்வதனாலே தன் உயிரைக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை இவள் நன்கறி வாள். உயிரைக் கொடுக்கவும் முடிவு செய்து கொண்டாள்.

சிறீமதி சேதியத்துக்குச் சென்றாள். சென்று, திருவலகிட்டுத் தூய்மைப்படுத்தினாள். விளக்கு ஏற்றி வைத்தாள். மலர்களை மாலையாகக் கட்டி அதனைச் சூட்டி அழகுபடுத்தினாள். சேதியம் பொலிவு பெற்றி

ருப்பதைக் கண்டு மனம் பூரித்தாள். தலை வணங்கிப் பணிந்து தொழுதாள். அப்போது அவளுடைய மனத்திலே அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் பொங்கிற்று.

சிறீமதி சேதியத்திற்குச் சிறப்புச் செய்து வணங்கிய செய்தி அஜாதசத்துருவின் காதுக்கு எட்டிற்று. அரண்மனை ஊழியக்காரி ஒருத்தி தன் ஆணையை மீறி நடந்ததற்காக அவன் அடங்காச் சினங்கொண்டான். அவளை அழைத்துவரும்படி ஆணையிட்டான். சிறீமதி தனக்குக் கிடைக்கப்போகிற தண்டனை இன்னதென்பதை நன்ருக அறிவாள். ஆனாலும், அவள் சிறிதும் கவலைப்படாமல் மகிழ்ச்சியோடு அரசன் முன் சென்று வணங்கி நின்ருள்.

அஜாதசத்துருவின் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தன. "நமது கட்டளையை மீறி நீ சேதியத்திற்குச் சிறப்புச் செய்தாயா?" என்று கேட்டான்.

"ஆம். அரசே! அரசருடைய கட்டளையை மீறி நடந்தேன். ஆனல், பழைய அரசரின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தேன்."

இறுமாப்புள்ள அஜாதசத்துருவுக்கு, இவள் கூறிய விடை பெருஞ்சினத்தை யுண்டாக்கிற்று. அவன் கோபத்தினுல் ஆவேசங் கொண்டான்.

"ஆ......" என்று எழுந்தான். அதே சமயத்தில் அவனுடைய இடதுபுறத்து அரையில், உறையிலே கிடந்த குற்றுவாள் அவனுடைய வலக்கையில் காணப்பட்டது. அடுத்த விநாடியில், கட்டாரி அவள் மார்பிலே பாய்ந்தது.

இந்த முடிவைச் சிறீமதி முன்னமே அறிந்து எதிர்பார்த்திருந்தவள் ஆகையால், அவள் வியப்படைய

வில்லை. வருத்தம் அடையவும் இல்லை. வேரற்ற மரம் போல் கீழேவிழுந்தாள். குத்துண்ட மார்பிலிருந்து குபு குபுவென்று சூடான சிவந்த இரத்தம் வெளிப்பாய்ந் தோடியது. உடலைவிட்டுப் பிரியும் உயிர் சிறிதுநேரம் துடிதுடித்தது. ஆனால்,—என்ன வியப்பு!—அவள் முகத்தில் சிரிப்பும் மகிழ்ச்சியும் காணப்பட்டன. தான் சாகிறதற்காக அவள் வருத்தம் அடையவில்லை. "பக வன் புத்தருடைய சேதியத்தைச் சிறப்புச் செய்தேன். விளக்கேற்றி வணங்கினேன்," என்னும் எண்ணம் அவ ளுக்கு மன அமைதியைத் தந்தது.

பிறகு, சில நிமிடங்களில் அவள் உயிர் உடலை விட்டு நீங்கியது. அவள் பிணமானாள். ஆனால்......! அந்தச் சிரிப்பும் மகிழ்வும் அமைதியும் அவள் முகத்தை விட்டு நீங்கவில்லை.

12. நச்சுப் பாம்பு

நள்ளிரவு; சிராவத்தி நகரத்தின் கோட்டைக் கதவுகள் மூடப்பட்டுச் சேவகர் கண்ணுறங்காமல் காவல்புரிகின்றனர். நகரமக்கள் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கும் அமைதி. இந்த நள்ளிர விலே கள்ளர் சிலர் கோட்டைக்குள் புகுந்தார்கள். மதில்சுவரில் ஏறி அவர்கள் உள்ளிறங்கவில்லை. நகரத் துக் கழிவுநீர், அகழியில் விழுகிற பெரிய சுருங்கை (சாக்கடை) வழியாகப் புகுந்து கள்ளர்கள் நகரத்திற் குள்ளே நுழைந்தார்கள். காவல் சேவகர் கண்களிற் படாமல், அந்நகரத்துச் செல்வப் பிரபுவின் மாளி கையை அடைந்தார்கள். சுவரில் கன்னம் வைத்து உள்ளே புகுந்து பொற்காசுகளையும், தங்க நகைகளை

யும், இரத்தினமாலை, முத்துமாலை முதலியவற்றையும் மூட்டை கட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் சாக்கடை வழியே அகழியில் இறங்கி வெளியே போய்விட்டார்கள். போகும் கள்ளர்கள் நகரத்துக்கப்பால்உள்ள வயல்களின் வழியாக நடந்தார்கள். வைகறைப்போது ஆயிற்று. வயலில் ஒருபுறம் உட்கார்ந்து, களவாடிய பொருள்களைப் பங்கிடத் தொடங்கினார்கள்.

கள்ளர்கள் களவாடிய பொருள்களைப் பங்கிடுவதில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்கும்போது சற்றுத் தொலைவில் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. "சுருக்காக நடங்கடா," என்னும் குரலும் கேட்டது. கள்ளர்கள், அரச சேவகர் தங்களைப் பிடிக்க வருகிறார்கள் என்று கருதி அச்சங்கொண்டு எழுந்து ஓட்டம் பிடித்தார்கள். உயிருக்குத் தப்பி ஓடுகிற அவசரத்தில் பொற்காசு மூட்டையையும் முத்துமாலைகளையும் விட்டு ஓடிவிட்டார்கள்.

கள்ளர்கள் நினைத்ததுபோல நகரக் காவலர் அங்கு வரவில்லை. அங்கு வந்தவன் அந்த வயலுக்குரிய குடியானவன். விடியற்காலையில் வயலை உழுவதற்காக அவன் எருதுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தான். அவன் எருதுகளிடத்தில் அன்புள்ளவன். அவன் எருதுகளிடம் "சுருக்காக நடங்கடா," என்று கூறியதைத் தான், கள்ளர் தங்களைச் சேவகர் பிடிக்கவருவதாகக் கருதி ஓட்டம் பிடித்தார்கள். குடியானவன் தன் வயலுக்கு வந்ததும் எருதுகளை ஏரில் பூட்டி நிலத்தை உழத்தொடங்கினான். கள்ளர் தன் வயலில் தங்கியிருந்ததும், தன் வருகையை யறிந்து அவர்கள் ஓடிவிட்டதையும் அவன் அறியவில்லை. தன் வயலில் ஒருபக்கத்

திலே பொற்காசு மூட்டையும் முத்துமாலையும் கிடப்பது அவனுக்குத் தெரியாது. வைகறை இருட்டிலே வயலை உழுதுகொண்டிருந்தான்.

அந்தக் காலத்தில் பகவன் புத்தர் சிராவத்தி நகருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தோட்டத்திலே எழுந்தருளியிருந்தார். விடியற்காலையில் ஆசனத்தில் அமர்ந்து, அன்று உலகத்திலே நடைபெறப்போகிற விசேஷ காரியங்களைத் தமது ஞானக்கண்களாற் காண்பது அவருடைய வழக்கம். இவ்வழக்கப்படி பகவன் புத்தர் ஞானக் காட்சியில் அமர்ந்திருந்தபோது, கள்ளர்கள் விட்டுச் சென்ற பொற்காசு மூட்டையினால் இந்தக் குடியானவனுக்குக் கொலைத் தண்டனை கிடைக்கப் போவதை அறிந்தார். குற்றமற்ற இக்குடியானவன் வீணாக உயிரிழக்கப்போவதைத் தடுக்கவேண்டும் என்று திருவுளங்கொண்டார். தம்முடைய அணுக்கத் தொண்டரான ஆனந்தரை விளித்து, "ஆனந்த! சற்று உலாவி வரலாம்; வா," என்றார்.

"அப்படியே," என்று ஆனந்தர் பகவருடைய கைத்தடியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து வணங்கினார்.

இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். குடியானவன் உழுதுகொண்டிருந்த வயலின் பக்கமாக அவர்கள் வந்தார்கள். பகவரைக் கண்ட குடியானவன் உழுவதை நிறுத்தி, அவரிடம் வந்து வணங்கிக் கும்பிட்டான். பிறகு ஏரைப்பிடித்து முன்போல உழத்தொடங்கினான். பகவர் ஆனந்தருடன் நடந்தார். ஒரு பக்கத்தில் பணப்பையும், முத்துமாலையும் கிடப்பதைக் கண்டார். அவற்றை ஆனந்தருக்குக் காட்டி, "ஆனந்த! இதோ பார். ஒரு நச்சுப்பாம்பு," என்று கூறினார்.

அவற்றைக் கண்ட ஆனந்ததேரரும், "ஆமாம், பகவரே! கொடிய நச்சுப்பாம்பு," என்று சொன்னார். இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே இருவரும் போய்விட்டார்கள்.

இவர்கள் பேசியதைக் கேட்ட குடியானவன், தனக்குள் எண்ணினான்; "இந்த வயலைக் காலாகாலமாக உழுது பயிரிட்டு வருகிறேன். இதுவரையில் ஒரு பாம்பையும் இங்கு நான் கண்டதில்லை. இவர்கள் கூறுகிறபடி இங்கு நச்சுப் பாம்பு இருக்குமோ! போய் அதைக் கொன்றுபோடுகிறேன்," என்று பலவாறு நினைத்து அவன் உழுவதை நிறுத்தித் தாற்றுக்கோலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்திற்குப்போனான். போனவன், அங்குப் பாம்பைக் காணவில்லை. பொற்காசுகள் நிறைந்த பணப்பையும் முத்துமாலையும் கிடப்பதைக் கண்டான். கண்டு திகைத்தான். இதைத்தான் "நச்சுப் பாம்பு" என்று பகவன் புத்தரும் ஆனந்ததேரரும் கூறினார்கள் என்று அறிந்தான். என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் தயங்கினான். பிறகு, மண்ணை வாரி அதன்மேல் போட்டுவிட்டுப் பழையபடி ஏர் உழுதுகொண்டிருந்தான்.

பொழுது விடிந்தவுடன் சிராவத்தி நகரத்துச் சீமான் மாளிகையில் எல்லோரும் விழித்துக்கொண்டார்கள். மாளிகையில் கன்னம் வைக்கப்பட்டிருப்பதையும், பொன்னும் பொருளும் களவாடப்பட்டிருப்பதையும் அறிந்தார்கள். கள்வரைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகப் பிரபுவின் வேலைக்காரர்கள் புறப்பட்டுப் பல திசைகளிலும் சென்றார்கள். அவர்களில் சிலர் நகரத்துக்கு வெளியே வயல் பக்கமாகக் காலடிச் சுவடுகள் இருப்பதைக் கண்டு அவற்றின் வழியே போனார்கள்.

கடைசியில் கள்வர் தங்கியிருந்த வயலுக்கு வந்தார்கள். அங்கு வயலை உழுதுகொண்டிருந்த குடியானவனையும் ஒருபுறத்தில் அறை குறையாக மறைக்கப்பட்ட பணப் பையையும் கண்டார்கள். குடியானவன் மேல் அவர் களுக்கு ஐயம் உண்டாயிற்று. இரவில் களவாடிய பண மூட்டையை வயலில் வைத்துவிட்டு, தன்னைச் சந்தேகப்படாமலிருப்பதற்காக ஏர் உழுகிறான் என்று கருதினார்கள். பணப்பையையும் முத்துமாலையையும் எடுத்துக்கொண்டு குடியானவனையும் பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். போய் அரசன் முன்பு நிறுத்தி னார்கள்.

அரசர் வழக்கை விசாரணை செய்தார். கிடைத்த சான்றுகளைக்கொண்டு குடியானவன் கள்வனே என்று தீர்மானித்து, அக்காலத்து முறைப்படி களவுக் குற றத்திற்குக் கொலைத்தண்டனை கொடுத்தார். ஆகவே, சேவகர் குடியானவனைக் கொல்லக் கொலைக்களத் திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். போகும் வழியில் அவனை அடித்துக்கொண்டே போனார்கள். சேவகர் அடித்தபோதெல்லாம் குடியானவன், அன்று காலையில் புத்தர்பெருமானும் ஆனந்ததேரரும் பேசிய மொழி களைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறினான். "இதோ பார். ஆனந்த! நச்சுப் பாம்பு." "ஆமாம், பகவரே! கொடிய நச்சுப் பாம்பு." இந்த மொழிகளைத் தவிர அவன் வேறொன்றையும் கூறவில்லை. இதைக் கேட்ட சேவகர் வியப்படைந்தனர். "புத்த பகவான் பெயரையும் ஆனந்ததேரர் பெயரையும் அடிக்கடி நீ சொல்லுவதன் கருத்து என்ன?" என்று அவனைக் கேட்டார்கள். 'இந்த இரகசியத்தை அரசரிடம் தவிர வேறு ஒருவ ருக்கும் சொல்லக்கூடாது," என்றான் குடியானவன்.

'இதில் ஏதோ முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறது போலும்,' என்று சேவகர் தீர்மானம் செய்து, அவனை மறுபடியும் அரசர் முன்பு கொண்டுபோய், நடந்த செய்தியைக் கூறினார்கள். அரசர், "நீ கூறியதன் கருத்து என்ன?" என்று அவனைக் கேட்டார்.

குடியானவன் அன்று காலையில் நடந்ததைக் கூறினான். தான் விடியற்காலையில் வயலுக்குச் சென்று உழுதுகொண்டிருந்ததையும், அப்போது பகவன் புத்தர் ஆனந்ததேரருடன் அங்கு எழுந்தருளி வந்ததையும், அவர்கள் அங்கிருந்த பணப்பையைக் கண்டு பேசிக்கொண்டவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறினான். கூறி "அவர்கள் பணமூட்டையை நச்சுப்பாம்பு என்று சொன்னது என் விஷயத்தில் உண்மையாய் விட்டது. நான் பணத்தைக் களவுசெய்யாதவனாக இருந்தும் இந்தப் பணம் என் உயிருக்கு நஞ்சாக இருக்கிறது," என்று சொன்னான். இதைக் கேட்ட அரசர் தமக்குள் யோசித்தார். "இந்த ஆள், உலகத்துக்கே பெரியவர்களாக உள்ளவர்களைச் சான்று கூறுகிறான். இவனைப் பிடித்து வந்த சேவகர் கூறிய சான்றுகளோ இவன் கள்வன் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. ஒருவேளை இவன்மீது தவருகத் திருட்டுக் குற்றம் சாற்றப்பட்டிருக்குமோ? இதைத் தீர விசாரிக்கவேண்டும்," என்று இவ்வாறு யோசித்து அரசர், குடியானவனைக் கொலை செய்யாமல் சிறையில் வைக்கும்படி கட்டளை இட்டார்.

அன்று மாலை அரசர், புத்தர்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த சோலைக்குச் சென்று, பகவரை வணங்கி, "பகவரே! இன்று காலையில் தாங்கள் ஒரு குடியானவன் உழுதுகொண்டிருந்த வயலுக்கு எழுந்தருளினீர்களோ," என்று கேட்டார்.

"ஆமாம், அரசரே!"

"அங்குத் தாங்கள் என்ன கண்டருளினீர்கள்?"

"பொற்காசு நிறைந்த பணப்பையையும், முத்து மாலையையும் கண்டோம்."

"அப்பொழுது தாங்கள் என்ன அருளிச் செய்தீர்கள்?"

தாம் ஆனந்தரிடம் கூறியதையும், அதற்கு ஆனந்தர் மறுமொழியாகக் கூறியதையும் பகவர் அரசனுக்குத் தெரிவித்தருளினார். அரசருக்கு உண்மை புலப்பட்டது. குடியான்வன் களவு செய்தவன் அல்லன். வேறு யாரோ களவு செய்து அவன் வயலில் போட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். பகவன் புத்தர் பணப்பையைப் பார்த்த பிறகுதான் குடியானவன் அதைக் கண்டிருக்கிறான். குடியானவன் களவாடினவனாக இருந்தால் அவ்விதமாக எல்லோர் கண்களுக்கும் படும்படி அதை வைத்திருக்க மாட்டான். இவ்வாறு யோசித்து அரசர், பகவரிடம் இவ்வாறு கூறினார்; "பகவரே! இந்தக் குடியானவன் தங்கள் திருப்பெயரைச் சான்று கூறியபடியால் உயிர் பிழைத்தான். இல்லையேல் அவன் உயிர் இன்றோடு முடிந்திருக்கும்," என்று கூறி அவரை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அரண்மனைக்குச் சென்று, குடியானவன் திருட்டுக் குற்றம் செய்தவன் அல்லன் என்றும், அவனை உடனே விடுதலை செய்யும்படியும் சேவகருக்குக் கட்டளையிட்டார். குடியானவன் உயிர் பிழைத்துப் பகவன் புத்தரை வாழ்த்திக்கொண்டே வீடு சென்றான்.

---

13. மலையில் உருண்ட பாறை

இராசகிருக நகரத்துக்கு அருகிலே குன்றுகளும் காடுகளும், தோட்டங்களும், தோப்புகளும் இருந்தன. ஆகவே, இவ்விடத்தில் இயற்கை அழகும் இனிய காட்சி களும் நிறைந்திருந்தன. கழுக்குன்றம் என்னும் பொருள் உள்ள கிச்சரகூடமலையும், அதன்மேல் வெளு வனம் என்னும் மூங்கில் காடும் இருந்தன. இந்தக் கிச்சரகூடமலையில் இருந்த வெளுவனத்திலே பகவன் புத்தர் தமது பிக்ஷு சங்கத்துடன் தங்கியிருந்தார். இந்த மலைக்கு அருகிலே ஒரு பெரிய மாந்தோப்பு இருந்தது. முனிவர்மலை என்னும் பொருள் உள்ள இசி கிலி அல்லது இசிகிரி என்னும் குன்று இன்னொருபுறம் காட்சியளித்தது. சித்திரகூட பர்வதம் என்னும் குன்று மற்றொரு பக்கத்தில் அமைந்திருந்தது. இம் மலையின் மேல் காளசிலை என்னும் பெயருள்ள கரிநிறமுள்ள பெரும் பாறை பார்ப்பவர் உள்ளத்திலே அச்சத்தை யும் வியப்பையும் உண்டாக்கிக் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தது. மற்றொரு பக்கம் பண்டவமலை இருந்தது. மத்தருச்சி என்னும் இடமும் மிருகதாய வனமும் இங்கு இருந்த மனத்திற்கினிய காட்சிக்குகந்த இடங்கள். மலைகளும் காடுகளும் தோப்புகளும் தோட் டங்களும் சூழ்ந்திருந்த இந்த இடம் இயற்கைக் காட்சி யின் எழிலும் வளமும் அமைந்திருந்தது. சூரியன் மறைகிற மாலை நேரத்திலே, செவ்வானம் பலவிதமான நிறங்களோடு காட்சி வழங்குகிற அந்திப்பொழுதிலே, இவ்விடம் பேரழகுபெற்று விளங்கிற்று. எழில்நிறைந்த இந்த இடத்திலே; மாலைநேரத்திலே பகவன்புத்தர் தமது சீடர்களுடன் நடந்து உலாவுவது வழக்கம்.

ஒருநாள், மாலைநேரத்திலே சூரியன் மேற்கே மறைந்துகொண்டு பழுக்கக் காய்ச்சிய தங்கத்தகடு போல் காணப்படுகிறான், பற்பல நிறங்களோடு செவ்வானம் காட்சியளிக்கிறது. அடர்ந்த மரங்களிலே பறவை இனங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக அமர்ந்து அடங்குகின்றன. அவ்வாறு அடங்கும் பறவைகள் கல கல வென்று சிலம்பொலிபோல இசைக்கும் ஆரவாரம் எங்கும் கேட்கிறது. வெண்ணிறக் கொக்குகள் கூட்டங் கூட்டமாக ஆகாயத்தில் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து உயரமான மரத்தின்மேல் ஒருங்கே அமர்வதும், மீண்டும் ஒருங்கே கிளம்பி வட்டமிட்டுப் பறந்துபோய் மற்றொரு மரத்தில் அமர்வதுமாக இருக்கின்றன. பகல் முழுதும் அடங்கிக் கிடந்த வௌவால் பறவைகள் வெளிப்பட்டு ஆகாயத்திலே பறக்கத் தொடங்கின. மெல்லிய காற்று இனிமையாக வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. இயற்கைக் காட்சிகள் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் விருந்தளிக்கின்றன. அமைதியும் அழகும் ஆனந்தமும் ஆகிய பண்புகள் இங்குக் குடிகொண்டிருக்கின்றன.

பகவன் புத்தர், தமது வழக்கப்படி இதோ நடந்து போகிறார். தொடர்ந்து, சற்றுப் பின்னால், சில சீடர்கள் நடக்கிறார்கள்; கிச்சரக்கூட மலையின் அடிவாரத்திலே இவர்கள் நடக்கிறார்கள். மலைச்சரிவில் மரங்கள் இல்லாத இடம். சூரியன் மறைந்து விட்டான். இருள் சூழ்கிறது. செவ்வானம் ஒளி மழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பறவைகள் மரங்களில் சந்தடியின்றி அடங்கிவிட்டன. அமைதியான இந்த நேரத்திலே மலையுச்சியிலே கடகட வென்று ஒரு பயங்கர ஓசை கேட்கிறது. எல்லோரும் மலையுச்சியைப் பார்க்கிறார்கள். அந்தோ! கரிய பெரும் பாறை ஒன்று மலைமேலிருந்து உருண்டு வேகமாக

வருகிறது. அது உருண்டு விழப்போகிற இடத்தில்தான் பகவன் புத்தர் நடக்கிறார்! பாறை அவரை உருட்டி நசுக்கி விடுவது உறுதி. மலைச்சரிவிலே பாதிதூரம் பாறை உருண்டு வந்துவிட்டது. இதைக் கண்ட சீடர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு என்ன செய்வதென்று தோன்றவில்லை. அடுத்த நிமிடத்தில் பாறை பகவன் புத்தர்மேல் உருண்டு விழப்போகிறது! சீடர்கள் இமைகொட்டாமல் வாயடைத்து மனம் துடித்து நிற்கிறார்கள்.

நல்லவேளை கடகடவென்று ருண்டுவரும் பாறை திடீரென்று இடை வழியிலே மலைச்சரிவிலேயே நின்று விட்டது! ஆனால், சிதறுண்ட சிறு கற்கள் வேகமாக உருண்டு வந்தன. அவைகளில் ஒரு கல் பகவரின் காலில் பட்டது. காயம்பட்டு இரத்தம் வடிகிறது. வலி பொறுக்கமுடியாமல் அவர் தரையில் உட்கார்ந்தார். சீடர்கள் ஓடித் தாங்கிக்கொள்கிறார்கள்.

வேகமாக உருண்டுவந்த பாறை, மலைச்சரிவிலே தலைதூக்கி நின்ற இரண்டு பாறைகளுக்கு இடையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு அங்கேயே தங்கிவிட்டது. ஆனால், அது உருண்டுவந்த வேகத்தினாலே சில பாறைக் கற்கள் சிதறி ஓடின. அவ்வாறு சிதறிய கற்களில் ஒன்றுதான் பகவர் காலைக் காயப்படுத்திவிட்டது. அந்தப் பெரும் பாறை அங்கே தடைப்படாமல் உருண்டு வந்திருக்குமானால்......!

இவ்வளவு பெரிய பாறை மலையுச்சியிலிருந்து எவ்வாறு உருண்டு வந்தது? இதை உருட்டித் தள்ளியவர் யார்? மழைகாலமாக இருந்தால் வெள்ளத்தினால் மண் இளகி பாறை உருண்டது என்று கருதலாம்; அல்லது இடி விழுந்து பாறை புரண்டது என்று நினைக்கலாம்.

இதுவோ மழையற்ற வெயில் காய்கிற வேனிற்காலம்; பாறை தானுகவே உருண்டுவந்தது என்பது நம்பக் கூடியதன்று.

சீடர்கள் மலையுச்சியை நோக்கினார்கள். மலையுச்சியிலே தேவதத்தன் நின்றுகொண்டு மலையடிவாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். பகவன் புத்தரைக் கொல்லச் சதிசெய்து, மலையுச்சியிலிருந்து பாறையைப் புரட்டித் தள்ளியவன் அவன்தான். தான் கருதிய காரியத்தைப் பாறை செய்து முடித்ததா என்பதை அறிய, பாறையை உருட்டித்தள்ளிய அவன், மேலிருந்தபடியே கீழே பார்க்கிறான். முன்பு இரண்டு முறை, ஆட்களை ஏவிப் புத்தரைக் கொல்ல முயற்சிசெய்து அந்த முயற்சிகளில் தோல்வியுற்றான். இப்போது தானே தன் கைகளால் பாறையை உருட்டித்தள்ளி அவரைக் கொல்ல முயன்றான். ஆனால், இப்போதும் அவன் வெற்றி பெறவில்லை. பாறை இடைவழியிலே தங்கி விட்டது.

தேவதத்தன் புத்தருடைய நெருங்கிய உறவினன். புத்தரிடம் வந்து துறவு பூண்டவன். பௌத்த மதம் நாட்டிலே செல்வாக்கடைந்து பெருமையும் சிறப்பும் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு, பகவன் புத்தருக்குப் பதிலாகத் தானே தலைவனாக இருந்து பெருமையடைய வேண்டும் என்று எண்ணினான். தன் கருத்தைப் புத்தரிடம் கூறித் தன்னைத் தலைவனாக்கும்படி வேண்டினான். பகவர், "புத்தபதவி ஒருவர் இன்னொருவருக்குக் கொடுத்துப் பெறக்கூடிய நிலையன்று. அவரவருடைய விடா முயற்சியினாலே, உழைப்பினாலே பெறவேண்டிய நிலை," என்று கூறிவிட்டார். ஆகவே, தேவதத்தன் புத்தரைக் கொன்று அந்த இடத்தில் தான் அமர்ந்து

பெருமையடைய உறுதிகொண்டான். அதன் காரண மாகத்தான் அவரைக் கொல்ல முயன்றான். மூன்று முறை முயன்று பார்த்து மும்முறையும் தோல்வி யுற்றான்.

காலில் காயம் அடைந்த பகவன் புத்தரைச் சீடர் கள் தூக்கித் தாங்கிக்கொண்டு அருகிலே இருந்த மத்த குச்சி என்னும் இடத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். பகவர், அருகிலிருக்கும் மருத்துவன் சீவகனுடைய மாந் தோப்புக்குத் தம்மை அழைத்துச் செல்லும்படி கூறி னார். அவ்வாறே மாந்தோப்புக்கு அழைத்துச் சென் றார்கள். சீவகன் மருத்துவத் தொழிலில் பேர்போன வைத்தியன். அவன், பகவர் காலில்பட்ட காயத்திற்குத் தகுந்த மருந்து இட்டுக் கட்டுக்கட்டினான். அடுத்த நாளே பகவருடைய காயம் ஆறிவிட்டது.

மாலை நேரமானவுடன் புத்தர் வழக்கம்போல நடந்து உலாவிவரப் புறப்பட்டார். சீடர்கள் தடுத் தார்கள். "தேவதத்தன் மீண்டும் சதிசெய்வான். வெளியே போகவேண்டாம்," என்று கூறித் தடுத் தார்கள். அப்போது பகவர் கூறினார். "பிக்ஷுக்களே! ததாகதருடைய உயிரைப் போக்க ஒருவராலும் முடி யாது. ததாகதர் உயிரோடிருக்கவேண்டிய நாள்வரை யில் உயிருடன் இருப்பார். ததாகதர் உயிருக்குத் தீங்கு நேரிடும் என்று நீங்கள் அஞ்சவேண்டா," என்று கூறினார்.

பிறகு கைத்தடியை எடுத்துக்கொண்டு வழக்கம் போல உலாவச் சென்றார். சீடர்களும் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

---

14. பத்திரை குண்டலகேசி

பதினாறு வயது நிரம்பிய பத்திரை என்னும் கன்னிகை, செல்வம் படைத்த சீமானுடைய மகள். இளமையும் அழகும் செல்வத்தின் செழுமையும் வாய்க்கப் பெற்ற பத்திரை, அந்த ராஜக்கிருக நகரத்துக் கன்னிப் பெண்களுள் சிறந்த அழகுள்ளவள். மேலும், பெற்றோருக்கு ஒரே மகள். வேறு மக்கள் இல்லாதபடியினாலே, தாய் தந்தையர் இவளைத் தமது உயிர்போலவும் கண்போலவும் ஆசையோடு வளர்த்து வந்தார்கள். பொருள் வளத்தினால் பெறக்கூடிய எல்லா இன்பங்களையும் பெற்று, பத்திரை மகிழ்ச்சியோடு காலங் கழித்து வந்தாள்.

ஒருநாள் அந்த வீதியிலே பெரும் பரபரப்பு உண்டாயிற்று. வீடுகளில் இருந்த ஆண் பெண்களும் சிறுவர் சிறுமிகளும் வெளியில் வந்து நின்று எதையோ ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பத்திரையும் தோழிகளுடன் மாளிகையின் மாடியில் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

சத்துருகன் என்னும் பெயருள்ள பேர்போன கள்ளன், சேவகர் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டான். கொலைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட அவனைக் கொலைக் களத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். இதுதான் இந்தப் பரபரப்புக்குக் காரணம். மக்கள் கள்ளனைப்பற்றிப் பலவாறு பேசிக்கொண்டார்கள். இத்தனைக்காலம் அகப்படாமலிருந்தவன் இப்போது அகப்பட்டுக் கொண்டான். இன்றோடு அவன் ஆயுள் முடிந்தது. எத்தனை வீடுகளைக் கொள்ளையடித்தான்! இன்றோடு

இவன் தொல்லை ஒழிந்தது. பலநாள் கள்ளன் ஒரு நாளைக்கு அகப்படாமலா போவான்? என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

இவ்வாறெல்லாம் தெருவில் நின்றவர் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, "அதோ வருகிறான்; அதோ வருகிறான்," என்று ஒரு குரல் கேட்டது. எல்லோருடைய கண்களும் அந்தப் பக்கம் திரும்பின. அரசனுடைய சேவகர் கள்ளனைக் கொலைக்களத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவனுடைய கைகள் பின்புறமாகப் பிணைத்துக் கட்டப்பட்டுள்ளன. உடல்வலிவும் உறுதியான தோற்றமும் உள்ள வாலிபன் இவன். வாலிப வயதின் செவ்வி அவன் முகத்திலும் உடம்பிலும் காணப்படுகிறது. ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு நடந்து வருகிறான். அவனைச் சூழ்ந்து அரச சேவகர் விழிப்புடன் கண்காணித்துக்கொண்டு நடக்கிறார்கள்.

"ஐயோ, பாவம்! வாலிபன், சிறு வயது. இந்த வயதில் இவனுக்கு இந்தக் கதியா ஏற்படவேண்டும். இவன் தலைவிதி இது!" என்று இவனைக் கண்டவர் பலர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

சேவகர் சூழ்ந்துவர, பேர்போன கள்ளன் தெரு வழியே வருவதைப் பத்திரையும் பார்த்தாள். ஆம், நன்றாய்ப் பார்த்தாள். அவன் அவளைப் பார்க்கவில்லை. அவனைக் கண்ட பத்திரையின் மனத்தில் ஏதோ உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. தன் மாளிகையைக் கடந்து போகிறவரையில் அவனை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தாள். ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். இந்தக் கட்டழகனைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள ஆசைப்பட்டாள். பிறகு

ஓ என்று அலறித் தரையில் விழுந்தாள்; மூர்ச்சை யடைந்தாள்; தோழிகள் அவளைச் சூழ்ந்துகொண் டார்கள். தூக்கிக்கொண்டுபோய்ப் படுக்கையில் கிடத் தினார்கள். முகத்தில் குளிர்ந்த நீர் தெளித்து மெல்ல விசிறினார்கள். பத்திரை கண் திறந்து பார்த்தாள்.

"அவருக்குக் கொலைத் தண்டனையா? அதைத் தடுக்க முடியாதா?" என்று ஆவலோடு கேட்டாள்.

"ஆமாம் கொலைத் தண்டனைதான். அரசன் கட் டளையை யார் தடுக்க முடியும்?"

அவர் உயிர் இருந்தால் என் உயிரும் இருக்கும். அவர் உயிர்போனால் என் உயிரும் போய்விடும்," என்று கூறி, பிறகு "ஐயோ," என்று அலறினாள்.

இதற்குள், இச்செய்தி கேட்டு, பத்திரையின் தாயார் அவ்விடம் வந்தார். தோழியர் நடந்தவற்றை எல்லாம் சொன்னார்கள். தாய்க்குக் காரணம் விளங்கி விட்டது. கன்னி வயதின் உணர்ச்சி இது என்பதை அறிந்தாள். பத்திரைக்கு ஏற்பட்டிருந்த மன அதிர்ச் சியைப் பலவித சிகிச்சைகளால் நீக்கினார்கள். அவள் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். பத்திரைக்குத் திருமணம் செய்ய, தகுந்த இடத்தில் ஏற்பாடு செய்து வருவதாக வும் அவளுக்குச் சொன்னார்கள். பத்திரை வேறு ஒரு வரை மணஞ்செய்துகொள்ள விரும்பவில்லை. கொலைக் களத்துக்குச் சென்ற கள்ளனைத்தான் மணம் செய்து கொள்வேன் என்று உறுதியாகக் கூறினாள்.

"அவரையல்லாமல் வேறு ஒருவரையும் பார்க்க வும் மாட்டேன். இது உறுதி. அவர் உயிர் போய்விட் டால் என் உயிரும் போய்விடும். அவரைக் காப்பாற்

றுங்கள். இல்லையானால் நானும் இறந்துவிடுவேன்,” என்று திட்டமாகக் கூறிவிட்டாள்.

*   *   *

பத்திரைக்குத் திருமணம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. ராஜகிருஹ நகரத்தின் சீமான் மகளுக்கு—ஒரே மகளுக்கு, திருமணம் நடக்கிறதென்றால், அதன் சிறப்பையும் வைபவத்தையும் சொல்லவேண்டுமோ? அறுசுவை விருந்துகள், மேளதாள வாத்தியங்கள். இசைப்பாட்டுக் கச்சேரிகள், நாட்டிய அரங்கங்கள், தான தருமங்கள், முதலிய எல்லாம் குறைவில்லாமல் நடைபெற்றன. திருமணத்தின் சிறப்புக்களைப்பற்றி நகரமக்கள் வியந்து புகழ்ந்து பேசினார்கள்.

திருமணத்திற்குப் பிறகு பத்திரை தன் மணவாளனுடன் மகிழ்ச்சியோடிருந்தாள். பத்திரை இயற்கையில் அழகுள்ளவள். அதோடு அவளுடைய ஆடையணிகள் முதலிய செயற்கை யழகுகள் கலந்து அவள் தெய்வ மகள்போலக் காணப்பட்டாள். பொன் காய்த்த மரம் என்பார்களே, அதுபோல இல்லாமல் முத்துமணி முதலிய நவரத்தினங்கள் காய்த்த மரம் போல் இருந்தாள். செல்வச் சீமானின் ஒரே மகள் அல்லவா? இவளை மணந்த மணவாளனும் பாக்கியவானாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? அவன் யார்?

பத்திரையை மணந்த மணவாளன், அன்று அவள் கண்ட கள்ளன்தான்! சேவகர் காவலில் கொலைக்களத்திற்குச் சென்ற அதே கள்ளன் சத்ருகன்தான்!

தன்னுடைய ஒரே மகளான பத்திரையின் பிடிவாதத்தையும், அவள் மனோ நிலையையும் அறிந்த அவள் தந்தை, வேறு வழியில்லாமல் பெருந் தொகை

யான பொருளைக் கொலைச் சேவகனுக்குக் கைக்கூலி யாகக் கொடுத்துக் கள்ளனை மீட்டுக்கொண்டு வந்தார். அவனை நீராட்டி ஆடை யணிகள் அணிவித்து மண மகன் கோலம் புனையச் செய்தார். வெகு சிறப்பாகத் திருமணத்தை முடித்து வைத்தார். ஆனால், மணமகன், பேர்போன சத்ருகன் என்னும் கள்வன் என்பது மற்றவர் யாருக்கும் தெரியாது. எல்லோரும் அவனை நல்ல குடும்பத்துப் பிள்ளை என்றே எண்ணிக்கொண் டார்கள். பத்திரை தான் விரும்பிய கள்ளனையே கணவனாகப் பெற்றாள்.

* * *

செல்வச் சீமானுடைய ஒரே மகளை மனைவியாகப் பெற்ற சத்ருகன் மனம் மகிழ்ந்தானா? தன் நல்வினைப் பயன் தன்னைப் பெருஞ் செல்வனாக்கியதை நினைத்து வியப்படைந்தானா? செல்வத்தினால் அடையக் கூடிய இன்ப சுகங்களைத் துய்க்க வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்காக உளம் களித்தானா? இல்லை, இல்லை. தான் அடைந்த கிடைத்தற்கரிய உயர்ந்த நிலையை, வேதனை தருகின்ற துன்ப வாழ்க்கையாக அவன் கருதினான். தான் ஒரு சங்கடமும் அபாயகரமுமான ஆபத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டதாக நினைத்தான். அல்லலைத் தருகிற வேதனை யுள்ள சூழலில் அகப்பட்டுக்கொண்டதாகக் கருதி அச்சங்கொண்டான். இவ்வாறு அவன் எண்ணியது, உலகத்தை வெறுத்துத் தவம்செய்யத் துணியும் துறவி யின் தூய உள்ளம் அவனுக்கு ஏற்பட்டதாகக் கருத வேண்டா. பின்னை எதனால் என்றால், கள்ளனுடைய இழிந்த மனப்பான்மையினால், கொலைசெய்வதும் கொள்ளையிடுவதும் கசடர்களோடு சேர்ந்து கள்ளுண்டு களிப்பதும் மனம் போனபடி திரிவதும் நல்லவரோடு

உறவாடாமல் தூர்த்தரோடு சேர்ந்து நாடோடியாகத் திரிவதும், அவன் இளமையில் பழகிக்கொண்ட வாழ்க்கை முறை. நாகரிகமான வாழ்க்கையை அமைதியாக நடத்திச் செல்ல அவன் பழகியறியான். ஆகவே மதிப்புள்ள நல்ல வாழ்க்கையை அவன் மனம் விரும்பவில்லை. நாகரிகமான அமைதியுள்ள நல்வாழ்க்கை அவனுக்கு அல்லலைத் தருகிற துன்ப வாழ்க்கையாகத் தோன்றியது. தன் எதிரிலே, பொன்னும் மணியும் காய்த்த பொற் பதுமைபோல நிற்கும் இளமங்கையின் அழகிலும் அன்பிலும் அவன் மனம் செல்லவில்லை. தன் மனைவியின் நகைகள் தனக்குரியன என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவளைக் கொன்று அவள் அணிந்திருக்கும் நகைகளைக் களவாடிக் கொண்டு போய் அவற்றை விற்றுக் கள்ளுக்கடையில் கள்ளர்களோடு களியாட்டமாட அவன் கருதினான். ஆகவே, அவளைக் கொல்லவும் அவள் நகைகளைக் களவாடவும் எண்ணினான்.

"மனவாட்டமாக இருக்கிறீர்களே! என்ன காரணம்?" என்று கேட்டாள் பத்திரை.

"ஒன்றுமில்லை. ஒரு பிரார்த்தனை செய்துகொண்டேன், அதைச் செய்து முடிக்க யோசிக்கிறேன்."

"என்ன பிரார்த்தனை? எதற்குப் பிரார்த்தனை?"

"இந்த ஊருக்கு அப்பால், காட்டிலே ஒரு மலை இருக்கிறது. அந்த மலையுச்சியில் ஒரு தெய்வம் உண்டு. என்னைக் கொல்லுவதற்காகச் சேவகர், அன்று கொலைகளத்திற்குக் கொண்டுபோனபோது, அந்தத் தெய்வத்திற்கு, என் உயிர் தப்பினால் பொங்கலும் பூவும் பழமும் படைக்கிறேன் என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டேன். அதை இன்றைக்குச் செய்யவேண்டும்."

"அதற்கென்ன? அப்படியே செய்தால் போகிறது. அதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்கிறேன்," என்று கூறி, பத்திரை வேலையாட்களை அழைத்துப் பூசைக்கு வேண்டியவற்றை ஆயத்தம் செய்யும்படி கட்டளையிட்டாள். பணிவிடையாளர் எல்லாவற்றையும் ஆயத்தம் செய்து வைத்தார்கள். வண்டியும் ஆயத்தமாக மாளிகை வாயிலில் நின்றது. பத்திரையின் தோழியரும் அவளோடு புறப்பட்டார்கள். அவன் "இவர்கள் யாரும் வரவேண்டாம், நாம் மட்டும் போவோம்," என்றான். பத்திரை தோழியரை நிறுத்திவிட்டுத் தனியே கணவனுடன் வண்டியேறினாள். வண்டி விரைந்து சென்று மலையடிவாரத்தை யடைந்தது. வண்டிக்காரனை மலையடிவாரத்திலேயே இருக்கச் சொல்லி விட்டு, அவன் பத்திரையை அழைத்துக்கொண்டு மலைமேல் ஏறினான். மலைமேல் ஏறும்போது அவன் ஒன்றும் பேசாமலே மௌனமாக நடந்தான். வண்டியில் வந்த போதும் அவன் அவளிடம் பேசவில்லை. இவனுடைய மௌனமும் முகக்குறியும் ஆழ்ந்த சிந்தனையும் பத்திரையின் மனத்தில் கலவரத்தை யுண்டாக்கின. அவள் அவன் முகத்தை நோக்கினாள். முகம் கடுமையாகக் காணப்பட்டது. அவள் மனத்தில் அச்சம் ஏற்பட்டது.

மௌனமாகவே இருவரும் மலைமேல் ஏறினார்கள். மலையுச்சியை யடைந்தார்கள். அவன் அவளை ஒரு புறமாக அழைத்துச் சென்றான். அங்கு ஒரு பெரிய அகலமான பாறை இருந்தது. அதன் அருகில் சென்றதும் அவள் திடுக்கிட்டு நின்றாள். அந்தப் பாறைக்குப் பக்கத்தில் படுபாதாளம் தெரிந்தது. தவறி அதில் விழுகிறவர்கள் கதி அதோகதிதான். ஒரு சிறு எலும்பும் மிஞ்சாது. ஆ! எவ்வளவு பயங்கரமான இடம்!

மலையுச்சி ஆகையால் காற்று விசையாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவள் உடுத்தியிருந்த பட்டாடை காற்றின் வேகத்தினுல் படபட என்று அசைந்தது.

"இதுவா தெய்வத்திற்குப் பூசை செய்ய வேண்டிய இடம்?" என்று கேட்டாள்.

"தெய்வமாவது பூதமாவது! உன் நகைகளைக் கழற்றி வை," என்ருன் கள்ளன்.

இதைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுப்போனுள். அச்சமும் ஐயமும் அதிகப்பட்டன. ஏதோ ஆபத்து நெருங்கி விட்டது என்று அவள் மனம் அறிந்துகொண்டது.

"ஏன்? நகைகள் எதற்கு?" என்று கேட்டாள்.

"உன்னைக் கொன்றுவிடப் போகிறேன். சீக்கிரம் கழற்றி வை," என்ற இந்தக் குரலில் கண்டிப்பும், உறுதியும் கலந்திருந்தன. இதைக் கேட்டவுடனே அவள் நடுநடுங்கினுள்.

"நான் உங்கள் மனைவிதானே. இந்த நகைகள் எல்லாம் உங்களுக்குத்தானே சொந்தம்? இதுமட்டுமா? என் தகப்பனுர் சொத்து முழுவதும் உங்களுக்குத் தானே சேரப்போகிறது? என்னை ஏன் கொல்ல வேண்டும்?" என்று வினயமாகக் கூறினுள்.

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது! கழற்றிவை. ஆகட்டும்!" என்று உரத்த குரலில் மிரட்டினுன்.

அறிவுரை பேசுவதில் பயனில்லை. காரியம் மிஞ்சி விட்டது. கொலை செய்வதற்கென்றே முன்யோசனையுடன் இங்கு அழைத்து வந்திருக்கிருன். கத்தி, வாள் ஏதும் ஆயுதங்கள் அவன் கையில் இல்லை. படுபாதாளத்தில் தன்னைத் தள்ளிக் கொல்லப்போகிருன் என்

பது உறுதி. இந்த ஆபத்தில் இருந்து எப்படித் தப்பு வது? மின்னல் வேகத்தில் அவள் அறிவு வேலைசெய் தது. 'தற்கொல்லியை முற்கொல்ல வேண்டும்,' என் னும் பழமொழி அவள் நினைவுக்கு வந்தது.

உடனே நகைகளைக் கழற்றத் தொடங்கினாள். ஒவ் வொரு நகையாகக் கழற்றிக்கொண்டே, "அன்று தங் களைக் கண்டு தங்கள்மீது ஆசைகொண்டேன். இப் போதும் தங்களை என்னுயிர்போல் நேசிக்கிறேன். தாங்கள்தான் எனக்குத் தெய்வம். ஆகையால், முதலில் தங்களைச் சுற்றி வலம் வந்து கும்பிடுவேன். பிறகு, உங்கள் இஷ்டப்படி என்னைக் கொலை செய்துவிடுங் கள்," என்று பணிவுடன் கூறினாள்.

கழற்றிய நகைகளை அவன் எதிரில் காலடியில் வைத்தாள். அவன் கால்களைத் தன் கைகளால் தொட் டுக் கும்பிட்டாள். பிறகு, கைகூப்பியபடியே அவனைச் சுற்றி வலம்வரத் தொடங்கினாள்.

"சுருக்காக ஆகட்டும்," என்றான் அவன்.

அவன் எண்ணமும் கண்களும் நகைமீது பதிந்தன. தங்கமும் நவரத்தினங்களும் சேர்ந்த நகைக்குவியல் சூரிய வெளிச்சத்தில் பளிச்சென்று பிரகாசித்தன. அவன் கருத்து முழுவதும் அவற்றில் பதிந்துகிடந்தது. அடுத்த விநாடியில், ஆ! என்று அலறினான். எதிரில் இருந்த பாதாளப் படுகுழியில் விழுந்தான். கடகட வென்று புரண்டுகொண்டே படுகுழியில் மறைந்து விட்டான்.

அவனைச் சுற்றி வலம்வந்த பத்திரை பின்புறமாக, வந்தவுடனே மின்னல் வேகத்தில் தன் இரண்டு கைக ளாலும் அவன் முதுகை ஊக்கித் தள்ளினாள். நகை

களில் தன் எண்ணத்தைப் பறிகொடுத்துத் தன்னை மறந்திருந்த அவன், அவள் ஊக்கித் தள்ளிய வேகத்தினால் பயங்கரப்படுகுழியில் விழுந்தான். குற்றமற்ற தன் மனைவியை, இளம் பெண்ணைப் படுகுழியில் தள்ளிவிட எண்ணிய அவன், தானே அப்படுகுழியில் விழுந்து மறைந்தான். அவன் கதி அதோகதியாய் விட்டது!

* * *

பயங்கரப் படுகுழியிலே ஓ வென்று அலறிக்கொண்டே விழுந்ததைக் கண்ட பத்திரைக்கு மனம் பதைத்தது. அந்த இடத்திலேயே அவள் மரம்போல அசைவற்று நின்றுவிட்டாள். எவ்வளவு நேரம் அப்படி நின்றிருந்தாள் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. கடைசியாகத் தன்னுணர்வு வரப்பெற்றாள். மாலை வெயில் பட்டு ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும் நவரத்தின நகைகள் அவளைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுபோலத் தரையில் கிடந்தன.

பாறைகளின் மேலே வேகமாக விர்விர் என்று வீசிக்கொண்டிருக்கும் காற்றைத் தவிர வேறு ஒருவரும் அங்கு இல்லை. எங்கும் அமைதியாக இருந்தது. தன்னந் தனியே நிற்கும் அவள், தன் வாழ்க்கை நிலையைப் பற்றித் தனக்குள்ளே சிந்திக்கலானாள். கணவனைத் தான் கொலை செய்துவிட்டதாகக் கூறினால், எல்லோரும் தன்னை நிந்திப்பார்கள். 'கணவனைக் கொன்ற காதகி,' 'புருஷனைக் கொன்ற பாதகி,' என்று சுடுசொல் கூறுவார்கள். அவன், தன்னைக் கொலை செய்யத் துணிந்தான் என்று கூறினால் அதை ஒருவரும் நம்பமாட்டார்கள். 'பொய்யாக வீண்பழி சுமத்துகிறாள்,' என்று தூற்றுவார்கள். என் செய்வது! கொலைக்களத்திலிருந்து அவன் உயிரை மீட்பதற்குக் காரணமாய்

இருந்த தான், தன் கைகளாலேயே அவனைக் கொல்ல நேர்ந்த ஊழ்வினையை எண்ணி அவள் மனம் பதறினாள். இந்நிலையில் தன் பெற்றோரிடம் செல்வது தகுதியல்லவென்று நினைத்தாள். இனித் தனக்கு இவ்வுலக வாழ்வு மறைந்துவிட்டது என்று உறுதி செய்துகொண்டாள். அப்போது அவள் மனத்திலே ஏதோ ஒரு துணிவு ஏற்பட்டது. உடனே அந்த மலையுச்சியிலிருந்து மடமட வென்று கீழே இறங்கினாள். ஏறினவழியே இறங்காமல், வேறுபுறமாக இறங்கி மலையடிவாரத்தை அடைந்தாள். எங்கும் பாறைகளும் புதர்களும் மரங்களும் காணப்பட்டன. முள்ளும் கல்லும் நிறைந்த அக்காட்டின் வழியே அவள் நடந்துசென்றாள். நெடுந்தூரம் நடந்தாள். பின்னர்க் காட்டைக் கடந்து வெட்ட வெளியான இடத்திற்கு வந்தாள்.

அங்கு ஒற்றையடிப்பாதை காணப்பட்டது. அப்பாதைவழியே நடந்தாள். அந்தப்பாதை சற்றுத் தூரத்திற்கப்பால் மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு தோப்பிற் கொண்டு போய் விட்டது. தோப்பிற்குள் ஓர் ஆசிரமம் காணப்பட்டது. பத்திரை அதற்குள் சென்றாள். மழித்த தலையும் தூய வெள்ளிய ஆடையும் அணிந்த மகளிர் சிலர் அங்குக் காணப்பட்டார்கள். இவர்களைக் கண்டதும், இது ஆரியாங்கனைகள் மடம் (சமண சமயத்துக் கௌந்திகள் வசிக்கும் மடம்), என்பதை அறிந்து கொண்டாள். தான் மேற்கொள்ள நினைத்திருந்த வாழ்க்கை நிலைக்கு ஏற்ற இடம் என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டாள்.

பத்திரையைக் கண்டதும் சில ஆரியாங்கனைகள் அவளை அழைத்துக்கொண்டு ஆசிரமத்திற்குள்ளே சென்றார்கள். தலைமை ஆரியாங்கனையிடத்தில் பத்திரை

தனது வரலாற்றை முழுவதும் கூறினாள். பின்னர், தான் துறவற வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள விரும்புவதாகத் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தாள். இவள் விருப்பத்திற்கு உடன்பட்டு அவர்கள், இவளைத் துறவியாகச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். தமது சமய ஒழுக்கப்படி, பத்திரையின் கூந்தலை மழித்து, தூய வெள்ளிய ஆடையை உடுத்தினார்கள். அன்றுமுதல் பத்திரை அந்த மடத்தில் தங்கி இருந்தாள். அவளுடைய மழித்த தலையில் மயிர் மீண்டும் வளர்ந்து சுருண்டுகிடந்தது. ஆகவே, பத்திரை, குண்டலகேசி—சுருட்டை மயிர் உடையவள், என்று அழைக்கப்பட்டாள். மடத்திலே குண்டலகேசி வீணாகக் காலங்கழிக்கவில்லை. கற்றுத் தேர்ந்த ஆரியாங்கனைகளிடம் சமய சாத்திரங்களை ஓதி உணர்ந்தாள். சாக்கிய மதம், ஜைன மதம் முதலிய சமய நூல்களையும், தர்க்க சாத்திரங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தாள். ஆகவே, பத்திரையின் புகழ் நாடெங்கும் பரவிற்று.

* * * *

படிக்கவேண்டிய நூல்களை எல்லாம் கற்றுத் தேர்ந்து, கல்விக் கடலைக் கரைகண்ட குண்டலகேசியார், பல ஆண்டுகள் மடத்திலேயே தங்கி யிருந்தார். கடைசியாகச் சமயவாதம் செய்ய எண்ணங்கொண்டு, மடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு நாடுகள் தோறும் சுற்றித் திரிந்தார். ஊர் ஊராகச் சென்று சமயவாதம் செய்தார். செல்லும் ஊர்களில் நாவல் (நாகமரம்) மரக் கிளையை நட்டு, படித்தவர் இருந்தால், வாதுக்கு வரலாம் என்று அழைப்பார். யாரேனும் வந்தால், அவ்வூரார் முன்னிலையில் வாதப்போர் செய்து வந்தவரைத் தோல்விப்படுத்துவார். இவரோடு வாதப்போர் செய்து தோற்றவர் பலர். ஆகவே, பத்திரை குண்டலகேசியாரின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியது. செல்லும் இடங்

களிலெல்லாம் நாவல் கிளைகளைத் தம்முடன் கொண்டு போவார். அந்தக் கிளை உலர்ந்துவிட்டால், அதை எறிந்துவிட்டுப் பசுமையான வேறு கிளையை எடுத்துக் கொள்வார்.

பல நாடுகளையும் நகரங்களையும் சுற்றிக்கொண்டு பத்திரை குண்டலகேசியார், சிராவத்தி நகரம் வந்தார். வந்து அந்நகரத்து நடுவில் மணலைக் குவித்து நாவல் கிளையை நட்டு, என்னுடன் வாதுக்கு வருகிறவர் இந்தக் கிளையைப் பிடுங்கி எறியலாம் என்று அறை கூவினர். பிறகு, வீடுகள் தோறும் சென்று ஐயம் ஏற்று உணவு அருந்தி ஓரிடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

அதே காலத்தில் பகவன் புத்தர் தம் சீடகோடிக ளுடன் சிராவத்தி நகரத்திற்கு வந்து அருகிலிருந்த ஒரு வனத்திலே தங்கியிருந்தார். பகவருடைய சீடர்களில் ஒருவராகிய சாரிபுத்திர தேரர், ஐயம் ஏற்க அந்நகரத் திற்குள் வந்தார். வந்தவர், தெரு நடுவில் மணலில் நாவல்கிளை நடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, அங்கு விளை யாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களைப் பார்த்து "இது என்ன?" என்று கேட்டார். அவர்கள் குண்டலகேசி யார் அறைகூவி நாவல் நட்டிருப்பதைக் கூறினர்கள். சாரிபுத்திர மகா தேரர், நாவல் கிளையைப் பிடுங்கி எறியும்படி அவர்களுக்குக் கூறினர். அவர்கள் அதைச் செய்ய அஞ்சினர்கள். சாரிபுத்திரர் தாம் வாது செய்யப் போவதாகவும், கிளையைப் பிடுங்கி எறியும்படியும் சொன்னர். அவர்கள் அவ்வாறே செய்தார்கள்.

குண்டலகேசியார் அங்கு வந்து, நாவல்கிளை கீழே விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு வியப்படைந்து இப்படிச் செய்தவர் யார் என்று கேட்டார். அங்கிருந்தவர் சாரி புத்திர தேரர் இப்படிச் செய்தார் என்றுகூற, குண்டல கேசியார், அந்நகர மக்களை அழைத்துச் சபைகூட்டச் செய்தார். நகரத்திலே ஐயம் ஏற்று ஆகாரம் உண்ட பின் சாரிபுத்திர தேரர் சபைக்கு வந்துசேர்ந்தார். குண்டலகேசியார் முதலில் கேள்விகள் கேட்பதென்

றும், அதற்குச் சாரிபுத்திரர் விடை கூறவேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, அதன்படி கேசியார் கேள்விகளை ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டார். சாரிபுத்திரர் அக் கேள்விகளுக்குத் தகுந்த விடைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல கேள்விகள் கேட்டாய் விட்டன. மேலும் எதைக் கேட்பதென்று தோன்றாமல் பத்திரையார் வாளா இருந்தார். அப்போது, சாரிபுத்திரர் தாம் கேட்கும் கேள்விக்கு விடை கூறவேண்டும் என்று கூற, பத்திரையார் உடன்பட்டார். தேரர், "ஏகம் நாமகிம்?" (ஒன்று, அது யாது?) என்று கேட்டார். கேசியார் இதற்குப் பல விடை சொல்ல முடியும் என்று கருதினார். ஆனால், தகுந்த விடைகூற முடியாமல் திகைத்தார். பலவாறு யோசித்தும் விடைகூற முடியவில்லை. கடைசியில் தாம் தோல்வியடைந்து விட்டதாகக் கூறி சாரிபுத்திரரை வணங்கினார். அவர் கேட்ட கேள்விக்கு அவரே விடை கூறித் தெரிவிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார். இதற்கு விடை தாம் கூற முடியுமானாலும், தமது குருநாதராகிய பகவன் புத்தரிடம் நேரில் கேட்டறிவது சிறப்புடையது என்று சாரிபுத்திரர் கூறினார். அதற்கு உடன்பட்டுக் குண்டலகேசியார், சாரிபுத்திரருடன் பகவன் புத்தரிடம் சென்றார்; சென்று பகவரை வணங்கி ஒரு புறமாக இருந்தார். பகவன் புத்தர் இதன் பொருளை நன்கு விளக்கிப் பத்திரைக்கு உபதேசம் செய்தார்.

பகவர் உபதேசத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து வியந்த கேசியார் புத்தரை வணங்கி, தாம் பௌத்த சங்கத்தில் சேர விரும்புவதாகக் கூறினார். பகவர் இவரைப் பிக்குணி மடத்திற்கு அனுப்பி இவரைப் பௌத்தத் துறவியாக்கினார். பௌத்தத் தேரியான பிறகு, குண்டலகேசியார் பௌத்தமதச் சாத்திரங்களையெல்லாம் துறைபோகக் கற்றுத் தேர்ந்து, பேரும்புகழும் பெற்று இறுதியில் வீடுபேறடைந்தார்.

15. கள்ளரை நல்லவராக்கிய காத்தியானி

பகவன் புத்தருடைய முக்கிய சீடர்களில் மகா கச்சானரும் ஒருவர். மகா கச்சானர் அவந்தி நாட்டிலே கூரராக நகரத்திலே சென்று அந்நகரத்துக்கு அருகில் உள்ள ஒரு மலையின்மேல் தம்முடைய சீடர்களுடன் தங்கியிருந்தார். அவர் நாள்தோறும் அறவுரை கூறி விரிவுரை ஆற்றுவது வழக்கம். இவர் கூறும் நல்லுரை யைக் கேட்பதற்காக நகரமக்கள் இவரிடம் திரண்டு வந்தார்கள்.

மகா கச்சான மகாதேரர் அருளிச்செய்யும் அற வுரைகளை நாள்தோறும் விடாமல் கேட்டு வந்தவர் களில் ஒரு வாலிபனும் ஒருவன். இவன் பெயர் சோணன் குட்டிக் கண்ணன் என்பது. செல்வம் கொழித்த குடும்பத்திலே பிறந்தவன். காத்தியானி என்னும் அம்மையாரின் மகன். முனிவரின் அறவுரை களைக் கேட்டு வந்த இவனுக்குத் துறவியாக வேண்டும் என்னும் எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆகவே, மகா கச்சான மகாதேரரிடம் சென்று தான் துறவியாக விரும்புவதாகவும் தன்னைச் சீடனாக ஏற்றுக்கொள் ளும்படியும் அவரிடம் கூறினான். செல்வஞ் செழித்த குடும்பத்திலே பிறந்து சுகவாழ்க்கை வாழ்ந்து பழகிய இவனுடைய நிலையையும் இளமை வயதையும் அறிந்த மகா கச்சானர், இவன் வேண்டுகோளை மறுத்தார். உற்றார் உறவினரைவிட்டுத் தனியே இருப்பதும். தன்னந்தனியே இரந்துண்பதும், தனியே இருந்து மனத்தை அடக்கித் துறவு வாழ்க்கையைச் செலுத்து வதும் கடினமானது என்பதை அவனுக்கு விளக்கிக் கூறினார். சோணன் குட்டிக் கண்ணன் விடவில்லை, மீண்டும் சென்று தனக்குத் துறவுநிலையை யளிக்க வேண்டும் என்று வேண்டினான். மீண்டும் அவர்

மறுத்தார். மற்றும் ஒருமுறை வேண்டினன். அப்போதும் மறுத்துவிட்டார்.

குட்டிக் கண்ணன் இளைஞனைபோதிலும் உறுதியான உள்ளம் உடையவன். ஆகவே எப்படியாவது பௌத்த பிக்கு ஆகவேண்டும் என்று உறுதிசெய்து கொண்டான். அதனல், மறுபடியும் அவரிடம் சென்று கட்டாயம் தன்னைச் சீடனுக்கிக் கொள்ளும்படி வேண்டினன். இவனுடைய மனவுறுதியைக் கண்ட தேரர், ஒருவாறு இணங்கி, இவனைச் சீடனுக்கிக் கொள்ளுவதாகவும், சில ஆண்டு கழித்துத் துறவறத்தில் சேர்ப்பதாகவும் கூறி இவனைச் சீடனுக்கிக் கொண்டார். இவன் மூன்று ஆண்டு அவரிடம் சீடனுக இருந்தான். இந்த மூன்று ஆண்டுக்குள் புத்தருடைய உபதேசங்களில் முக்கியமானவைகளைப் பாராயணம் செய்து கொண்டதோடு அவற்றின் கருத்தையும் தெள்ளத் தெளிய ஓதி உணர்ந்தான். அன்றியும், அறவுரைகளை ஓதி விரிவுரை செய்யவும் கற்றுக்கொண்டான்.

இவ்வாறு பௌத்த மறைகளை ஓதியுணர்ந்த குட்டிக்கண்ணர், மூன்றண்டுக்குப் பின்னர், ஆசிரியரிடம் விடைபெற்றுப் பகவன் புத்தரை வணங்கச் சென்ருர். அவந்தி நாட்டைக் கடந்து வெகுதூரத்திற் கப்பாலுள்ள ஜேதவனத்தை அடைந்தார். அங்குப் பகவன் புத்தர் எழுந்தருளியிருந்த கந்தகுடியில் சென்று புத்தர்பெருமானைக் கண்டு அடிவணங்கித் தொழுதார். பகவர் இவரை அன்புடன் வரவேற்ருர். குட்டிக் கண்ணர் கந்தகுடியிலே தங்கினுர். வைகறைப் பொழுதில் விழித்தெழுந்து, பகவர் உத்தரவு பெற்றுத் தான் ஓதியுணர்ந்த பௌத்த மறையை நன்கு ஓதினுர்.

இவர் ஓதிய முறையையும் தெளிவையும் கருத்தூன்றிக் கேட்டருளிய பகவன் புத்தர், இவரைப் பெரிதும் புகழ்ந்து வியந்து மகிழ்ந்தார். அங்கிருந்த மற்றத் தேரர்களும் புகழ்ந்து மெச்சினார்கள். இதனால், இவருடைய புகழ் நாடெங்கும் பரவிற்று. அவந்தி நாட்டிலே கூரராக நகரத்திலே இருந்த இவருடைய அன்னையார் காத்தியானி அம்மையார் காதிலும் இவருடைய புகழ் எட்டிற்று. "என் மகன் இந்த ஊருக்கு வருவானானால், அவனிடம் அறவுரை கேட்க வேண்டும்," என்று அம்மையார் தமக்குள் கூறிக் கொண்டார்.

சோணன் குட்டிக் கண்ணர், சில நாட்கள் பகவன் புத்தரிடம் தங்கியிருந்து, அவர் திருக்கைகளினாலே சீவரம் பெற்றுத் துறவியானார். பின்னர், மீண்டும் அவந்தி நாட்டிற்கு வந்து தமது ஆசிரியரான மகா கச்சானரிடம் தங்கியிருந்தார். இருவரும் வழக்கம் போல, நகரத்தில் சென்று இல்லங்களில் உணவுப் பிச்சை ஏற்று வந்தனர். ஒருநாள் காத்தியானி அம்மையார் இல்லத்திற் சென்று பிச்சை ஏற்றனர். இவர்களுக்கு அம்மையார் உணவளித்த பிறகு, தாம் நெடுநாளாகக் கருதியிருந்த எண்ணத்தைத் தமது மகனை சோணன் குட்டிக் கண்ணருக்குத் தெரிவித்தார். அதாவது, தனக்கு அறவுரை வழங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். இவரும் அதற்கு உடன்பட்டார்.

அந்நகரத்தின் முக்கியமான ஒரு இடத்திலே பலரும் வந்து அறவுரை கேட்பதற்குக் காத்தியானி அம்மையார் ஏற்பாடு செய்தார். சோணன் குட்டிக் கண்ணர் அந்த இடத்தில் சென்று நாள்தோறும் அறவுரை கூறி விரிவுரை வழங்கினார். மக்கள் திரண்டுவந்து கேட்டு

மகிழ்ந்தார்கள். காத்தியானி அம்மையாரும், தமது மாளிகையில் உள்ள ஏவலாளர், பணிவிடையாளர் எல்லோரும் அறவுரை கேட்பதற்காக விடுமுறையளித்துத் தாமும் சென்று அறவுரை கேட்டார். அவர் மாளிகையில் ஒரே ஒரு வேலைக்காரி மட்டும் தங்கியிருந்தாள்.

காத்தியானி அம்மையார் பெருஞ்செல்வம் உள்ள பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறினோமல்லவா? அக்காலத்தில் அந்த நகரத்திலே கொள்ளையடிக்கும் கள்ளர் இருந்தனர். அவர்கள் காத்தியானி வீட்டுச் செல்வத்தின்மேல் நெடுங்காலமாகக் கண் வைத்திருந்தார்கள். எப்போது சமயம் வாய்க்கும் என்று அவர்கள் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மையார் வேலைக்காரர்களுடன் அறவுரை கேட்கும் செய்தியை அறிந்து, இதுவே தகுந்த சமயம் என்று தெரிந்து அம்மையார் வீட்டில்கொள்ளையடிக்கச் சென்றார்கள். கன்னம் வைத்து வீட்டிற்குள் புகுந்து பொருள்களையும், பணங்காசுகளையும் கொள்ளையிடத் தொடங்கினார்கள். கள்வர் தலைவன், அம்மையார் அறவுரை கேட்கும் கூட்டத்திற்கு வந்து ஒருபுறமாக இருந்து அம்மையாரைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான். தன் வீட்டைக் கள்ளர் கொள்ளையிடுவதை அறிந்து, அம்மையார் கள்ளரைப் பிடிக்க முயற்சி செய்தால், அப்போது அவரைக் கத்தியால் குத்திக் கொன்றுவிடுவதற்காகத்தான் கள்ளர்தலைவன் அங்குச் சென்றிருந்தான்.

வீட்டிற்குள் புகுந்த கள்ளர்கள் செம்பு நாணயங்கள் வைத்திருந்த அறைக்குள் புகுந்து அதை வாரி மூட்டை கட்டினார்கள். கள்ளர் புகுந்து கொள்ளையிடுவதைக் கண்ட ஊழியப் பெண், அம்மையாரிடம்

விரைந்து வந்து செய்தியைச் சொன்னாள். இதனைக் கேட்ட அம்மையார், "நல்லது; அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை," என்று கூறிச் சொற்பொழிவைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். வீட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்ற ஊழியப்பெண், இப்போது கள்ளர் வெள்ளி நாணயங்கள் வைத்துள்ள அறையில் புகுந்து வெள்ளிக் காசுகளை மூட்டை கட்டிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். ஆத்திரங்கொண்டாள். ஆகவே, அவள் மறுபடியும் ஓடோடிச் சென்று அம்மையாரிடத்தில் வெள்ளிக் காசுகள் பறிபோவதைக் கூறினாள். அம்மையார், "சரி போகட்டும். அதைப்பற்றிக் கவலைவேண்டாம். நீ போ," என்று கூறி மீண்டும் சொற்பொழிவைக் கருத்தூன்றிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். மிக வருத்தத்தோடு வீடு திரும்பிய வேலைக்காரி, கள்ளர்கள் வெள்ளிக்காசுகளை மூட்டைகட்டி வைத்துவிட்டு, இப்போது பொற்காசு உள்ள அறைக்குள் புகுந்து தங்க நாணயங்களை மூட்டை கட்டிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். கண்டு மனம் பதறி, மறுபடியும் ஓடோடி வந்து அம்மையாரிடம் பொற்குவியல் கொள்ளை போவதைக் கூறினாள். அப்போதும் அம்மையார் அறவுரையிலே கருத்தூன்றி யிருந்தார். அவர் அவளைப் பார்த்து, "போனால் போகட்டும். இப்போது தொந்தரவு செய்யாதே," என்று கூறி முன்போலவே சொற்பொழிவைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

ஊழியப் பெண் அடிக்கடி ஓடிவந்து அம்மையாரிடம் கூறியதையும், அம்மையார் அவளிடம் கூறியதையும் கள்ளர் தலைவன் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். மூன்று தடவை வேலைக்காரி வந்து செம்பு, வெள்ளி, பொன் நாணயக் குவியல்கள்

கொள்ளை போவதைக் கூறியபோதும், அம்மையார் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல், அறவுரையில் கருத் தூன்றி யிருந்ததைக் கண்டு அவனுக்கு வியப்பு உண்டாயிற்று. அம்மையார்மீது அவனுக்குப் பெரு மதிப்பு உண்டாயிற்று. அவன் உள்ளத்திலே நல்லறிவு தோன்றியது. "இவ்வளவு நல்லவருடைய பொருளைக் கொள்ளையடித்தால் என் தலைமேலே இடிவிழும்! இவர் பொருளைத் தொடுவது பெரும்பாவம்!" என்று அவன் தனக்குள் கூறிக்கொண்டான். உடனே, அவன் அவ்விடத்தைவிட்டு விரைந்து நடந்தான். அம்மையார் வீட்டை யடைந்தான். கள்ளர்கள் அப்போது, கொள்ளையடித்த பொருள்களை மூட்டை கட்டி, அவற்றை வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். மூட்டைகளை இறக்கி வீட்டிற்குள்ளேயே வைத்து விடும்படி அவன் அவர்களுக்குச் சொன்னன். அதைக் கேட்ட அவர்கள் வியப்படைந்தார்கள். ஆனல், ஒன்றும் பேசாமல் தம் தலைவன் கட்டளைப்படியே மூட்டைகளை வீட்டிற்குள் கொண்டுபோய் வைத்தார்கள். மூட்டைகளை இறக்கியானவுடன் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அம்மையார் இருந்த கூட்டத்திற்கு வந்தான். வந்து ஒருபுறமாக அமர்ந்து அறவுரைகளைக் கேட்டான்.

சொற்பொழிவு முடிந்தது. எல்லோரும் எழுந்து சென்றனர். காத்தியானி அம்மையாரும் தமது இல்லத்திற்குப் புறப்பட்டார். கள்ளர் தலைவன் அம்மையார் எதிரில் சென்று அவரை வணங்கிக் கும்பிட்டான். தான் அம்மையார் வீட்டில் கொள்ளையடித்ததையும், அதை அறிந்தும் அம்மையார் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அறவுரையிலேயே மனம் செலுத்தி யிருந்ததையும்

சொல்லி, இவ்வளவு நல்லவருடைய செல்வத்தைக் கொள்ளையிடத் துணிந்ததற்காகத் தன்னை மன்னிக்கும் படி கேட்டுக்கொண்டான். அம்மையார் மன்னித்தார்.

கள்ளர் தலைவன் அம்மையாரை விடவில்லை. "நான் பிக்குச் சங்கத்தில் சேரப்போகிறேன். இன்றோடு என் கொள்ளைத் தொழிலை விட்டுவிட்டேன். இவ் வாழ்க்கையில் இனி எனக்கு ஆசையில்லை. துறவு பூண்டு, மிகுந்திருக்கும் வாழ்நாளை நல்வழியில் செலுத்த எண்ணங் கொண்டேன். தங்கள் குமாரரான குட்டிக் கண்ணரிடம் எனக்காகப் பரிந்துபேசி என்னைச் சீடனாக்கிக் கொள்ளும்படி சொல்லவேண்டும்," என்று வேண்டினன். இதைக்கேட்ட அம்மையார் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார். அம்மையார், குட்டிக்கண்ணரிடம் இச் செய்திகளையெல்லாம் கூறிக் கள்ளனைச் சீடனாக்கிக் கொள்ளும்படி பரிந்து பேசினர்.

கள்ளனுடைய மனம் உண்மையிலேயே தூய்மையடைந்து செம்மையாக இருப்பதை அறிந்து குட்டிக் கண்ணர் அவனைத் தன் சீடனாக்கிக் கொண்டார். அவனைச் சேர்ந்த மற்றக் கள்ளர்களும் துறவு பூண்டனர்.

16. மூன்று விருந்துகள்

I

பால் பாயசம்

சுஜாதை ஒருநாள் காலை சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். குடம் நிறையப் பாலைக் கறந்து நுரை பொங்கப் பொங்கக் குடத்தைச் சமையல் அறைக்குக் கொண்டுவந்தாள். தண்ணீர் இல்லாமலே, முழுதும் பாலிலேயே பாயசம் சமைக்க முற்பட்டாள்.

சுஜாதை சேனனி கிராமத்துத் தலைவனுடைய மகள். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, தான் மணமாகாத கன்னிகையாக இருந்தபோது, தன் கிராம

தேவதைக்கு அவள் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டாள். தனக்கு உகந்த கணவன் வாய்த்து, முதலில் பிறக்கும் குழந்தை ஆணாக இருக்குமானால், அந்தத் தெய்வத்திற்குப் பால் பாயசம் படைப்பதாக அவள் நேர்ந்து கொண்டாள். சேனானி கிராமத்துக்கு அருகிலே உள்ள அஜபால ஆலமரம் என்னும் ஆலமரத்தில் ஏதோ ஒரு தேவதை இருக்கிறதென்பதும், அதைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டால், அத்தேவதை தங்கள் குறைகளைத் தீர்த்து வேண்டிய வரங்களை அளிக்கும் என்பதும் அந்தக் கிராமத்து மக்கள் நம்பிக்கை. அந்தக் கருத்துப்படி சுஜாதையும் ஆலமரத்துத் தெய்வத்தை வேண்டினாள். அவள் எண்ணப்படியே அவளுக்கு உகந்த கணவன் வாய்த்துத், திருமணமும் முடிந்து அடுத்த ஆண்டிலே ஓர் ஆண்குழந்தையையும் பெற்றெடுத்தாள். தன் விருப்பம் நிறைவேறவே, அந்தத் தெய்வத்திற்குப் பிரார்த்தனையைச் செலுத்தப் பால் பாயசம் சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அன்று வைகாசித் திங்கள் முழு நிலா நாளாகிய வெள்ளுவா நாள்.

நீர் கலவாமல் முழுதும் பாலினாலே பாயசத்தைச் சுவைபடச் சமைத்தாள். பிறகு, தன் தோழிகளையும் பணிப்பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு, பாயசப் பாத்திரத்தைத் தானே தன் கையில் ஏந்திக்கொண்டு அஜபால ஆலமரத்தை நாடிச் சென்றாள். அந்த மரம் கிராமத்திற்கு அப்பால் காட்டிற்கு அருகிலே இருந்தது.

புத்த ஞானத்தை நாடி இல்லறத்தை விட்டுத் துறவறம் பூண்டு காடுகளையும் நாடுகளையும் சுற்றித் திரிந்த சித்தார்த்தர், அந்தக் காலத்தில் சேனானி கிராமத்தை அடுத்த காட்டிலே நேரஞ்சர ஆற்றுக்கு அருகிலே தங்கியிருந்தார். அவர் அங்குச் சிலகாலம் வரையில் அப்பிரணத்தியானம் என்னும் மூச்சை நிறுத்தும் யோகத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார். உணவு கொள்ளாமலே அப்பிரணத்தியானத்தைக் கடுமையாகச் செய்துகொண்டிருந்தபடியினாலே, சித்தார்த்தத்

துறவிக்கு உடம்பு சுருங்கி வற்றிப் போயிற்று. அதனால் அவர் பெரிதும் துன்பப்பட்டார். ஆகவே, அந்த யோகத்தை நிறுத்திவிட்டார். அவர் உடம்பு மிகவும் இளைத்துக் களைப்படைந்திருந்தது. ஆனால், அன்று வைகாசித் திங்கள் வெள்ளுவா நாளில், தாம் புத்த ஞானம் அடைந்து புத்தராகப் போவதை அவர் அறிந்திருந்தார். அன்று காலை, புத்தராகப்போகிற சித்தார்த்தர், காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு தற்செயலாக அஜபால ஆலமரத்துக்குச்சென்று அதன் கீழே அமர்ந்து தமக்குப் புத்தஞானம் கிடைக்கப் போவதைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்.

முற்பகல் வேளை. பாயசத்தைப் படைக்க சுஜாதை தன் தோழிகளுடன் ஆலமரத்துக்கு வந்தாள். அந்த மரத்தடியில் ஒரு முனிவர் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டாள். அவர் முகத்தில் ஒருவித தெய்விக ஒளி தோன்றிற்று. அமைதியுள்ள சாந்தமூர்த்தியாகக் காணப்பட்டார். மனித இயல்பைக் கடந்த தெய்விக புருஷனாகத் தோன்றினார். இவரைக் கண்ட சுஜாதை, அவரை ஆலமரத்தில் குடியிருக்கும் தெய்வம் என்று கருதினாள். தான் படைக்கப்போகும் பால் பாயசத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்காக அந்த தேவதை அங்கு எழுந்தருளியிருப்பதாக நம்பினாள். தோழிகளுடன் அருகில் சென்று பாயசப் பாத்திரத்தை அவர் எதிரில் வைத்து வணங்கினாள். பிறகு மூன்றுமுறை அவரைச் சுற்றி வலம் வந்தாள். "சுவாமி! இதைத் தங்களுக்கு அளிக்கிறேன். அருள்கூர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்," என்று வேண்டிப், பின் தன் தோழிகளுடன் கிராமத்திற்குப் போய்விட்டாள்.

சித்தார்த்தருக்கு நல்ல பசி. அவர் சுஜாதை அளித்த பாயசப் பாத்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு நேரஞ்சர ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றார். அங்கு சுப்ரதிட்டை என்னும் துறையில் ஒரு மரத்தடியில் பாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு, துறையில் இறங்கி நீராடினார்.

பிறகு கரைக்கு வந்து மரத்தின் நிழலிலே அமர்ந்து சுஜாதை கொடுத்த பால் பாயசத்தைச் சாப்பிட்டார்.

இது, சித்தார்த்தர் புத்தராவதற்கு முன்பு, அன்று பகலில் உட்கொண்ட இனிய பால் பாயசம்.

II

அரிசி அடை

சித்தார்த்தர் போதிஞானம் அடைந்து புத்தரான பிறகு அவருக்குப் பல சீடர்கள் இருந்தார்கள். அந்தச் சீடர்களான பிக்ஷுக்களுடன் பகவன் புத்தர் நாடுகளிலும் நகரங்களிலும் சென்று தமது பௌத்தக் கொள்கையை மக்களுக்குப் போதித்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் ராஜகிருக நகரத்துக்கு அருகிலே ஒரு ஆராமத்திலே பகவன் புத்தர் தமது சீடர்களான பிக்ஷுக்களுடன் தங்கியிருந்தார். அந்த நகரத்து அரசரும், செல்வர்களும், நிலக்கிழவர்களும் பகவன் புத்தரையும் அவருடைய சீடர்களையும் தமது வீடுகளுக்கு அழைத்து உணவு கொடுத்தார்கள். யாரும் அழைக்காத நாட்களில் புத்தரும் சீடர்களும் நகரத்தில் வீடு வீடாகச் சென்று பிச்சை ஏற்று உணவு கொள்வார்கள்.

அந்த நகரத்திலே பூரணை என்னும் பெயருள்ள ஓர் அம்மையார் இருந்தார். இந்த அம்மையாருக்கு உற்றார் உறவினர் இலர். ஏழையாகிய இவர் வீடுகளில் குற்றேவல் செய்து தன் வாழ்க்கையைக் கழித்து வந்தார். ஒருநாள் பூரணைக்குக் கொஞ்சம் நொய்அரிசி கிடைத்தது. அதை மாவாக அரைத்து அடை சுட்டாள். அது வெல்லம் தேங்காய் எண்ணெய் சேராத வெறும் உப்பு அடை. அந்த அடையை அம்மையார் மடியில் வைத்துக்கொண்டு குடத்தை எடுத்துக்

கொண்டு நீர் கொண்டுவர நகரத்துக்கு வெளியேயுள்ள ஆற்றுக்குச் சென்றார். ஆற்றங்கரையிலே மரத்தினடியில் உட்கார்ந்து அடையைத் தின்னலாம் என்று அம்மையார் எண்ணினார்.

பூரணை நகரத்துக்கு வெளியே சாலைவழியாகச் செல்லும்போது, புத்தர் எதிரிலே நகரத்தை நோக்கிப் பிச்சைக்காக வந்துகொண்டிருந்தார். பகவன் புத்தரைக் கண்டதும் பூரணைக்கு, "புத்த பகவருக்குப் பிச்சை கொடுக்கவேண்டும் என்று பல நாளாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், அவர் வரும்போது என்னிடம் ஒன்றும் இருப்பதில்லை. ஏதாவது உணவு இருக்கும்போது அவர் வருவது இல்லை. இப்போது என்னிடம் அரிசி அடை இருக்கிறது. புத்தரும் எதிரிலே வருகிறார். இன்றைக்கு இதை இவருக்குக் கொடுக்கவேண்டும்," என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று.

இவ்வாறு தனக்குள் எண்ணிக்கொண்ட பூரணை, நீர்க்குடத்தைத் தெருவின் ஓரத்தில் ஒருபுறமாக வைத்துவிட்டு அவரிடம் சென்று வணங்கினாள். மடியிலிருந்த அடையை எடுத்து, "பகவரே, இந்த அற்ப அடையை ஏற்றருள வேண்டும்" என்று வேண்டினாள்.

பகவர், திரும்பிப் பின்னால் நின்ற ஆனந்தர் என்னும் அணுக்கத் தொண்டரை நோக்கினார். குறிப்பையறிந்த ஆனந்தர், தமது சீவர ஆடையில் மறைத்து வைத்திருந்த திருவோட்டை எடுத்துப் பகவர் கையில் கொடுத்தார். பகவர் திருவோட்டை வாங்கிப் பூரணையிடம் நீட்ட, பூரணை அதில் அடையை இட்டாள். அந்தத் திருவோடு பகவருக்கு ஒரு அரசன் அளித்தது. அரசன் அளித்த திருவோட்டிலே பரம ஏழையளித்த

அடையைப் பகவர் ஏற்றுக்கொண்டார். பிச்சை ஏற்ற பகவர், தமது வழக்கப்படி, நன்றியறிதல் கூறுமுகத்தால் அம்மையாருக்குச் சில அறவுரைகளை வழங்கினார். அவற்றைக் கேட்ட அம்மையார் அவரை வணங்கினார்.

அப்போது பூரணைக்கு, "செல்வர்களும், சீமான்களும் தமது வீடுகளுக்கு அழைத்து அவர்கள் கொடுக்கும் நல்ல உணவுகளைச் சாப்பிடும் பகவர், இந்த அற்ப அரிசி அடையைச் சாப்பிடுவாரா!," என்ற ஐயம் உண்டாயிற்று.

பகவன் புத்தர் ஆனந்தரிடம், மரத்தினடியில் உட்கார வேண்டும் என்று கூறினார். ஆனந்தர், ஒரு சீவர ஆடையை மடித்து மரத்தின் நிழலில் தரையில் விரித்தார். பகவர் அதில் அமர்ந்து அடையை எடுத்து உண்ணத் தொடங்கினார். இதற்குள் ஆனந்தர் போய் ஆற்றிலிருந்து நீர் கொண்டுவந்து கொடுக்க, அதைக் குடித்துவிட்டுப் பகவர் எழுந்து, நகரத்திற்கு வராமலே தமது ஆராமத்திற்குத் திரும்பிப் போய்விட்டார்.

இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பூரணைக்கு மனத்திலே வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் பொங்கின. தான் அளித்த அற்ப உணவாகிய வறட்டு அடையை அவர் சாப்பிட்டது அம்மையாருக்குப் பெரிய வியப்பு. புத்தருக்கு உணவளிக்க வேண்டுமென்ற தன் எண்ணம் நிறைவேறியது அவருக்குப் பெருமகிழ்ச்சி.

பகவர் விருப்பு வெறுப்பு அற்ற உயர்நிலையையடைந்தவர். அவருக்கு அரசர் அளிக்கும் சுவைமிக்க பெருவிருந்துகளும் ஏழைகள் அளிக்கும் எளிய உணவுகளும் ஒரே தன்மையன.

III

இறைச்சி உணவு

எண்பது வயது நிறைந்த முதிர்ந்த வயதிலே பகவன் புத்தர் பிக்ஷு சங்கத்துடன் பாவாபுரிக்குச்

சென்றார். சென்று அந்நகரத்தை அடுத்ததோர் மாந் தோப்பில் தங்கினார். அந்த மாந்தோப்பிற்கு உரியவன் அந்நகரத்துக் கருமானாகிய சுந்தன் என்பவன். பகவன் புத்தர் தன்னுடைய மாந்தோப்பில் எழுந்தருளி யிருப் பதைக் கேள்விப்பட்ட சுந்தன் பகவரிடம் வந்து வணங்கி வரவேற்றான். அடுத்த நாள், தன் இல்லத்தில் பிக்ஷு சங்கத்தோடு உணவு கொள்ளவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டான். பகவர் அதற்கு உடன் பட்டார்.

அடுத்த நாள் உணவுகொள்ளும் வேளைக்குப் பகவர் தமது பிக்ஷு சங்கத்துடன் சுந்தன் இல்லம் சென்றார். சுந்தன் அவர்களை வரவேற்று எல்லோருக் கும் இருக்கை அளித்து உணவு பரிமாறினான். காட்டுப் பன்றி இறைச்சி உடல்நலத்துக்கு உகந்த உணவு என்பது அவன் எண்ணம். ஆகவே, புத்தரும் பிக்ஷு சங்கமும் உடல்நலத்தோடு இருக்கவேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்துடன் இந்த இறைச்சியையும் சமைத் திருந்தான்.

பகவன் புத்தர் இதனை அறிந்து கொண்டார். அதனை உட்கொண்டால் பிக்ஷுக்களுக்கும் தமக்கும் உடல்நலம் கெடும் என்பதைப் பகவர் அறிவார். ஆனால், சுந்தன் நிறைந்த உள்ளன்போடும் நல்லெண்ணத் தோடும் அளிக்க விரும்பிய உணவை விலக்கினால், அவ னுக்கு மனவருத்தம் உண்டாகும் என்பதையும் பகவர் அறிவார். அவர், சுந்தனை அருகில் அழைத்து இவ்வாறு கூறினார்: "சுந்த! இறைச்சியைப் பிக்ஷுக்களுக்குப் பரிமாறாதே. எனக்கு மட்டும் பரிமாறு. மிகுதியை எடுத்துக் கொண்டுபோய்ப் பள்ளந்தோண்டி அதில் கொட்டிப் புதைத்து விடு. பிக்ஷுக்களுக்கு வேறு

உணவைப் பரிமாறு," என்று அருளிச்செய்தார். சுந்தன் அவர் கட்டளைப்படியே பிக்ஷுக்களுக்கு வேறு உணவைப் பரிமாறினன். இறைச்சியைப் புத்தருக்கு மட்டும் பரிமாறிவிட்டு மிகுந்ததைக் கொண்டுபோய்ப் பூமியில் பள்ளந்தோண்டிப் புதைத்துவிட்டு வந்தான்.

உடல்நலத்துக்கு ஒவ்வாத உணவு என்று அறிந்தும் சுந்தனுடைய அன்பையும் நல்லெண்ணத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்காகப் பகவர் அவ்விறைச்சி உணவைத் தாம் மட்டும் உண்டருளினர். பகவன் புத்தர் கடைசியாக அருந்திய உணவு இதுவே.

"பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டுபவர்"

என்னும் வாக்குப்படி, தமக்கு ஒவ்வாத உணவு என்று அறிந்தும் அருள் உள்ளத்தோடு உண்டருளினர். அதனல், அவருக்குப் பொறுக்கமுடியாத வயிற்றுவலியும், வேதனையும் உண்டாயின. அவர் அவற்றை வெளிக்குக் காட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டார். பிறகு, நன்றிகூறு முகத்தான் பகவர் சுந்தனுக்கு அறவுரைகளைக் கூறிய பிறகு அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

அவருக்கு வயிற்றிலே பொறுக்கமுடியாத வேதனையும் குடல்வலியும் அதிகப்பட்டது; மரணவேதனை போன்ற வலி ஏற்பட்டது. "ஆனந்த! குசிநகரம் போவோம்," என்றுகூறி வழிநடந்தார். வேதனையையும் வலியையும் பொறுத்துக்கொண்டு வழி நடந்தார். இளைப்பும் களைப்பும் மேலிட்டது. "ஆனந்த! படுக்கையை விரி," என்றார். ஆனந்தர் சீவர ஆடையை நான்காக மடித்து வழியிலிருந்த ஒரு மரத்தின் நிழலிலே விரித்தார். சற்றுநேரம் அங்குப் படுத்தார் பகவர்.

பிறகு நீர்விடாய் உண்டாயிற்று. ஆனந்தர் நீர் கொண்டு வந்து கொடுக்க அதனை அருந்தினார். மறுபடியும் எழுந்து வழி நடந்தார். இடைவழியிலே சுகுந்தர என்னும் ஆறு இருந்தது. அதில் இறங்கி நீராடினார். பிறகு அருகிலே இருந்த ஒரு மாஞ்சோலைக்குச் சென்றார். வயிற்றுவலியும் வேதனையும் அதிகமாவே இருந்தது. மாமர நிழலிலே ஆனந்ததேரர் சீவர ஆடையை விரித்தார். அதன்மேல் பகவன் புத்தர் படுத்தார். தாம் பரிநிர்வாணம் அடையும் காலம் அணுகிவிட்டது என்பதை அறிந்தார். அப்போது ஆனந்தரிடம் இவ்வாறு கூறினார் :

"ஆனந்த! சுந்தன் அளித்த உணவினாலே புத்தர் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தார். என்று சிலர் கூறுவார்கள். அது தவறு. 'சுந்த! நீ கொடுத்த உணவுதான் புத்தர் அருந்திய கடைசி உணவு. அவ்வுணவை உட்கொண்ட பிறகு பகவான் பரிநிர்வாணம் அடைந்தார். ஆகையினாலே, நீ புண்ணியவான். புத்தருடைய வாயினாலே இவ்வாறு கூறியதை நான் காதால் கேட்டேன்' என்று நீ சுந்தனிடம் கூறு.

"ஆனந்த! இரண்டு உணவுகள் ததாகதருக்குக் துணைபுரிந்தன. அவற்றில் முதலாவது, ததாகதர் போதி ஞானத்தை அடைவதற்கு முன்பு சுஜாதையளித்த பால் பாயசம். இரண்டாவது, ததாகதர் பரிநிர்வாணம் பெறுவதற்குமுன்பு சுந்தன் அளித்த இந்த விருந்து. இந்த இரண்டு விருந்துகளையும் ததாகதர் ஒன்றுபோல மதித்தார் என்று சுந்தனுக்குக்கூறு," என்றுஅருளினார்.

மாணவர்க்கேற்ற கதை நூல்கள்